

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVİRİMCİ OLMAK PARTİ CEPHELİ OLMAKTIR

İkinci Kitap

Derleyen; Günay Özarslan

BORAN YAYINEVİ

DEVİRİMCİ OLMAK, PARTİ-CEPHELİ OLMAKTIR

(İkinci Kitap)

Derleyen: Günay Özarslan

B o r a n Y a y ı n e v i

Şubat 2019

“Size asla teslim olmayacağım”

Günay Özarslan

DEVİRİMCİ OLMAK, PARTİ-CEPHELİ OLMAKTIR

(İkinci Kitap)

İçindekiler;

GİRİŞ:sayfa: 8

HER DEVİRİMCİ EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN
KORKULU RÜYASIDIR...

EMPERYALİZMİN KURBANI DEĞİL, CELLADI OLACAĞIZ

BİRİNCİ BÖLÜM: NASIL BİR ÜLKEDE YAŞIYORUZ?...sayfa: 16

A) EMPERYALİZMİN YENİ-SÖMÜRGESİ OLAN BİR ÜLKEYİZ

BAĞIMSIZLIK YILLARI...

BAĞIMSIZLIKTAN YENİ SÖMÜRGELEŞMEYE

YENİ SÖMÜRGEÇİLİKLE GELİŞEN ÇARPIK KAPİTALİZMDİR

YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERİN
BAĞIMSIZ DIŞ POLİTİKASI YOKTUR!

“ULUSAL ORDU”DAN İŞBİRLİKÇİ ORDUYA

POLİS HALKIN DEĞİL, EMPERYALİZM VE OLİGARŞİNİN
GÜVENLİĞİ İÇİN VARDIR!

B) OLİGARŞİK GÜÇLERİN İLİŞKİ VE ÇELİŞKİLERİ

YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞİN ORTAYA ÇIKARDIĞI SİYASİ YAPI:
OLİGARŞİK DİKTA

İDEOLOJİK, KÜLTÜREL VE SOSYAL OLARAK
YENİ SÖMÜRGEÇİLİK

OLİGARŞİNİN YÖNETİM BİÇİMİ: SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM

C) FAŞİZM KOŞULLARINDA SİLAHLI MÜCADELE ZORUNLUDUR

YENİ SÖMÜRGE TÜRKİYE’NİN DEVRİM STRATEJİSİ
POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİDİR

İKİNCİ BÖLÜM: TÜRKİYE SOLUsayfa: 75

TÜRKİYE'DE SOL'UN ORTAYA ÇIKIŞI VE GELİŞİMİ

TÜRKİYE SOLUNUN '61-71 DÖNEMİ: M-L ÇİZGİNİN OLUŞUMUNA DOĞRU 1971 SİLAHLI DEVRİMCİ ÇIKIŞI

1970'LERDE TÜRKİYE SOLU: YENİLGİDEN YÜKSELİŞE

12 EYLÜL VE SOL: TESLİMİYETTEN DÜZEN İÇİLEŞMEYE

'90'LI YILLARDAN İTİBAREN
KARŞI-DEVRİM RÜZGÂRLARI ALTINDA BÜYÜYEN SAVRULAN
REFORMİST SOL, OPORTÜNİST SOL

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: YOL AYRIMI: BÜYÜK DİRENİŞsayfa: 137

F TİPİ-TECRİT SALDIRISI STRATEJİK BİR SALDIRIYDI

BÜYÜK DİRENİŞ SÜRECİNDE REFORMİST SOL:
ÇÜRÜMEDE KOŞAR ADIM

BÜYÜK DİRENİŞ VE OPORTÜNİST SOL:
DİRENMEYENLERİN DEVRİM İDDİASI KALMADI

REFORMİST-OPORTÜNİST SOL DEĞERLERİNİ YİTİRMİŞTİR

SOL İLE KURDUĞUMUZ İLİŞKİLER

BİRLİK ÇABALARIMIZ NEDEN SONUÇSUZ KALDI?

**DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ÜLKEMİZDE VE DÜNYADA HALKLARININ
UMUDU PARTİ-CEPHE'DİR.sayfa: 171**

19-22 ARALIK 2000 HAPİSHANELER KATLİAMINA DEVRİMCİLERİN CEVABI BÜYÜK DİRENİŞ OLDU. FAŞİZM KOŞULLARINDA DİRENMEK DEVRİMCİLİĞİN TEMEL İLKESİDİR

PARTİ-CEPHE TECRİTE KARŞI DİRENİŞ BAYRAĞINI
YÜKSELTMEYE DEVAM EDİYOR

DİRENİŞ MEVZİ KAZANDIRIR, DİRENMEYENLER OLİGARŞİNİN
İCAZETİNE SİĞİNİR!

ANADOLU İHTİLALİNİN YOLUNU
MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞ AÇMIŞTIR !

ANADOLU İHTİLALİNİN ÖNCÜSÜ PARTİ-CEPHE KURULUYOR!
SAVAŞI PRATİĞİN İÇİNDE ÖĞRENDİLER VE BÜYÜTTÜLER!

YÜREKLERİNE HANÇER SAPLANSADA DEVRİM YOLUNDAN
SAPMADILAR! ÇÜNKÜ MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞTI ADLARI!

BİR ÖLÜR BİN DOĞARIZ:
THKP-C DEN DEVRİMCİ SOL'A ve DHKP-C'YE

SON SÖZ YERİNE:
BAYRAĞIMIZ DÜNYANIN HER TARAFINDA DALGALANACAK !..

**

*

GİRİŞ:

HER DEVRİMCİ EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN KORKULU RÜYASIDIR...

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz?

Emperyalist sömürü ve zulmün hakim olduğu bir dünya bu. Bu sömürü ve zulmün her geçen gün nasıl derinleşerek sürdürüldüğü açıktır. Bu sömürünün kanlı ve kirli sonuçları dünya halklarının her gün yaşadığı gerçeklerdir. Ki bu sömürü çarkını çevirebilmek için, “devrimciliğe, insana, halka ait ne varsa yok etmek istiyor” emperyalistler:

“... emperyalizm özellikle Amerikan emperyalizmi, devrimciliğe, insana, halka ait ne varsa yok etmek istiyor. Emperyalistlerin hiçbir değeri yoktur. Tek değerleri kendi çıkarlarıdır. Bu çıkarları için yapamayacakları katliam ve ahlaksızlık yoktur. Sömürü, işgal, halkları köleleştirme, onların doğal kurallarıdır. Niteliklerinin gereğidir. Bu gerçeği unutamayız, unutturamayız. Bu gerçeği hep canlı tutmak zorundayız. Çünkü bu gerçek, bütün dünyada işgallerle, katliamlarla, halkları hiçleştirmeyle, ülkeleri yok etmekle kendini dayatıyor. Bu çıplak gerçek, dün neydiyse bugün de odur.

Değişen hiçbir şey yoktur. Emperyalizm ve direnen halklar vardır. Halkların direnmekten başka hiçbir yolu yoktur. Eğer direnilmezse emperyalizm istediklerini çok kolay elde eder ve bütün dünya halklarını teslim alır. Hiçbir halk buna izin veremez. Halk adına davrandığını iddia edip buna izin verenler, tartışmasız işbirlikçi ve Amerikan uşağıdır.” (Dursun Karataş, Seçme Yazılar, syf:507)

BİZ, Parti-Cephe olarak, emperyalistlerin bütün dünya halklarını teslim almasının önüne Anadolu İhtilali'nin yıkılmaz barikatını direnip savaşarak örüyoruz. Bu barikatın gücü, mayasındaki ideolojik sağlamlıktır.

İdeolojik sağlamlık, Marksizm-Leninizmi kuşanmak demektir.

Ve ancak Marksizm-Leninizm, dünya halklarına gerçeği göstermektedir.

Gerçek; emperyalizmin sömürü, sömürgecilik ve zulüm olan doğasının değişmediğidir.

Gerçek; emperyalizmin devrimciliğe, insana, halka ait ne varsa yok etmek istiyor oluşudur. Başka türtü ayakta kalamayacak oluşudur.

Gerçek; emperyalistlerin tek değerlerinin kendi çıkarları olduğudur. Tam da bu nedenle emperyalistlerden “özgürlük” bekleyenlerin uşaklık bulacağıdır.

Gerçek; emperyalistlerin çıkarları için yapamayacakları katliam ve ahlaksızlık olmadığıdır.

Gerçek; sömürü, işgal, halkları köleleştirmenin nitelikleri gereği emperyalistlerin doğal kuralları olduğudur.

Gerçek; bugünün dünyasında baş çelişkinin emperyalizm ile halklar arasında olduğudur.

Gerçek; halkların emperyalizme karşı direnip savaşmaktan başka hiç bir başka kurtuluş yolu olmadığıdır.

Gerçek; eğer direnilmezse emperyalizmin bütün dünya halklarını teslim alıp köleleştireceğidir.

Gerçek; bir yandan halk adına davrandığını iddia edip diğer yandan emperyalist politikaları bozmak için direnip savaşmayanların emperyalizmin uşağı olduğudur.

Gerçek bir kez daha şudur ki; Devrim için savaşmayana sosyalist denmez!..

Devrim için savaşmanın yolu Marksizm-Leninizmi kuşanmaktan geçiyor. Ki ancak o zaman, gerçeği görüp kavrayarak değiştirmek için harekete geçilebilir. Marksizm-Leninizm bize gerçeği gösterir. Ancak sadece bununla sınırlı değildir. Esas olarak, gerçeği değiştirmenin güç ve yöntemini sağlar.

Örneğin, gerçek şudur; "...Halkın düşünceleri, değerleri, egemen güçler tarafından yozlaştırılmış, çarpıtılmış ve düzeni savunmaya mahkum edilmiştir."

Marksizm-Leninizm, bize bu gerçeği nasıl değiştireceğimizin yöntemini verir.

"... Halkın düşünceleri, değerleri, egemen güçler tarafından yozlaştırılmış, çarpıtılmış ve düzeni savunmaya mahkum edilmiştir. Birçok yanlış düşünce, halklar nezdinde hakim olur hale gelmiştir. Bütün bunları düzeltmek; mücadele etmek ve bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yeniden şekillendirmek demektir. Bu kaçınılmaz bir olgudur. Halkımıza bu gerçeği, Amerika'nın ülkemizi nasıl ele geçirdiğini, bağımsızlık ve demokrasinin ne olduğunu anlatamazsak, başka bir çelişkiyi de anlatamayız. Anahtar, bağımsızlık ve demokrasidir. Önümüzdeki süreçte cüret ve kararlılıkla, emekle bu soruna eğilmek zorundayız. Kitleler; devrimcilerin neyi savunduğundan, ne dediğinden büyük ölçüde habersizdir. Kitlelere gitmek zorundayız. Moral değerlerimiz her zamankinden daha yüksektir. Güçlü olan emperyalizm değil, devrimcilerdir. Yüksek moral değerlerle halka gidip, halka güven vermeliyiz.

Değiştirebileceğimizi göstermeliyiz. Her devrimci bunları yapabilecek yetenekte ve güçtedir. Bunun için her devrimci, emperyalizm ve işbirlikçilerinin korkulu rüyasıdır. Emperyalistler, bundan dolayı, onları tutsak etmek, katletmek için sürekli saldırırlar, planlar yaparlar. Her devrimci bu gücünü bilmek ve kendine güvenmek zorundadır. Kendimize güvenelim. Halka güvenelim. Ve örgütleyelim.” Dursun Karataş, syf:510)

Önderimiz Dursun Karataş'ın dediği ve kendi pratiğiyle somutladığı gibi, Marksizm-Leninizmi kuşanan “her devrimci, emperyalizm ve işbirlikçilerinin korkulu rüyasıdır.” Dünya halklarına and olun ki, halk düşmanlarının kabusunu büyütüp emperyalizmin celladı olacağız.

EMPERYALİZMİN KURBANİ DEĞİL, CELLADI OLACAĞIZ

Dünyada bir sömürü gerçeği vardır. Söz konusu olan emperyalist sömürüdür. Dünya halklarını sömürenler emperyalistlerdir.

Emperyalizm: Kapitalizmin tekelci aşamasıdır. Kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Yani tekelci kapitalizmdir.

Emperyalizm;

1) Tekelci kapitalizmdir; Çünkü uluslararası bir nitelik kazanarak tek bir dünya sistemi haline geldi.

2) Asalak ve çürüten kapitalizmdir; Çünkü üretim sürecinden kopmuş; çalışmadan, halkları sömürerek zenginleşmektedir.

3) Can çekişen kapitalizmdir; Çünkü krizi alabildiğine derinleşmiş, proleter devrimler çağını da bu kriziyle birlikte açmıştır.

Kapitalizm 1903 yılında emperyalist dönüşümünü tamamlamıştır. Kapitalizmin serbest rekabet aşamasasını 1860, 1870 ve 1880'li yıllarda girdiği üç temel ekonomik krizin sonucunda 1903'te emperyalist dönüşümünü tamamlamıştır. Bunalımının yani krizin kökeninde, oburluğu-açgözlülüğü yatmaktadır.

Bitmek bilmez bir yağmur düşünün. Kanalizasyon sisteminin kaldıracığı su miktarı bellidir. Yağmur kanallarının kapasitesini aştıkça sel oluşmaya başlar. Sel de tahrip eder, can alır...

Emperyalizm tarafından sömürülen Türkiye’de 2002’de üretilen buzdolabı sayısı 3,3 milyon, 2010’da 5,5 milyona çıkmış. 2012’de 8 milyon 747 bin 599 adet buzdolabı üretilmiş. (Türkiye İstatistik Kurumu, 2012 verileri) Satılan buzdolabı sayısı ise şöyle: 2002 yılında 1 milyon 88 bin buzdolabı, 2012’de 2 milyon 317 bin buzdolabı...

Kriz, işte bu satılmayan 6 milyon 430 bin 599 buzdolabından çıkıyor. Toplumsal üretimin karşılığında mülkiyetin özel olması, tüketimin üretime denk düşmemesi krizleri doğurur.

Açgözlü emperyalizm krizlerini çözmek için savaşları, her şeyi yakıp yıkıp yeniden yapma yolunu bulmuştur. Bu amaçla iki paylaşım savaşı çıkartarak dünya halklarının kanını oluk oluk akıtmıştır. Bu amaçla dün Vietnam’ı... bugün Afganistan, Irak, Libya, Suriye halklarının kanını döküp ülkelerine saldırmış, işgal etmiştir.

Emperyalizmin kanlı gerçeği şudur: Emekçileri sömürmeden, ülkeleri işgal etmeden, halkların kanını dökmeden ayakta kalamaz. Bu tablo emperyalizmin yapısal gerçeğidir. Bir diğer ifadeyse emperyalizmin tabiatı gereğidir.

İşte bu emperyalist tabiatın sonucu, dünya halkları için ölüm olmuştur:

Örneğin;

1. Bunalım: 11 milyon ölü (1. Paylaşım Savaşı)
2. Bunalım: 50 milyon ölü (2. Paylaşım Savaşı)
3. Bunalım: 1945’ten bugüne süren bunalımdır. Ve Vietnam’dan Suriye’ye sonuçları ortadadır.

HER KRİZ BAŞKA BİR KRİZİ DOĞURUR...

Her kriz başka bir krizi tetikler. Ne kadar tıkinsa tıkınsın, emperyalizm bunalımdan çıkamaz. Çünkü emperyalizmin bunalımı yapısaldır. Bir başka deyişle söylersek, emperyalizm, kapitalizmin ölümcül bir krize tutulmuş halidir. Böyle olduğu içindir ki, her kriz bir başka krizin basamağı olur. Ve bu durum, emperyalizm halklar tarafından tarihin çöplüğüne atılana kadar sürecektir.

Emperyalizm ilk iki bunalımında ülkeleri açıktan işgal etmiştir. İşgalcilerin postalları, ezilen ülke topraklarına bastıkça ezilen dünya halkları da başkaldırmış, ayaklanmış ve ulusal kurtuluş mücadeleleri vermiştir.

Emperyalizmin ilk krizi, Sovyetler Birliği'nin kurulmasıyla sonuçlanmıştır. İkinci kriziyle birlikte ise dünyanın üçte biri sosyalist olmuştur. Emperyalizm devri, kızıla boyanan dünya haritası karşısında korkuya kapılmış ve İkinci Paylaşım Savaşı'nın ardından YÖNTEM DEĞİŞİKLİĞİNE GİTMİŞTİR.

Tek sebep bu değil ama en önemli sebep budur. Yeni yöntemin adı YENİ SÖMÜRGEÇİLİK'tir. Amerikan işgali altındaki Vietnamlıların düşmanı görmeleri için sadece başlarını kaldırmaları yeterdi. Amerikan savaş uçaklarını görünce, düşmanlarını hemen tanıyabiliyorlardı. Bizim için, bu daha zor. Yeni sömürgecilik bizimle aynı dili konuşuyor. Bizim deri rengimize ve milliyetimize sahip olan bu düşmanı tanımak o kadar kolay değil.

Türkiye'de en geniş manevra alanıyla çalışıyorlar. Eğer iç güçler olanaklı kılmasaydı yeni-sömürgecilik varolamazdı. Ülkemizde bu faktör, oligarşidir. Meclis, iç güvenlik yasaları, ordu ve polis bu politikayı koordine ediyor ve ona yasallık kazandırıyor. Oligarşi içindeki tüm kesimlerin çıkarı tek bir yerde toplanıyor: Soygun düzeninin devamı. İç düşman, vatanımızın kapılarını emperyalist nüfuza açık tutuyor.

Emperyalistlerin postallarını giyen, silahını kuşanan ordu, emperyalizmin çıkarlarının bekçiliğini yapıyor. Amu bu "bekçilik" sadece ordu, polis eliyle sağlanmıyor. Emperyalistler kendilerine bağlı "ideolojik bekçiler"de yaratarak çıkarlarının güvenliğini sağlıyor. Örneğin, Diyanet ve çeşitli tarikatların eliyle, gerici vatanımızın en ücra köşesine

varıncaya değin örgütleniyor. Böylece yoksul halk kesimleri kontrol altına alınıyor. Aydınların, akademisyenlerin kontrol altına alınması ise burslar ve krediler yoluyla, üniversitelere, sendikalara, enstitülere ve entelektüellere yapılan maddi desteklerle sağlanıyor. Bu burs ve kredilerle düşünceler ve yaşam şekilleri satın alınıyor. Emperyalist kurumlar kendilerine “sivil toplum örgütü” adı vererek, halkın içine sızıyor. Kimi faaliyetlerine maddi kaynak, fon sağlama görüntüsü altında aydınları, akademisyenleri kendisine bağlıyor.

Bu sızmaları ortak bir amaç birleştiriyor: Sınıfsal, ulusal bilincin yok edilerek, ülkenin emperyalist çıkarlar kapsamında yönetilmesini kolaylaştırmak.

Yeni sömürgeciliği KANSER hastalığına benzetebiliriz. Kanserin ilk evresinde kanserli bir kitle vardır. Bu tümör, emperyalizmin açık işgalci güçleridir. Kanser hızla tespit edilir ve vücuttan atılır. Fakat kanser hücreleri sinsidir. Kitle olarak alınsa bile kana karışır. İkinci aşamada, yani yeni sömürgecilik aşamasında kandaki kanserli hücreler, sağlıklı hücrelerden ayırt edilemez. Bu yüzden hastalığı fark etmek kolay olmaz. Kendini gizleyen, sağlıklı hücrelere benzemeye çalışan bu kanserli hücreleri bulup yok etmeliyiz. Yeni sömürgecilik de işte emperyalizmin “İÇİMİZDEKİ DÜŞMAN” olmasıdır. Yüzüne maske takarak aramıza karışır.

Gelelim Türkiye'ye...

Türkiye ne zaman emperyalizmin yeni sömürgesi olmuştur?

Türkiye oligarşisi, 1950'li yıllarda, Adnan Menderes iktidarı döneminde Amerikan çıkarları için Kore'ye asker gönderilmesini sağlayarak, bir diğer ifadeyle yoksul halk çocuklarının kanını satarak işbirlikçilikte sınır tanımayacağını emperyalist efendilerine göstermiştir. Bu tarihi ülkemizin yeni-sömürge oluşunun sembolik tarihi olarak alabiliriz.

Kore'ye gönderilen askerlerden 741'i orada ölmüş, 175 askerin cenazesine ise ulaşılammıştır. Toplam kayıp sayısı 916'dır. Bu askerlerin kanı, canı pahasına Menderes hükümeti, Amerikan

emperyalizme rüştünü ispatlamıştır.

EMPERYALİZM HAYATIMIZIN NERESİNDEDİR?

Biz onu görür müyüz? Onu nerede aramalıyız? Bu başlıkta bunları ele alacağız...

Ülkemizin 35 milyon metrekaresine neden ayak basamadığımızı anlatarak başlayalım...

Türkiye’de 4 milyon 643 bin ailenin bir metrekaare bile evi yok. Çevre ve Şehircilik Bakanı İdris Güllüce’nin 15 Nisan 2014’te verdiği rakamlara göre 4 milyon 643 bin aile, ev sahibi olma hayali kurarken, ülkemizden 10 bin kilometre uzaktaki Amerikan emperyalizminin Türkiye’de 35 MİLYON METREKARELİK toprağı var. Türkiye’den 10 bin kilometre uzaktaki Amerikan emperyalizminin bizim vatanımızda ne işi var?

Neden vatanımızın 35 milyon metrekaresine giremiyoruz?

İşte bu sorunun cevabı, aslında nasıl bir ülkede yaşadığımızın da cevabı sayılır.

BİRİNCİ BÖLÜM

NASIL BİR ÜLKEDE YAŞIYORUZ?

A) EMPERYALİZMİN YENİ-SÖMÜRGESİ OLAN BİR ÜLKEYİZ

Her ülkenin devrimi, devrimin izleyeceği yol, stratejisi ve taktik süreçleri, genel dünya tablosu ile içinde bulunulan tarihsel evrenin yanı sıra, o ülkenin özgün koşullarına göre belirlenir. Ülkenin ekonomik yapısından coğrafi koşullarına, tarihsel şekillenışten halk gerçekliğine, bağımlılık ilişkilerinden ulusal-kültürel özelliklere varana kadar her ayrıntı dikkate alınarak, devrimci mücadele bunlar üzerine inşa edilmek zorundadır. Bu yapılmadığında şu veya bu ülke devriminin basit taklitçiliğine düşmek, o ülkelerdeki strateji ve örgütsel yapıları burada aynen tekrar etmeye çalışmak kaçınılmaz olacaktır ki, böyle bir anlayışın zafere ulaşma şansı yoktur.

Bugüne kadar yaşanan devrim deneyimleri de bu gerçekliği kanıtlamaktadır. Mao önderliğinde Çinli devrimciler, Sovyet devrimini taklit

ederek değil, içinde bulunulan tarihsel evre ve ülkenin özgün karakteri ve ülkelerin özgün koşullarının doğru yorumlanıp buna uygun devrim stratejisinin hayata geçirilmesiyle zafer kazandılar.

Buradan çıkan sonuç, bir ülkede doğru devrimci çizginin belirlenmesi ve buna uygun politik-stratejik hattın oluşturulmasının, her şeyden önce, o ülke koşullarının doğru analiz edilmesini gerektirir. Bu yapılmadığında şablonculuk, ideolojik-politik olarak başka güçlere bel bağlama kaçınılmaz olur.

Nasıl bir ülkede savaşıyoruz?

Cevaplanması gereken ilk soru budur. Bu soruyu cevaplandıramayanların ya da oradan buradan alınan, çoğu zaman ülke gerçekleriyle örtüşmeyen soyut formasyonlarla ülke gerçekliğini açıklamaya kalkanların bu ülkede devrim yapma şansları yoktur.

Parti-Cephe'nin devrimci çizgisinin gelişimi, bu cevabın adım adım belirginleşmesiyle oluşmuştur. Bu aynı zamanda Mahir Çayan önderliğinde ideolojik netleşmenin sağlanması ve Türkiye Devriminin Yolu'nun belirlenmesi sürecidir. Emperyalizmin 3.Bunalım dönemini genel karakterini ve ülkenin özgün koşullarını tahlil eden Mahir Çayan, ülkemizin EMPERYALİZMİN YENİ-SÖMÜRGESİ olduğunu tespit ederek, devrimin izleyeceği çizgiyi bu temel üzerine oturttu. Bu noktada; 1920'lerin başında emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı vererek bağımsızlığını kazanan ülkemizin, nasıl adım adım emperyalizmin yeni-sömürgesi haline getirildiğini kısaca hatırlatalım:

BAĞIMSIZLIK YILLARI...

Birinci Paylaşım savaşından yenik çıkan Osmanlı Devleti, 1918 Mondros mütarekesi ile ağır ateşkes koşullarını kabul etmiş, yurdun dört bir yanı İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar ve Yunanlılar tarafından işgal edilmiştir. Padişah İngilizlerin elinde bir kukla durumundadır.

Halk düşmanı egemenler, işgalcilerin kuklası durumundadır ama halk güçleri işgale karşı silahlı direniş göstermeye başlamıştır.

Hasan Tahsin, 15 Mayıs 1919'da İzmir'e çıkartma yapan işgal ordusuna Kordonboyu'nda ilk kurşunu sıkarak halkımızın emperyalizme karşı Kurtuluş Savaşı'nı da başlatmış sayılır.

Aslında emperyalist işgalin yaşandığı her bölgede sıkılan bir "ilk kurşun" mutlaka vardır. Örneğin, Anadolu'da emperyalist işgal güçlerine sıkılan ilk kurşun, Hatay Dört Yol'da 19 Aralık 1918'de Kara Mehmet tarafından Fransız işgal ordusuna sıkılmıştır. Yaşanan bu gerçeğin ölümsüzlüğünü sağlamak için Dört Yol'da bir mahalleye, bir caddeye ve anıta "İlk Kurşun" adı verilmiştir.

Kahramanmaraş'ta atılan ilk kurşun ise Sütçü İmam tarafından 31 Ekim 1919'da işgal ordusunun askerlerine sıkılmıştır. İzmir Ödemiş'in Hacı İlyas isimli Çerkes köyünde ise Ege içlerine doğru ilerleyen işgal ordularına karşı cephe oluşturulmuş ve 1 Haziran 1919 tarihinde "ilk kurşun" sıkılmıştır. Zaferden sonra köyün adı "İlk Kurşun" yapılmıştır.

Bu kurşunlar sıkılmaya başlandığı zaman henüz ülke genelinde örgütlenmiş bir direniş hareketi yoktur. Ancak halk güçleri bulundukları her yerde belli bir direniş içine girmeye başlamıştır. Ülke genelindeki bu türden güçleri birleştirip merkezi bir önderlik ve örgütlülük kapsamında savaştırmak Mustafa Kemal ve arkadaşlarının işi olacaktır. Onlar da bu işe başlamak için bir grup Osmanlı subayı olarak işgal altındaki İstanbul'dan deniz yoluyla gizlice kaçarak, 19 Mayıs 1919 da Samsun'a ayak basmalarıyla başlamışlardır.

Dayatılan işgal koşullarını kabul etmeyen Mustafa Kemal ve arkadaşların Anadolu'ya gidiş amacı, halkı örgütleyerek Osmanlı topraklarını parça parça işgal eden Emperyalist tahakküme karşı direniş ve kurtuluşu başlatmaktır. Bu amaçla, Samsun'dan sonra Amasya, Sivas ve Erzurum toplantıları yapılır. Çevre illerden halkın ileri gelenlerinin çağrıldığı bu toplantılarda Osmanlı devletinin içinde bulunduğu durum anlatılır. Çözüm yolu tartışılır.

Padişahın iradesini soranlara ya da Manda yönetimi isteyenlere karşı Bağımsızlık için mücadele düşüncesi ağırlık kazanır. Son olarak 1920 yılının 23 Nisan'ında Ankara'da birçok ilden çağrılan delegelerle yapılan toplantıda bağımsızlık için mücadele kararı alınır.

Ankara toplantısı aynı zamanda henüz kendini fesh etmemiş İstanbul hükümeti ve padişahlık iradesine karşı yeni bir siyasi iradenin ilanıdır. Türkiye Büyük Millet Meclisi kurulmuştur ve bu meclis artık yeni siyasal iradenin temsilcisidir.

Halkın işgale karşı kendiliğinden direnişleri toparlanır, Kuvayı Milliye ismiyle ordulaşma adımları atılır ve işgale karşı yurdun dört bir yanında çatışmalar yoğunlaşır. Son olarak 1922 yılı Ağustos ayınının 26'sında Afyonda büyük taarruz başlatılır. 30 Ağustos zaferinin ardından 9 Eylül 1922'de İzmir alınır.

Bu tarih, emperyalistlere karşı Ankara'da kurulan yeni Meclisin iradesinin zaferidir aynı zamanda. Emperyalizmin kuklası padişah ve padişahın kabul ettiği anlaşmalar reddedilmiş, ulusal bağımsızlıktan vazgeçilmeyeceği ilan edilmiş, emperyalistler Anadolu topraklarından atılmış, Tanzimat'tan beridir içine girilen yarı-sömürgecilik durumuna son verilmiştir.

Kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalistler tarafından 29 ekim 1923 te ilan edilen Cumhuriyet, özü itibarıyla bir küçük burjuva diktatörlüğüdür.

Mahir Çayan'ın ifadesiyle söylersek;

“... 1923 Devrimi, önder sınıfın karakterini yansıtan bir milli devrimdir. Emperyalist işgal kırılmış, komprador burjuvazi tasfiye edilmiş, yabancı sermayeye tanınan bazı imtiyazlara rağmen genellikle emperyalist istismar bertaraf edilmiş, feodalizmin ideolojik ve politik gücü kırılmıştır. Bu, muhtevası burjuva olan bir devrimdir. (Stalin ve Mao, 1919-23 Anadolu harekâtına devrim demektedirler. Keza Mao, 1923 Anadolu Devriminden muhteva bakımından pek farklı olmayan Ce-zayir Devrimi için de, milli demokratik devrim kavramını kullanmaktadır). Ancak, önder sınıfın karakterinden dolayı, bu devrim sürekli kılınamamış, duraklamalara ve hatta geriye dönüşlere maruz kalmış, sonunda da ülke yeniden sömürgeleşme sürecine girmiştir.” (Bütün Yazılar, syf:410-411)

Evet, Kurtuluş Savaşı'nın ardından bağımsızlık kazanılmıştı, fakat

bunun sonraki süreçte korunup korunamayacağı, Kemalistler tarafından izlenecek yolla belirlenecekti. Bu noktada, Kemalistlerin önünde iki seçenek vardı; Ya yüzünü sosyalizme dönerek bağımsızlığı korumak ya da yeniden kapitalizme doğru dönerek emperyalizmin sömürgesi durumuna düşmek.

Lenin'in doğru şekilde tespit ettiği üzere emperyalist kapitalist ekonomiler tüm dünyada tek bir zincirin halkaları halinde bütünleşmiş durumdadır. Hal böyleyken, tercihini kapitalizmden yana yapan her ülke, kaçınılmaz olarak bu zincirin bir halkası olmak durumundadır. Dünyanın emperyalist devletler tarafından bölüşülmesinin tamamlandığı koşullarda, geriden gelerek bu zincire eklenemeyecek bir ülkenin akibeti, kaçınılmaz olarak emperyalist ilişkilerin içine girmek ve sömürgecilik koşullarının dayatmalarına yeniden maruz kalmak olabilir.

Kemalist küçük burjuva önderlik ise, ülkenin kendi kapitalist kalkınmasını gerçekleştirebileceğini iddia ediyordu. Böyle bir kalkınmaya önderlik edebilecek çapta bir milli burjuvazinin dahi olmadığı koşullarda, Kemalist küçük burjuva diktatörlüğü, bütün devlet imkânlarını kullanarak milli burjuvaziye yaratma yoluna gitti. “Devletçilik”, özel sektörün olmadığı koşullarda yapılacak işleri yapıyor, esas olarak da milli burjuvazinin yetişeceği alanlar yaratıyor, henüz yeni yeni palazlanan sermayeye her türlü desteği sunuyordu.

Kemalist iktidarın “Milli burjuvazi” yaratma anlayışı, asıl olarak, 1913 yılında İttihat ve Terakki Cemiyetinin çıkardığı “Teşvik-i Sanayi Kanunu” anlayışına dayanır. Kemalistlerin de içinde yetiştiği İttihat ve Terakkiciler’indir.

“... İstanbul’un iâşe ihtiyacının yarattığı kıtlık ve darlık ortamı, İttihat ve Terakki yönetimine, kentin iâşesi işinin partiye yakın olan az sayıdaki tüccara teslim edilmesi fırsatını verdi. Balkan Savaşları sonrasında güçlenen “Türkçülük” akımının da desteğiyle, savaş koşulları “Milli Tüccar” ve “Türk Patron” yaratma politikaları için fırsat oluşturdu. Savaş zenginlerinin bu kez Müslümanlardan ya da Türklerden ve partiye yakın kesimler arasından yaratılması için büyük çaba gösterildi. İttihat ve Terakki Merkez-i Umumisi’nin ve özellikle de Talat

Paşa'nın desteğiyle, İstanbul'un iâşe işlerinin başına geçen ve savaşın son yılında İâşe Nezareti'nin de başına getirilecek olan Kara Kemal, kendine bağlı partili bir ekip oluşturdu. İstanbul'a gelen tren ve gemilerde hububat taşımacılığı yapmak için gerekli izinler İttihat ve Terakki Partisi'ne yakın Müslüman tüccarlara dağıtıldı. İstanbul'un günde yaklaşık 250 tonu bulan buğday ihtiyacı için günde 20-25 vagonun tahsisi gerekiyordu. Vagon ticareti hareketlenince, piyasada alınıp satılan tahsis belgeleri vagon başına 1500-2000 liraya kadar yükseldi. Kıtılığı çekilen diğer malların ithalatı ve dağıtımı için de tekeller oluşturuluyor, bunlarla ilgili ayrıcalıklar da partinin İstanbul ve taşradaki yandaşlarına veriliyordu. İâşe işlerinden sağlanan karlarla Kara Kemal ve Esnaf Cemiyeti içindeki yakınları tarafından kurulan şirketlerde, diğer İstanbul tüccarlar ve büyük toprak sahipleri bulunuyordu. 1918 yılı başında kurulan Milli İktisat Bankası'nın kurucuları ve sermayesi de aynı çevrelerden toplandı. (Türkiye'nin 200 Yıllık İktisadi Tarihi, Şevket Pamuk, syf: 170)

Ayrıca savaş koşullarında, Ermenilere yönelik tehcir, soykırım sürecinde gayri-Müslimlerin mallarına el konulması da bu "Yerli zenginlerin" daha da palazlanmasını, yenilerinin ortaya çıkmasını etkileyen bir diğer etkidir.

İttihat ve Terakki'nin bu anlayışı 1923'den sonra, Kemalistler tarafından da aynen sürdürüldü. İzmir İktisat Kongresi'nde alınan Teşvik-i Sanayi Kanunu'na benzer kararlar ve bu işleri düzenlemek için kurulan "Ali İktisat Meclisi" bunun adımlarıydı. Kemalistlerin saksıda burjuva yetiştirme politikasının bu yıllardaki sembol kuruluşu ise hiç kuşkusuz İş Bankası'ydı.

"... İstiklâli tam Türkiye yolunun her alanda tam bağımsız olmaktan geçtiğinin bilincinde olan bu yönetimin lideri G. Mustafa Kemal, milli ekonomi konusunda çok hassas davranmıştır. Gümrük himayeleri, millileştirme, yerli malı kullanma mecburiyetleri, vs.lerde milli bir kapitalist sınıfı oluşturma gayretleri içinde olan Cumhuriyet yönetimi, bu amaçla milli kapitalizmin gelişmesi için devletin bütün imkanlarını kullanmıştır. Ancak gittikçe gelişen politik ve ekonomik plandaki küçük-burjuvazinin örgütlenmesi, giderek ticaret burjuvazisi ile işbirliği içinde olan ve devletin imkanlarını bu alanlarda

kullanan bir bürokrat burjuvazisi oluşturmuştur. Meselâ, milli özel yatırımları desteklemek ve kredi vermek amacı ile kurulan İş Bankası'nın kurucuları, milli kurtuluş savaflına katılmış, Cumhuriyet döneminin politikacıları ile tüccar ve eşraftır.

İş Bankası'nın bir nevi politikacılar bankası olarak kurulmuş olması, Cumhuriyet dönemi için bir aferizm salgınının başlangıcı olmuştur. (F. R. Atay, Bkz. Doğan Avcıoğlu, Türkiye'nin Düzeni) Giderek Cumhuriyet yöneticilerinin bir kesiminin bürokrat burjuvazi haline dönüşmeleri, ticaret burjuvazisi ve eşrafla birlikte ekonomik yatırımlar yapmaları, bafllangıçta, ekonomide özel kartelleşme ve tröstleşmeye, yabancı sermaye yardımlarına ve işbirliğine karşı olan devlet üzerinde politik gücünü yavaş yavaş artırmayı doğurmuştur. Yavaş yavaş, bu konuda, meclisten imtiyazlı kanunlar çıkartılmış, yabancı sermaye ile "işbirliği" gelişmiş, ekonomide reformist burjuvazi ile bürokrat burjuvazi işbirliği sonucu tekelleşmeye doğru gidilmeye başlanmıştır." (Mahir Çayan, age, syf: 413-414)

Kemalist iktidarın ekonomi alanında, yeni sınırlar içinde, yeni milli bir ekonomi inşa etme çabasında demiryolları yapımı önemli bir yer tutuyordu. 1920'li yıllarda, eldeki sınırlı kaynakların en büyük bölümü demiryolu yapımına ayrıldı. Bu amaçla, Osmanlı döneminde 50 yılda 4 bin kilometre demiryolu yapılmışken, Cumhuriyetin ilk 14 yıllık döneminde bunun yanına 3 bin kilometre daha yeni demir yolu eklenecek, toplamda 7 bin kilometrelik bir demiryolu ağına ulaşıldı. Bu, yılda 200 km. demiryolu inşa edildiği anlamına gelir ki, bilindiği gibi, Cumhuriyetin 10.yılı için bestelenen marşta da "demir ağlarla ördük ana yurdu dört baştan" denilerek gurur vesilesi yapılmıştı.

1920'li yıllardaki demiryolu siyasetinin yerini, 1930'lu yıllarda "devletçilik" aldı. Bu politikayla eldeki kaynaklar sanayi yatırımlarına aktararak bu yolla Milli kalkınma amaçlanıyordu. 1934 yılında Sovyet danışmanların da katkılarıyla Birinci Beş Yıllık Sanayii Planı uygulanmaya kondu. 1930'lu yılların ortalarından itibaren Sümerbank, Etibank ve diğer kuruluşların devreye girmesiyle demir, çelik, tekstil, şeker, cam, çimento, madencilik vb. birçok sektörde devlet işletmeleri egemen duruma geldi. Devletçilik ve yine aynı dönemde uygulanan "korumacılık" politikalarının sonucu, emperyalistlerin 1929 büyük

ekonomik bunalımı nedeniyle, kapitalist ülkelerin ekonomilerinin derin sarsıntı yaşadığı bir dönemde, Türkiye'nin gelişme kaydettiği ve bir ölçüde kalkındığı bir gerçektir. Öte yandan uygulanan bu devletçi politikalar, Kemalist diktatörlüğün, kapitalizmin tercihinde bir değişiklik ya da ikilemin ifadesi de değildi. Aksine, Kemalistler, devletçi politikaları uygularken de bununla milli burjuvazinin gelişeceği bir ortam sağlamayı öncelik olarak görüyorlardı.

BAĞIMSIZLIKTAN YENİ SÖMÜRGELEŞMEYE

Kemalistlerin “Milli Burjuva Yaratma” politikası sonucu, güçsüz de olsa bir burjuva sınıf yaratılmış, fakat bu milli değil işbirlikçi burjuvazi olmuştur. İşbirlikçi burjuvazinin diğer egemen güçlerle ittifakıyla kurulan oligarşinin ilk işi ise, ülkemizin bağımsızlığını emperyalizme peşkeş çekmek oldu. Oligarşi, sınıfsal çıkarları için ülkenin bağımsızlığını satmıştır. Ülkemizin 1945-50'lerden itibaren emperyalizmin yeni-sömürgesi, bağımlı bir ülke haline gelmesi esasen böyle olmuştur.

Mahir Çayan bağımsızlıktan yeni-sömürgeleşmeye giden süreci temel özellikleriyle şöyle özetliyor:

“1) 1923-1932 Dönemi: Ülkenin bağımsız, ekonomisinin ise bir milli tüketim ekonomisi olduğu evre. Bürokrat burjuvazinin doğuş evresi. Bu evre, yönetimde Kemalistlerin en ağırlıkta olduğu evredir.

2) 1932-1942 Dönemi: Bu evrede bürokrat burjuvazinin, ticaret burjuvazisi ve de yabancı tekellerle birleşip yavaş yavaş tekелci burjuvaziye doğru dönüşmeye başladığı evredir. 1932 Dünya ekonomik krizinin oluşturduğu ekonomik sarsıntıdan bu zümre geniş ölçüde istifade etmiş ve palazlanmaya başlamıştır.

3) 1942-1950 Dönemi: Savaş yıllarında özellikle Saraçoğlu döneminde, Saraçoğlu yönetiminin fiyatları serbest bırakması, ülkede dörtlü bir enflasyon yaratmış, Marshall-Truman yardımları paranası altında, Amerikan emperyalizmi ülkeye girmiş ve yabancı sermayeye geniş imkânlar sağlamıştır. (Ülkenin Sömürgeleşme

Sürecinin Başlaması)” (Bütün Yazılar, Mahir Çayan, syf:41)

Türkiye’nin yeni-sömürgeleştirilme sürecini daha iyi anlayabilmek için 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında ortaya çıkan dünya tablosuna ve yeni sömürgeciliğin ne olduğuna daha yakından bakmak gerekiyor.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın ardından Avrupa tam bir yıkıntı haline gelmişti. Almanya, İtalya, Japonya askeri olarak çökertildi. Savaşın galip çıkan ülkeler de büyük kayıplar vermiş, hem de yoksullaşmıştı. Buna karşı emperyalist tekeller savaş boyunca zenginliklerine zenginlik katmaya devam ettiler. Özellikle ABD hem savaş doğrudan kendi topraklarında yaşamayarak, hem de savaş sürecince Avrupa’ya silah ve diğer malzemeleri satarak savaşın en kazançlı çıkan emperyalist ülke olmuştu. ABD tekellerinin geliri 1938’de 3,3 milyar dolarken 1944’e gelindiğinde 24 milyara ulaşmıştı. Bu durum kaçınılmaz olarak, ABD’nin emperyalist kampın şefliğine yükselmesini ve birçok sömürge ülkeyi doğrudan kendi denetimine almasını beraberinde getirdi.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın bir diğer sonucu ise faşizmi yenilgiye uğratan Sovyetler Birliği’nin de desteğiyle, Doğu Avrupa ülkeleri Polonya, Çekoslovakya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk ve Doğu Almanya’da kurulan halk cumhuriyetleriydi. Bunlara 1949’da Çin devriminin de eklenmesiyle dünyanın üçte birlik bir bölümü emperyalizmin pazar alanından çıkmış, sosyalist bir blok oluşmuştu.

Üçüncü Bunalım Dönemi olarak adlandırılan, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası sürecin genel dünya tablosu buyken, emperyalistler, yaşanan pazar daralmasına karşın aralarındaki çıkar çatışmaları ne kadar keskinleşirse keskinleşsin bundan sonraki süreçte, kendi aralarındaki çelişkileri çözmelerinin olanaksızlığını ve sömürgeciliği o zamana kadar sürdürdükleri yöntemlerle sürdüremeyeceklerini gördüler.

Bunun en önemli iki nedeni şunlardı;

Birincisi: Nükleer silahların ortaya çıkması ve olası bir savaşta kullanılması durumunda yaratacağı yıkımı göze alamamalarıydı. Üstelik dev bir sosyalist blokun varlığı da emperyalistler arası çelişkilerin ekonomik plandan askeri plana sıçramasına engel oldu.

İkincisi: Emperyalistler o güne kadar uyguladıkları sömürgecilik metodlarının, başta da açık işgallerin sömürge halklarda ulusal bilinci uyandıran ve ulusal kurtuluş savaşlarını ateşleyen rolünü görmüşlerdi. Sosyalist sistemin varlığı koşullarında bu artık daha da büyük bir tehlikeydi.

3. Bunalım döneminin bu özellikleri, emperyalistleri sömürgecilikte yeni metodlar kullanmaya mecbur kıldı. Mahir Çayan bunu şöyle ifade eder;

“... Bu dönemde... Genel olarak emperyalizm, özel olarak da Yanke emperyalizmi içte ve dışta iki metoda başvurmuştur. İçte ekonomisini askerileştirmiş, dışta ise eski sömürgecilik metoduna ilaveten yeni sömürgeciliğe başlamıştır.”

Emperyalizmin bu süreçte geliştirdiği YENİ-SÖMÜRGEÇİLİK metodu, şu karakter özellikleriyle açıklayabiliriz;

1) Açık işgallerin yerini GİZLİ İŞGAL'in alması. Yani artık emperyalistler, ülkeleri tankıyla, topuyla, askeriyle değil, sermayesiyle, kültürüyle, uluslararası kurumlarıyla, ikili anlaşmalarla, markalarıyla işgal edecek, kendine bağımlı hale getirecektir.

2) Meta pazarının emperyalist tekellerin ihtiyacına cevap verecek şekilde geliştirilmesi. Bir başka deyişle “Yukarıdan aşağıya kapitalizmin” geliştirilmesi... Buna bağlı olarak yeni-sömürge ülkelerde, montaj sanayi ağırlıklı hafif ve orta sanayi kurulacak, “yerli” bir tek-elci burjuvazi geliştirilecektir. Bu “yerli” tek-elci burjuvazi, başından itibaren kendi iç dinamikleriyle değil, emperyalizmle bütünleşmiş olarak geliştiği için özü itibarıyla İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİDİR. Böylece 1. ve 2. bunalım dönemlerinde DIŞSAL bir olgu olan emperyalizm, bu dönemde aynı zamanda İÇSEL bir olgu haline gelir. Emperyalistler yeni sömürgelerin kendi ağır sanayini geliştirmesine

ise izin vermez. Dolayısıyla, gelişen özü itibariyle ÇARPIK KAPİTA-LİZMDİR. Yeni sömürge ülkelerde ekonomisiyle, ordusuyla emperyalizme göbekten bağımlı bir yapı kurulur.

3) İçte ekonomisini askerileştiren emperyalizm, bu durumu yeni sömürgelere de taşır. Emperyalistler krizlerini atlatmak için hiç durmadan silah satmak durumundadır. Bunun için başlıca pazar ise yeni-sömürgelerdir. Bu nedenle emperyalistler bir yandan kendi aralarında paylaşım savaşlarından kaçınırken, dünya çapında saldırı-ganlıklarını artırır, ülkeleri, halkları sürekli birbirine düşürür, düşmanlıkları körükler ve yeni-sömürgelere sürekli silah satarak kendi ekonomisine kan taşır. Bunun sonucu olarak, emperyalistler gibi yeni-sömürgelerin de bütçelerinde silahlanmaya ayırdıkları para sürekli artar.

4) Yeni-sömürgecilik, sermaye ihracının bileşiminde değişikliği de beraberinde getirmiştir. 1.ve 2. bunalım dönemlerinde doğrudan nakit sermaye ihracı esasken, 3. bunalım döneminde ağırlık nakit sermayenin dışında, isim, patent hakkı, yedek parça, teknik bilgi, teknik eleman vb. gibi elemanlara kaymıştır.

Yani eskisi gibi, bir işletmeyi kuracak sermayenin hepsini getirmez, ülkedeki bir tekeli burjuvaziyle ortaklık kurar, üretilecek ürünün markasını, teknik bilgisini vb. verme karşılığında yatırdığı sermayenin çok üstünde, hatta çoğu zaman kuruş koymadan kardan pay alır.

Ülkemizde de yeni-sömürgecilik genel dünya tablosuna uygun olarak, 1945'lerden itibaren geliştirildi. ABD bu amaçla ülkemize el attığında onun bu amacına denk düşen bir ortam mevcuttu. Bu ortamı en genelde iki temelde ifade edebiliriz.

Birincisi: 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan büyük bir zaferle çıkmış olan Sovyetler Birliği, ulusal kurtuluş savaşı boyunca Kemalistlere her türlü desteği sağlayarak bağımsızlığın kazanılmasında pay sahibi olmuştu. Hatta bu desteğin anıtsal bir sembolü olarak İstanbul Taksim Meydanı'ndaki Cumhuriyet Anıtında, Mustafa Kemal'in hemen arkasında Sovyet generalleri Varoşilov ve Frunze yer almaktadır. Sovyetler Birliği, sonraki yıllarda da Türkiye Cumhuriyeti'nin

bağımsızlığını destekledi, yapılan karşılıklı dostluk anlaşmalarına sadık kaldı. Kemalist küçük-burjuva önderlik ise 2. Emperyalist paylaşım savaşı boyunca bu dostluğa aykırı hareket ederek faşist Almanya ile örtülü işbirliği içine girmişlerdi. Doğaldır ki, Sovyetler Birliği'nin savaştan zaferle çıkması, Türk egemen sınıfları içinde büyük bir korkuya yol açmıştı. Zaten bağımsızlık karakterlerini büyük ölçüde yitirmiş olan egemen güçler, bu koşullarda emperyalist bloğun yeni jandarması ABD'yi sırtlarını dayayacakları bir güç olarak görüyorlardı.

Yeni sömürgecilik ilişkilerinin kurulmasına oldukça müsait bir ortam yaratan ikinci temel nokta ise, işbirlikçi olmaya hazır bir kesimin hazır olmasıydı. Bunlar içinde başı çeken o güne kadar devlet eliyle palazlandırılan ve emperyalist tekellerle de çoktan ilişki kurmuş olan ticaret-bürokrat burjuvaziydi.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı süresince 1 milyon yetişkin erkeğin askere alınmasıyla üretim düşmüş, kıtlık baş göstermişti. Bu durum karaborsacılığı doğurdu ve karaborsa zenginlerini türetti. Malını karaborsaya veren toprak ağaları ve onların şehirlerdeki uzantısı durumundaki ticaret burjuvazisi sermaye birikimlerini arttıranların başında geliyordu. 1942 Kasım'ında yasalaşarak uygulamaya konulan "Varlık Vergisi" ile gayri- müslimlerin varlıkları da gasp edilerek, burjuvazi palazlandırıldı. Varlık vergisi, bir kereye mahsus olarak toplanan, itiraz hakkı olmayan olağanüstü vergi olarak öngörülüyordu. Miktarları ise kurulan komisyonlar belirliyordu. Komisyonlar tarafından azınlıklara yönelik belirlenen aşırı vergilerle azınlıkların mallarına el konulan vergi borçlarını 1 aylık süre içinde ödemeyen gayri-Müslimler ise kamplara gönderiliyordu. Varlık vergisinin uygulamada kaldığı 1 yılı aşkın süre sonunda gayri-Müslimlere ait kentlerdeki malvarlıklarının büyük bölümü el değiştirerek yerli burjuvalara geçmişti.

1946'lardan itibaren ABD ile girilen ikili ilişkiler, Marshall-Truman yardımları ve ekonomik-askeri anlaşmalarla ülkemizin yeni-sömürgeleştirilmesi adım adım hayata geçirildi.

TRUMAN DOKTRİNİ ÜZERİNE...

2. Paylaşım Savaşı'nın ardından Stalin önderliğindeki sosyalizmin dünya halklarının gözünde prestiji oldukça büyüktü. Faşizmi yenmiş ve Berlin'e kadar kovalamışlardı. Doğu Avrupa ülkelerinde de halk iktidarları kuruluyor, Yunanistan'da ise iç savaş sürüyordu. Devrimcilerin iktidarı alabilirdi. Ve dahası, Sovyetler Birliği eğer Türkiye ile belli bir dayanışma ilişkisi geliştirip emperyalizmin denetiminden çıkmasını sağlarsa ABD ve İngiltere emperyalizminin egemenliği Orta-doğu'da da ciddi bir darbe alacaktı. Bu durumu kendi çıkarları için hayati önemde gören Amerikan emperyalizmi hızla harekete geçerek Truman Doktrini'ni ilan etti.

Savaştan güçten düşerek çıkan İngiltere emperyalizmi Türkiye ve Yunanistan'a yapacağı yardımı kesme kararı aldı. Bu durum emperyalizmin bu iki ülkedeki çıkarlarının zora girmesi demek olacağından sözkonusu ekonomik yardımı ABD sürdürecekti. Bunun için Kongre'den karar çıkartmaları gerekiyordu. Bu amaçla ABD başkanı H. Truman 12 Mart 1947'de Kongre'de bir konuşma yaptı. Daha sonra "Truman Doktrini" olarak anılacak olan bu konuşmasında Yunanistan'da süren iç savaşa karşı işbirlikçi kesimleri her açıdan desteklemenin kendileri açısından olmazsa olmaz öneminden bahsetti. Ardından Türkiye'yi de kendilerine yedekleyebilmek için yardım edilmesi gerektiğini şöyle vurguladı:

"... Türkiye bizim desteğimize ihtiyaç duymaktadır. Savaştan beri Türkiye, ulusal bütünlüğünün sağlanması için elzem olan modernizasyonu gerçekleştirebilmek için ABD ve İngiltere'den ek yardımlar istemiştir. Bu bütünlük, Orta Doğu'da düzenin korunması için gereklidir. İngiltere Hükümeti, içinde bulunduğu güç durum nedeniyle, Türkiye'ye daha fazla mali ve iktisadi yardım yapamayacağını bize bildirmiştir. Yunanistan gibi Türkiye de ihtiyaç duyduğu yardımı almalıdır. ABD bunu vermelidir. Bu yardımı sağlayabilecek tek ülke biziz." (B. Oran, Türk Dış Politikası: 1919-1980, syf:528-529, İletişim Yayınları)

Truman Doktrini'ni, ABD başkanı Truman'ın 12 Mart 1947'de ABD Kongresi'ne sunduğu aşağıdaki üç madde oluşturur:

1. Türkiye ve Yunanistan'a yardım amacıyla 30 Haziran 1948'e kadar geçerli olmak şartıyla 400 milyon dolar bütçe...
2. Yunanistan ve Türkiye'ye sivil ve askeri Amerikan personelinin gönderilmesi...
3. Seçilecek Türk ve Yunan personelin Amerika Birleşik Devletleri'nde eğitilmesi...

Truman'ın dile getirdiği bu talepler bir politikanın ifadesiydi. Yaklaşık iki ay kadar ABD kongresinde tartışıldı. Ve 22 Nisan 1947'de "Yunanistan ve Türkiye'ye Yardım Yasası" ya da "Public Law 75" adıyla yasalaştı. Buna göre Türkiye ve Yunanistan'a askeri uzmanlar gönderilmesi ve bu iki ülke için 400 Milyon dolar (300 Milyon dolar Yunanistan, 100 Milyon dolar Türkiye için) kullanabilme yetkisi ABD başkanına verildi. Truman'ın 22 Mayıs 1947'de onayıyla kendi adıyla anılan Truman Doktrini yürürlüğe girmiş oldu.

Truman Doktrini sadece iki ülkeye yardımın ötesinde bir anlam taşıdığı için adına "doktrin" denmiştir. Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği ile İkinci Paylaşım Savaşı'ndaki müttefik ilişkilerinin bittiğinin ve artık düşmanca bir politika izleyeceklerinin ilanıdır Truman Doktrini. Özünde Sovyetler Birliği şahsında sosyalizm karşısında duydukmarı korku vardır. Doğu Avrupa ellerinden gitmiştir. Yunanistan'ın da emperyalist zinciri parçalaması belki an meselesidir. İşte bu korkuyla hareket ederek "yardım" adı altında anti-komünizmi örgütleyip Sovyetler Birliğine yönelik düşmanlık yapacaklarını ilan etmiş oldular.

"... 1947-1949 döneminde, Truman Doktrini'nde yer alan askeri malzeme yardımı da dahil olmak üzere, Türkiye'ye verilen Amerikan yardımının tutarı 152.5 Milyon dolar oldu. Bunun 147.5 Milyon dolarlık bölümü hava, kara ve deniz kuvvetlerinin modernizasyonu için kullanılırken, 5 Milyon dolar kadarı yol yapım çalışmaları için ayrıldı. 1947-1951 yılları arasında ise Türkiye'ye yapılan Amerikan askeri yardımının miktarı toplam 400 Milyon dolara ulaştı." (B. Oran, age, syf:534-535)

"Hava, kara ve deniz kuvvetlerinin modernizasyonu" dedikleri, ordu-

nun giderek gizli işgal ordusu olarak emperyalizmin çıkarlarına göre yeniden örgütlenmesi olmuştur.

MARSHALL YARDIMI, AMACI, KAPSAMI...

Trumn Doktrini sadece Yunanistan ve Türkiye'ye yönelik yardımları kapsıyordu. Amerikan emperyalizmi için bu yeterli değildi. Çünkü bir bütün olarak Avrupa halklarının da Sovyetler Birliği'nden ve kendi ülkelerinde faşizme karşı direnen komünistleri etkilendiklerini biliyorlardı. Bu etkiyi kırmak ve işbirlikçileri eliyle ekonomik otorite sağlamanın yolu olarak Marshall Yardımı'nı gündeme getirdiler. Ki aynı zamanda Amerikan ekonomisinin elinde stok olarak biriken metalleri da elden çıkartarak kendi ekonomilerine nefes aldıracaktı.

Avrupa halkları savaşın yıkımı içinde zor durumdaydı ve önlerinde Sovyetler Birliği gibi muzaffer bir örnek duruyordu.

Dahası, kendi ülkelerinde vatanları için direnen, bedel ödeyen komünistlere güveniyorlardı. Kimse onlar gibi direnmemiştir.

Amerikan emperyalizmi bu tablodan hareketle hızla harekete geçti. ABD Dışişleri Bakanı olan G. Marshall, 5 Haziran 1947'de Harvard Üniversitesi'nde yaptığı konuşma da Avrupa'ya bu kapsamda yardım etmek gerektiğini ilk kez açıkladı. Söylediğinin özü şuydu: Avrupa devletleri iktisadi kalkınmalarını görüşmek için bir araya gelmeli ve bir plan hazırlayarak ABD'ne sunmalıydılar. Bir diğer ifadeyle, Amerikan emperyalizmi Avrupa'daki kapitalizme can suyu vereceğini ilan ediyordu. Daha sonra "Marshall Planı" adını alan bu teklifi görüşmek üzere, Avrupa'nın kapitalist devletleri 27 Haziran 1947'de Paris'te bir toplantı yaptılar. Bu ilk toplantıya Sovyetler Birliği de temsilci gönderdi ama toplantının amacı netleştirilince Sovyetler Birliği, 2 Temmuz'da toplantıyı terk etti.

12 Temmuz 1947'de Paris'te Fransa Dışişleri Bakanlığı'nda biraraya gelen Avusturya, Danimarka, Belçika, Yunanistan, İzlanda, İrlanda, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Norveç, Portekiz, İsveç, İsviçre, Türkiye, İngiltere ve Fransa temsilcileri, Avrupa'nın acil ihtiyaçlarını belirlemek ve karşılamak için, Amerikan emperyalizminin istediği

biçimde Avrupa

Ekonomik İşbirliği Konferansı (Conference of European Economic Co-operation, CEEC) adında bir örgüt kurduklarını açıkladılar.

Çıkan sonuç, ABD kongresinde görüşülüp onaylanarak Marshall Yardımı adı altında yaşama geçirildi. Böylece, Avrupa burjuvazisinin kapitalizmi yeniden işler hale getirebilmek için istediği miktar, Amerikan emperyalizmi tarafından karşılanmaya başlandı. Bu kapsamda Türkiye’de 1948-1952 yılları arasında Marshall Planı’nın uygulama sahasında yer aldı.

Bu “yardımlar” dört bölümde aktarıldı:

Türkiye’ye 1948-1951 yılları arasında, ABD’den “Hibe” olarak 62 376 000 dolar aktarılmıştır.

Türkiye’ye aynı yıllar arasında, ABD’nden “Ödünç” olarak 72 840 000 dolar aktarılmıştır. “Ödünç” olarak verilen bu paranın nasıl geri ödeneceği Plan’da şu şekilde vurgulanmıştır: 1952 yılından 1956 yılına kadar ABD’ne yalnız faiz tutarları ödenecek, o tarihten sonra da 35 sene süre ile %2.5 faizle gerek ana para, gerekse faizleri, bir arada ve eşit taksitlerle ödenerek borç kapatılacaktır...

Türkiye’ye 1948-1951 yılları arasında “Dolaylı Yardım” altında 126 522 000 dolar aktarılmıştır.

Türkiye’ye 1948-1951 yılları arasında “Teknik Yardım” adı altında 3 Milyon dolar aktarılmıştır.

Tüm Marshall yardımlarının sadece yüzde 36’sıydı Türkiye’ye aktarılan. Ve bu yeni-sömürgecilik ilişkilerinin önnünü düzlemek için aktarılan bu kaynak aslında, ülkeyi içten içe çürüten bir kanser tümörü etkisi gördü. Aktarılan paranın nasıl kullanılacağını ABD belirliyordu. Bir diğer ifadeyle çay kaşığıyla bir kez verdiğini kepçeyle sürekli almanın düzenlemesini ekonomiden politikaya. eğitimden orduya varıncaya kadar her alanda yapmaya başladı.

Örneğin; Amerikalı uzmanlar, gönderilen paranın ı%60’ının tarım ala-

nında kullanılmasını emrettiler. İşbirlikçiler ikiletmediler bile. Böylece Türkiye 1950'lerin başlarında dünyanın en önde gelen buğday üreticilerinden oldu. Tarım araç gereçleri ise yurtdışından alınıyordu. Bunların maliyetine bir de bakım-onarım-yedek parça maliyeti eklenince dış ticaret dengesi olumsuz etkilendi. Çünkü “yardım” adı altında gelen paranın büyük bölümü bu şekilde dolaylı olarak ABD'ye geri dönmüş oldu.

Örneğin; Amerikalı uzmanlar “yardım” diye aktarılan para ile karayollarının geliştirilmesini istiyordu. İşbirlikçilerin ikiletmeden gereğini yaparak demiryollarını geliştirmekten vazgeçiyordu. Bunun sonucu olarak o karayollarında çalışacak araçlar ithal edilmeye başlanıyordu. Ve dahası, karayollarında çalışan araçların sayısı arttıkça petrol ihtiyacı da artıyordu. Artan enerji ihtiyacında dışa bağımlılık oluyordu.

Aslında “yardım” adı altında aktarılan yeni-sömürgecilik ilişkisinin mızrak ucuydu.

Ve dahası, Truman Doktrini ve Marshall Planı üzerinden Amerikan emperyalizminin “dost ve müttefik” olduğu yalanı ülke tarihinde görülmemiş yoğunlukta Türkiye halklarına empoze edilmeye başlandı. Bu konuda yürütülen psikolojik savaşın sosyal yaşamda etkisi olmaması düşünülemezdi. Örneğin, Amerikan mallarını kullanmak bir prestij unsuru haline getirildi. Amerikan çizgi romanları üzerinden daha çocuk yaştan itibaren Amerikan hayranlığı empoze edilmeye başlandı. Öyle ki giderek halk çocukları kendi halk kahramanları yerine Amerikan magazin kültürünün uyduruk kahramanlarını benimsemeye başladılar. Ülke kamuoyunda Amerikan emperyalizmine karşı hayranlık oluşturulması doğrultusunda psikolojik savaş yürütüldü.

Yeminli halk düşmanı ve Amerikan işbirlikçisi olan Nihat Erim, Ulus gazetesindeki köşesinde esas duruşa geçerek Truman Doktrini'ni selamlıyordu:

“... Şimdi Truman'ın ağzından dünyanın en kuvvetli cumhuriyetinin bizim yanımızda yer aldığını öğrenmiş bulunuyoruz. Bu vaziyet alış bizim için sürpriz olmamıştır. (...) Nihayet şerefli milletlerin verdikleri

sözü her ne pahasına olursa olsun tutacağından zerrece şüphemiz yoktur.” (Ulus Gazetesi, 14 Mart 1947)

Nihat Erim, sonraki yıllarda da Amerikan emperyalizmine hizmette sınır tanımadı ve 12 Mart Cuntası’nın Balyozcu Başbakanı olarak Mahirler’in katledilmesine kanlı imzasını attı. Bunun bedelini de ödedi ve Devrimci Sol tarafından ölümle cezalandırılmaktan kurtulamadı.

YENİ-SÖMÜRGEÇİLİK BOYUNDURUĞUNU ANADOLU’YA CHP TAKTIRMIŞTIR.

Amerikan emperyalizmi tarafından Truman Doktrini ve Marshall Yardımı yaşama geçirilmeye başlandığında iktidarda CHP vardı. CHP bu kapsamda ülkenin yeni-sömürgecilik boyunduruğuna sokulmasının tarihsel sorumluluğunu taşımaktadır.

1947’ye gelindiğinde dönemin CHP hükümeti “her türlü ekonomik teşebbüslerde yerli olduğu kadar yabancı sermayeye de geniş yer ayırmak ve bunları teşvik etmek kararında olduklarını” açıklıyordu. Bu ortamda zaten çarpık gelişmiş olan “yerli” burjuvazi emperyalizmle çıkar birliği yaparak İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİ haline geldi. Ve artık emperyalizmin “yerli” uzantısı, bir nevi acentesi olarak dışa bağımlı bir şekilde geliştirilecekti. Bu amaçla işbirlikçilerin kredi ihtiyaçlarını karşılamak için 1950’de “Sanayi Kalkınma Bankası” kuruldu. Bu bankada Amerikan Kalkınma Bankası (AID)’nın da belli bir miktarda sermayesi vardı. Ve fakat yeni-sömürgecilik ilişkilerinde böylesi nakit sermaye akışı tali olmuştur. Esas olan ise daha önce de belirttiğimiz gibi, emperyalist tekellerin ülkemizdeki işbirlikçilerine kendilerine ait olan isim, patent, teknik bilgi, yedek parça vb. sağlamaları yoluyla geliştirilen sömürü ilişkileridir.

Emperyalizmin içsel bir olgu haline gelmesi özü itibariyle budur.

Görünürde Koçlar, Sabancılar, Ülkerler, Doğanlar, Zorlular, Çalıklar,

Cengizler vb. vardır ama aslında olan emperyalizmin doğrudan uzantısı durumundadırlar. Fransız tekeli Danone, ülkemizde Danone-Sa, Amerikan tütün tekeli Philip-Morris ülkemizde Phil-Sa, Amerikan otomobil firması Ford ülkemizde Ford-Otosan(Koç), Fransa Renault ülkemizde OYAK-Renault, İtalyan Pirelli ülkemizde Türk-Pirelli, Japon Toyota ülkemizde Toyota-SA olur... Örnekleri çoğaltmak mümkündür. Emperyalist tekeller ülkemizi işbirlikçileri aracılığıyla sömürürken, yerli işbirlikçileri de bu sömürüden paylarını alarak günden güne servetlerini ve güçlerini büyötmüşür.

DEMOKRAT PARTİ İLE SİYASİ İKTİDAR TEMSİLCİSİ OLDUĞU OLİGARŞİYE GEÇMİŞTİR.

1945'lerden itibaren emperyalizmle girilen yeni-sömürgecilik ilişkilerinin de etkisiyle ekonomik iktidar esasen palazlanan burjuvazinin ve toprak ağalarının eline geçmiştir. Bu kesimlerin siyasi alandaki temsilcileri de 1946'da CHP'den ayrılarak Demokrat Parti'yi (DP)'yi kurdular. DP kurucu liderleri, daha CHP içindeyken "liberalizm" adı altında halk düşmanı, işbirlikçi bir çizgideydiler. CHP'den ayrılışlarının görünürdeki nedeninin o yıllarda tartışılan "Çiftçi Topraklandırma Kanunu" (Toprak Reformu)na karşı çıkmaları olması da bu yanıyla anlamlıdır. DP'nin, bu halk düşmanı çizgisine rağmen iktidar olabildiğinin başlıca nedeni "Tek Parti Diktatörlüğü"nın halkta yarattığı memnuniyetsizlik, muhalefet ve değişim umudunu oya çevirebilmiş olmasıdır. Nitekim 14 Mayıs 1950'de yapılan seçimlerden zaferle ayrılan DP tek başına iktidar oldu. Bir başka ifadeyle ekonomik iktidar, kendi siyasi iktidarını hükümete taşımış oldu. Bu yanıyla, DP'nin iktidara gelmesi, basit bir iktidar değişikliği olmanın ötesinde, bir KARŞI-DEVİRİMDİR.

Ülkemizin sömürgeleşmesi sürecinin her alandaki temel taşları bu dönemde döşendi. Mahir Çayan bu dönemi şöyle özetler:

"... 1950-71 Dönemi: Bu yıllar ülkeye Amerikan emperyalizminin ekonomisinden-politikasına, kültüründen sanatına kadar damga vurduğu ve bizzat oligarşı içinde yer aldığı yıllardır. (Emperyalizmin içsel bir

olgu haline gelmesi). Bu yıllarda emperyalist üretim ilişkileri ülkenin en ücra köşesine kadar egemen olmuştur.

Kısaca dersek, küçük-burjuva milli ekonomisi, emperyalist istismara cevap verecek şekilde değişikliğe uğramış, emperyalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu oligarşinin gayri milli ekonomisine dönüşmüştür. Küçük-burjuva diktatörlüğü yerini oligarşik diktaya terketmiş, küçük-burjuvazinin milli ideolojisi ve politikası, oligarşinin gayri milli ideolojisi ve politikasına yerini bırakmıştır.

Emperyalist tekellerle baştan bütünleşmiş olarak doğan yerli tekелci burjuvazinin gerçek anlamda gelişip yaygınlaşması bu devrede olmuştur.” (Bütün Yazılar, syf:415)

Denilebilir ki, yeni sömürgecilik ilişkilerinin Anadolu’ya girmesinde kapının kilidini açan anhatar CHP olmuştur. Kapıyı ardına kadar açan ise Celal Bayar Adnan Menderes önderliğindeki DP olmuştur.

YENİ SÖMÜRGEÇİLİKLE GELİŞEN ÇARPIK KAPİTALİZMDİR

Ülkemizde 1945’lerden itibaren egemenler eliyle yeni-sömürgecilik ilişkilerinin geliştirilmesiyle beraber, Kemalistler tarafından o güne kadar sürdürülen ve geline nokta iflas etmiş olan kendi iç dinamiğiyle kapitalist kalkınma politikaları rafa kaldırıldı. Bunun çarpıcı bir örneğini demiryollarına yapılan yatırımlardaki değişiklik oluşturur. Bilindiği gibi Kemalist iktidar demiryollarıyla iç pazarın birbirine bağlanmasını kapitalist kalkınmanın önemli bir aracı olarak görmüş ve iktidarının ilk 14 yılında 3 bin kilometre yeni demiryolu inşa etmişti. 1940’lara gelindiğinde Türkiye genelinde demiryollarının toplam uzunluğu 7.895 km’ye kadar ulaştı. 1945 sonrası DP döneminde ise bu mevcut demiryollarının yanına 1960 yılına kadar, sadece 514 km. yeni demiryolu eklenerek, yaklaşık 8500 km.ye çıkarıldı. Bu tempo sonraki yıllarda da bu şekilde devam etti.

Demiryollarının yapımının askıya alındığı aynı dönemde karayollarının yapımına özel önem verildi. Marshall Planı doğrultusunda Kara-

yolları Genel Müdürlüğü kurularak, ülkenin en ücra köşelerine dek uzanan karayolları yapıldı. Öyle ki dönemin Başbakanı Adnan Menderes halk arasında “asfalt kralı” olarak anılmaya başlanmıştı. Elbette ki işbirlikçi Menderes’in ve ona bu direktifleri veren emperyalistlerin ülkeyi bir baştan bir başa karayollarıyla donatmasının altında yatan neden halkı düşünmeleri değildi. Karayolları yapımı gelişen otomotiv sanayinin ve onu destekleyici lastik, yedek parça vb. sanayilerin ihtiyacıydı. Aynı zamanda yapılan bu yollar sayesinde ülkenin dört bir yanı, emperyalizm için yeni pazar alanları haline getiriliyor, devlet denetimi de ülkenin en ücra köşelerine kadar sağlanmış oluyordu.

Bu örneğin ortaya koymuş olduğu gerçek şu ki; 1945’lerden itibaren ülkemizde gelişen kapitalizm, kendi iç dinamikleriyle değil, emperyalizme bağımlı olarak gelişti. Bu kapitalistleşme sürecinde ülkenin ihtiyaçları ve öncelikleri değil, emperyalizmin çıkarları esas alındı ve diğer yeni-sömürgeler gibi, Türkiye’de de, emperyalist iş bölümü uyarınca, emperyalistlerin kendisine verdiği görevleri yerine getiren bir kapitalist yapı oluşturuldu. Dolayısıyla bu yapı başından itibaren çarpık gelişmiştir.

Mahir Çayan bu durumu şöyle ifade ediyor:

“... Bugün geri bırakılmış ülkelerde, yabancı nakit sermaye oranının yerli nakit sermayeye oranla çok az olduğu fakat mutlak dışa bağımlı birçok sanayii kuruluşu mevcuttur. (Örneğin oto sanayi.) Birkaç yüzde yüz dışa bağımlı temel sanayii tesisi kurulmakta ve bunlara bağımlı olmaya mahkûm hafif ve orta sanayii belli ölçülerde geliştirilmektedir.” (Bütün Yazılar, syf:388)

Mahir Çayan’ın ifade ettiği gerçeklik, kimi biçimsel değişikliklere uğramakla birlikte, bugün de geçerlidir.

Emperyalizm, yeni-sömürgelerin kendi kendini kalkındırabilecekleri bir ekonomik yapıya sahip olmalarına izin vermemiş, bu nedenle de bu ülkelerde ağır sanayinin gelişmesine engel olmuştur. Bunun yerine tarım ağırlıklı bir ekonomik yapı ve bunu destekleyen montaj sanayi ile hafif orta sanayiden müteşekkil, çarpık bir kapitalist yapı

konuldu. Emperyalizm bu sayede yeni-sömürge ülkeleri daha başından itibaren kendine bağımlı hale getirirken sanayiden ticarete, politikadan kültüre her alanda da çarpık bir gelişimin kurumlaşmasına neden oldu.

Yeni-sömürgecilikle birlikte çarpık bir kapitalizmin hızla gelişmesinin bir yansıması da nüfus yapısında meydana gelen değişimdir. 1950'lere gelirken, ülkemizde nüfusun yüzde 25'e yakını kentlerde, geri kalanı kırlarda yaşıyor. Bu tarihten itibaren hızlanan kırsaldan kentlere göç ile bu oran hızla değişti. 1980'e gelindiğinde kentleşme oranı yüzde 44'lere ulaşmıştı. (Bu oran 2010 yılına gelindiğinde ise artık yüzde 75 civarındadır.)

Türkiye'nin yeni-sömürgeleştirilmesinin ilk yılları olan bu dönemde emperyalist işbölümü çerçevesinde, ülke ekonomisinde tarımın ağırlıklı yer tutmasına rağmen, kırlardan kentlere doğru yaşanan bu hızlı göçün altında yatan başlıca neden, gelişen kapitalizmle birlikte traktör kullanımının artması ve tarımın işgücü içindeki payının düşmesidir. 1940 yılında tarımda kullanılan traktör sayısı 1066 iken, bu sayı 1950'de 16.585'e, 1960'da ise 42.136'ya yükseldi. Buna bağlı olarak, tarımın iş gücü içindeki payı 1950'de yüzde 80 iken, 1980'de %50 geriledi. (Bu oran 2010 yılına gelindiğinde artık yüzde 22'ye kadar gerilemiş durumda.)

Fakat bu tablo, ülkemizde kapitalizmin emperyalizme bağımlı, çarpık gelişmesinden bağımsız ele alınamaz. Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin geliştirilmesiyle birlikte, iktidarı tek başına elinde tutacak güçte olmayan işbirlikçi tekelsel burjuvazi, toprak ağaları ve diğer feodal unsurlarla işbirliği yapmak durumunda kalıyordu. Bu nedenle söz konusu prekapitalist unsurlara verilen tavizler sonucu ülkemizde kapitalistleşmeye paralel olması gereken toprak reformunun yapılamaması, ülkemizdeki kapitalizmin bir diğer çarpıklığıdır. Bu noktada, traktörlerin devreye girmesiyle birlikte toprak ağalarının işgücü ihtiyacı giderek düşerken, işsiz kalan ve kendini geçindirebilecek kadar toprağa da sahip olmayan yoksul köylülerin önünde büyük kentlere göç etmek tek seçenek olarak kalmıştır.

“... Köylerden kasabalara, kasabalardan kentlere göç sayesinde kır-

sal nüfusun artışı yavaşlıyor, ancak kent nüfusu giderek daha hızlı büyüyordu. Ülke nüfusunun yıllık artış hızı yüzde 2,5 iken büyük kentlerin nüfusları yüzde 5'ten daha fazla arttı. Kentlerdeki yeni nüfus gecekondulu mahallelerinde yepyeni ilişkiler çerçevesinde örgütleniyordu. Ancak sanayi kesiminin istihdam olanakları sınırlıydı. Kentlere gelen nüfusun sınırlı bir bölümü sanayi kesiminde iş bulabiliyordu. İşsizlik oranı yüksekti. Daha yüksek ücretli, sosyal güvenlik ve istikrarlı işler kolay kolay yeni gelenlere açılmadığı için, küçük üreticilik, seyyar satıcılık gibi günlük işlerle geçimlerini sağlamaya çalıştılar. Köyleriyle iktisadi ve toplumsal bağlarını koparmadan, gerektiğinde, örneğin hasat zamanı köylerine dönerek yaşam mücadelesi verdiler.” (Türkiye’nin 200 Yıllık İktisadi Tarihi, Şevket Pamuk, Sf: 246)

1950’lerden itibaren kırlardan kentlere göçler büyük bir hızla artarken, büyük kentler ne akın akın gelen bu nüfusu istihdam edebilecek çapta bir sanayi, ne de barındırabilecek yeterliliğe sahipti. Bu kentlere göç edenlerin önemli bir kesimi gelişen kapitalist sanayi için yedek iş gücü oluşturup sömürünün katmerleşmesine katkı sunarken; bu kesimler barınma sorununu çözmek için ise, başta sanayii merkezleri olmak üzere, kentin çevresindeki boş devlet arazilerine gecekondular yapmaya başladılar. Bugün başta İstanbul olmak üzere, büyük kentleri kuşatan gecekondulu mahalleleri bu şekilde ortaya çıkarken, emperyalistler eliyle geliştirilen kapitalizmin her şeyi gibi, kentleşmesi de çarpık geliştirdi.

YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERİN BAĞIMSIZ DIŞ POLİTİKASI YOKTUR!

Yeni-sömürgeciliğin geliştirilmesiyle Türkiye’nin bağımsızlığını yitirishinin en çarpıcı biçimde açığa çıktığı alanların başında dış politika gelir. 1945’lere kadar gelen süreçte Türkiye’nin dış politikasını belirleyen, emperyalist güçler arasındaki çelişkiler ile emperyalizm ve sosyalist blok arasındaki karşıtlıklar üzerinden bir denge politikası yürütme anlayışıydı. Var olan bu ortam, Kemalistlerin “haysiyetli dış politika” dedikleri bağımsız bir politik çizgiyi olanaklı kılıyordu. Amerikan emperyalizmiyle yeni-sömürgecilik ilişkilerinin geliştirilmesinin

ardından ise bu politika tümüyle terk edildi.

Ülkemizde yeni-sömürgeciliğin geliştirilmesinden itibaren, diğer tüm yeni-sömürge ülkelerde olduğu gibi, devletin dış politikasını belirleyen kıstas ulusal çıkarlar değil, emperyalizmin çıkarları oldu. Böyle olmak zorundaydı, zira yeni sömürge ülkenin bağımsızlığı yok edilmiştir. Milli görünümlü hükümetler de esasen emperyalizmin işbirlikçisi, ulusal çıkarların değil, emperyalizmin çıkarlarının bekçisidir.

1948’de Filistin’in işgali konusunda yapılan oylamada İsrail lehine oy kullanılması, 1954’de Cezayir’in Fransız emperyalizmi tarafından işgali konusunda Fransa lehine tavır alınması, 1956’da Mısır’a karşı Süveyş bölgesine İngiltere ve Fransa’nın yanında tavır alınması vb... Bu örnekler Türkiye’nin dış politikasının emperyalizm tarafından belirlenmesinin yani; “haysiyetli dış politika” dan, haysiyetsizliğe geçişinin bu ilk yıllardaki belli başlı örnekleridir. Ki, sonraki yıllarda da bu durum değişmeyecek, yeni-sömürge Türkiye’nin dış politikası her dönem emperyalizmin çıkarları doğrultusunda şekillenecektir.

İşbirlikçi oligarşinin dış politika alanında, istisnai olarak, emperyalizmle çelişkiye düştüğü tek konu Kıbrıs sorunu oldu. 1974’te Türkiye’nin Kıbrıs harekâtını gerçekleştirmesi ve adanın bir bölümünü işgal etmesi de bu temelde, emperyalizmin rızasına aykırı olarak gerçekleşti. Fakat bu da özü itibarıyla, emperyalizmin çıkarlarına doğrudan dokunmayan, yeni sömürgeler arası bir sorundur. Buna rağmen Türkiye, Kıbrıs tavrına karşılık ağır bir ekonomik ambargoyla cezalandırıldı.

Öte yandan unutulmamalı ki, Kıbrıs meselesinde olduğu gibi yeni-sömürgelerin dış politikada zaman zaman görece özerk tavırlar alabilmesini olanaklı kılan zemini yaratan, emperyalizm ile sosyalist blok arasındaki güç dengesiydi. Sosyalist-revizyonist bloğun yıkılmasının ardından bu zemin de ortadan kalkmıştır. Bugün artık işbirlikçi oligarşiler, tali sorunlarda dahi emperyalizmden bağımsız bir dış politika çizgisine sahip olamazlar. Bu, ancak iç siyasete yönelik popülist bir kandırmaca ya da danışıklı dövüşü ortaya çıkarabilir.

İşbirlikçi politikaların dönem dönem emperyalizmden bağımsız poli-

tika yapıyorlarmış, hatta emperyalizme kafa tutuyormuş görüntüsü vermeleri de bu temeldedir. Ki, bu “šov”un sınırlarını da belirleyen, emperyalizmdir. “Sınır” aşıldığında işbirlikçi “hizaya” getirilir. AKP iktidarının emperyalizmle ilişkileri de bu kapsamda değerlendirilmelidir. AKP ve Tayyip Erdoğan dönem dönem emperyalizme ters düşme görüntüsü verse de, dış politikada ABD emperyalizminden bağımsız tek bir adım atamaz. Bu nedenledir ki Irak’ta, Suriye’de belirlediği “Kırmızı Çizgiler” defalarca delik deşik edilirken, buna karşı ses çıkaramamış, ancak emperyalizmin izin verdiği noktada müdahil olabilmiştir. Örneğin Suriye açısından bu “müdahil olma” özü itibariyle emperyalizm tarafından kullanılmak, emperyalizmin çıkarları için jan-darmalık yapmaktan öte bir durum değildir.

“ULUSAL ORDU”DAN İŞBİRLİKÇİ ORDUYA

Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği’nin faşizmi ezip geçerek Doğu Avrupa’da yeni sosyalist ülkeler kurulmasını sağlaması, Amerikan emperyalizminin korkusunu iyice büyüttü. Bu korkularını ideolojik açıdan dizginsiz bir anti-komünizmle, askeri açıdan da “çevreleme stratejisi” ile dindirmeye yöneldiler. Bu kapsamda “Truman Doktrini” ilan edildi. Bu karşı-devrimci doktrinin özünü, dünya halklarına yönelik anti-komünizm ve Sovyetler Birliği’ne yönelik olarak da kuşatma stratejisi oluşturuyordu. ABD, özellikle “çevreleme stratejisi” denilen stratejisi uyarınca, sosyalist ülkelerle sınırları olan ülkelerle işbirliğine önem veriyordu. Bu çerçevede, yeni-sömürgecilik ilişkileri askeri alanda da hızla yansımaları bulacak, ulusal kurtuluş savaşı içinde kurulan “Ulusal Ordu”, çok geçmeden emperyalizmin işbirlikçisi orduya dönüştürülecekti. Ki, bu kaçınılmaz bir durumdu; Emperyalizmin sömürgeleştirdiği bir ülkede, ulusal nitelik taşıyan bir ordunun varlığına izin verilmesi düşünülemezdi. Elbette yeni süreçte bu durum, eskiye göre daha farklı olacak diğer tüm işbirlikçi kurumlar gibi ordunun da “Ulusalılığı” görünürde korunacaktı.

Mart 1980 tarihli Devrimci Sol dergisinin ilk sayısında bu durum şöyle ifade edilmişti:

“... ABD emperyalizmi 1945’lerde geliştirdiği Marshall yardımı ve Tru-

man doktrini politikası sonucu, yeni- sömürgecilik yöntemleriyle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde çarpık kapitalizmi geliştirdi. Esas olarak tekelci sermayeye dayanarak içsel olgu haline geldi.

Yeni-sömürgeciliğin siyasal-askeri en önemli karakteristiği devletin vurucu gücü ordunun emperyalizmin işgal ordusu haline gelmesidir. Yani “ulusal” ordu iç savaş kurallarına göre örgütlenmektedir. Bu somut durum gerek uluslararası güç dengeleri açısından (yani 2.paylaşım savaşı dönemi ve öncesinde olduğu gibi, emperyalizmin sömürge ülkeleri bizzat kendi askerleriyle işgal etmesi taktiğini zorunlu kalmadıkça uygulamaması), gerekse de emperyalizmin içsel olgu haline gelmesiyle birlikte (Çin-Vietnam devrim tecrübelerine de dayanılarak) içteki gerilla güçlerinin bizzat “ulusal” ordu güçleri tarafından yenilgiye uğratılması biçimindeki karşı-devrimci politikasının belirlenmesi bakımından önem kazanmaktadır. “Ulusal” ordunun (yani karşı-devrimci güçlerin) “gayri nizami savaş” dedikleri iç savaş kurallarına göre örgütlenmesi yeni-sömürge ülkelerdeki iç savaşın biçimlenmesinin en önemli karakteristiğini vermektedir.”

Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin aracı olarak kullanılan askeri-ekonomik “yardımların” gerçek amacını Truman 1949’da “Karşılıklı Savunma Yardımı Kanunu”nun gerekçesini açıklarken şöyle ifade ediyor;

“... Yabancı devletlere yapılacak yardımlar... Aslında Amerika’nın güvenliği uğruna yapılmış yatırımlar olarak düşünülmektedir.”

Emperyalizmin askeri yardım anlaşmaları sadece araç gereçten ibaret değildi. Emperyalizm açısından daha önemli olan, bu “yardım” olarak sağlanan araç-gereçleri kullanacak olan “milli” ordunun “ABD standartlarına” göre, bizzat ABD’li uzmanlar tarafından düzenlenmesiydi. Yani ordunun Amerikan ideolojisine göre biçimlendirilmesiyle ulusal niteliğin tümüyle yok edilerek işbirlikçileştirilmesiydi. Nitekim öyle de oldu.

Ülkeyi emperyalizme karşı savunması gereken ordu, adım adım ABD ordusunun yerli uzantısı durumuna geldi. Türkiye’nin 25 Temmuz 1950’de Kore’ye 4500 kişilik bir askeri birlik göndermesi ve bunun “mükâfatı” olarak Şubat 1952’de NATO üyeliğine kabulü bu dönüşümde kritik dönemeç olmuştur. Bu tarihten itibaren yapısı tü-

müyle değıştirilip “ulusal savunma” niteliği geri plana bırakılan ordu, esas olarak iç savaşıa göre örgütlendi. Yani orduya verilen öncelikli görev; muhtemel bir devrimin (ki bu ABD çıkarlarına aykırıydı) bastırılması için kendi halkına karşı savaşımaktı.

Ülkemizde kontrgerillanın kurulması da bu yıllarda, emperyalizm eliyle gerçekleştirilmiştir. Kontrgerilla, NATO’nun görünen yüzü dışında, gizlenen esas işleviydi. NATO anlaşmasının gizli maddeleri uyarınca, üye her ülkede farklı adlarla oluşturulan kontrgerilla örgütlenmeleri, “Komünist bir işgal durumunda halkı direnişe geçirmek” diye gerekçelendirilse de kontrgerillanın asıl işlevi, halka karşı savaşıtı.

KONTRGERİLLA, HALKIN KURTULUŞ MÜCADELESİ KARŞISINDA EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİ OLİGARŞİNİN KUŞANDIĞI HALK DÜŞMANLIĞININ ADIDIR

Kontrgerillayı devletin dışında düşünmek de, sırf askeri güçle sınırlamak da yanlıştır. Psikolojik savaş, basın, hukuk, eğitim vb. cepheleleriyle bir bütündür. Tüm düzen kurumlarının halka karşı savaşıa göre mevzilendirildiği bir sistemi anlatmaktadır. Özcesi; oligarşik devletin iç savaş örgütlenmesidir kontrgerilla.

Ülkemizde bu adım, NATO üyeliğinin hemen ardından 1952 yılında, “Seferberlik Tetkik Kurulu”nun kurulmasıyla atıldı. Kontrgerilla, 1965 yılında ‘Özel Harekat Dairesi’, 1990’lardan sonra da ‘Özel Kuvvetler Komutanlığı’ adıyla faaliyetlerini sürdürdü.

Bir dönem ÖHD (Özel Harekat Dairesi) içinde yer alan Emekli Yarbay Hüseyin Yakış’ın şu sözleri kontrgerillanın nasıl bir temelde kurulduğunu açıklıyor:

“... ÖHD Türk toplumunun ÖHD’si olma vasfını kaybetti. Çünkü kuruluşunda sağcı bir temel olarak kuruldu. Mukavemet personeline dersler verilirken bazı sözler söylenmiştir. Örneğin, komünist mihraklar vardır. Bunlar dernekler, sendikalar, siyasi partilerdir. Hatta bunlar içinde Atatürk’ün kurduğu Parti de var. Böylece belirli bir siyasi görü-

şün ideolojisine sahip çıkmış görünmektedir.” (Aktaran: Emperyalizmin Gizli Örgütleri Dizisi-2, Talat Turhan, Sorun Yayınları)

Bahsedilen “Sağcı temel” Amerikan ideolojisidir. Ki, ABD emperyalizmi, “Milli Ordu”yu “Amerikan Standartlarına” göre düzenlemekle kalmadı. İşbirlikçi ordu subayları ABD’deki askeri okullara götürülerek Amerikan ideolojisi iliklerine kadar işlendi. ABD eski Genelkurmay Başkanı Oramiral William Crowe’un sözleri bu eğitimin amacını gayet iyi açıklıyor:

“... Biz müttefik ülke subaylarına ABD’de eğitim görmeleri için askeri kurslar veririz. Bu kursların amacı tabii ki bu ülkeleri, orduları, askeri ve siyasi lider kadroları üzerinde etki sağlamaktır.”

Bu durum bugün de devam ediyor. TSK’da önemli mevkilere yükselen, komuta kademesinde yer alan subayların neredeyse tamamının, öncesinde ABD’de eğitimden geçmiş ya da NATO görevinde bulunmuş olması bu yanıyla tesadüf değildir.

1950-60 döneminde, ordu içinde küçük burjuvazinin vurucu gücü olarak varlığını sürdüren bir kesim 27 Mayıs 1960’da Demokrat Parti nezdinde oligarşiyi iktidardan alaşağı ettiyse de, bu hareket kararlı bir anti- emperyalist öz taşımadığından, oligarşi kısa sürede toparlanarak emperyalizmin desteğiyle iktidara geri döndü. 27 Mayıs benzeri müdahalenin yeniden yaşanmaması içinse, önlem olarak bundan itibaren, ordu içindeki bu kesimin de oligarşiyeye dâhil edilmesi yoluna gitti.

Bunun ilk adımı olarak subay maaşları artırılarak gödece halkçı bir yaşamla olan bağları tamamen kesildi. Halka göre belli bir refah içinde yaşamaları sağlandı. Öyle ki emekli olduklarında dahi özellikle Ege kıyılarındaki korunaklı, lüks villalara çekilip halktan kopuk yaşamaları sağlandı.

Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) kurularak işbirlikçi tekelci burjuvazinin de desteğiyle kısa süre içinde finans kapitalin ülkemizdeki en güçlü kuruluşlarından biri haline getirildi. Bu yolla generaller burjuvaziye kazanıldı.

Bir çok emekli generale de tekelci holdinglerin yönetim kurullarında yer verilerek devşirildiler.

Öte yandan, 1960'lardan itibaren askeri lojmanların kurulması, ordu pazarları ve gazinoları, dinlenme tesisleri, vakıflar vb. de orduyu kendi içine çekmenin, halktan soyutlamanın önemli araçları oldu. Halka düşmanlaştırmak için, halktan fiziki koşullar anlamında da kopartıldılar. Bu düşmanlaşmanın ödülü de belli bir refah içinde sürdürülen özel yaşam rüşveti oldu. Bu yolla ordu mensupları düzenle tam bir uyum içine sokuldu. Nitekim 1960'lara kadar ordu mensubu olmanın hiçbir avantajı yokken, bugün ordu mensubu subay olmak aynı düzeydeki sivilere göre çok daha üstün yaşam koşulları getirdiğinden ayrıcalıklı bir konumdur.

Ordu içindeki küçük-burjuvazinin son kalıntılarının da 12 Mart 1971 darbesinin ardından tasfiye edilmesiyle, ordunun işbirlikçileştirilmesi tamamlanmıştır.

Mahir Çayan bu durumu şöyle ifade ediyordu:

“... Fakat Türk Ordusu'nun alt kademe subaylarının niteliğini belirleyen milliyetçiliktir. Çoğunluğu da askeri liselerden gelen, küçük-burjuva emekçi kökenli kişilerdir. On yıldır emperyalizm sistemli çalışarak, ordunun küçük-burjuva devrimci geleneğini geniş ölçüde değiştirmiş, 12 Mart'la birlikte geniş tasfiyelere gitmiştir. Latin Amerika'daki gibi bir süre devrimci geleneğin izleri görülebilir. Ancak süratle oligarşi, tasfiyeler ve yeniden düzenlemelerle orduyu iç savaş ordusu haline getirerek doğrudan vurucu gücü haline getirmektedir.” (Bütün Yazılar, Mahir Çayan, syf:418)

Nitekim ulusal niteliklerinden tümüyle arındırılarak, emperyalizmin işgal ordusuna dönüştürülen işbirlikçi ordu, devrim mücadelesinin yükseldiği, emperyalizmin ve oligarşinin iktidarının tehlikeye girdiği koşullarda 12 Eylül faşist darbesini gerçekleştirerek üstlendiği misyonun gereğini yerine getirdi ve kendini efendilerine kanıtladı. O sabah Ankara'daki ABD Büyükelçiliğinden Washington'a açılan telefonda geçen “Our Boys did it” (Bizim çocuklar yaptı) mesajı, bu yanılla

gerçeğin ta kendisini ifade ediyordu. Evet, onlar her şeyleriyle artık emperyalizmin çocuğudur. Halk çocuklarına yönelik düşmanlıklarının, vatana ihanetlerinin nedeni de budur.

Sonuç olarak, yeni-sömürgeleşmeyle birlikte “ulusal ordu” ulusal özelliğini tümüyle yitirerek emperyalizmin çıkarlarının bekçisi, işbirlikçi orduya dönüşmüştür. Bu ordunun hiçbir milli ya da ilerici niteliği kalmamıştır.

POLİS HALKIN DEĞİL, EMPERYALİZM VE OLİGARŞİNİN GÜVENLİĞİ İÇİN VARDIR!

Yeni-sömürgecilik sürecinde ordunun işbirlikçileştirilmesine ve yeni-sömürgecilik ilişkileri açısından oynadığı role yapılan özel vurgu, polisin bu ilişkilerin dışında kaldığı şeklinde anlaşılmamalıdır. Bütün sömürücü düzenlerde olduğu gibi, yeni-sömürge ülkelerde de polis, iktidarın vurucu gücü ve düzenin sadık bekçisidir. Görevi halkı baskı altında tutmak, halka karşı egemenlerin düzenini korumaktır. Polis bu görevini yerine getirirken orduya kıyasla halkla daha fazla karşı karşıya geldiği için daha fazla teşhir olmuştur. Bu nedenle egemenler sık sık polise imaj düzeltme operasyonları yaparlar. Bu imaj düzeltme operasyonlarının değişmez argümanı, polisin halkın güvenliği için var olduğudur. Oysa polis halkın değil, emperyalizmin ve oligarşinin polsidir. Ordu ile birlikte emperyalist gizli işgalin bekçisi, koruyucusudur. Polisin bu misyonunu izleme, takip, istihbarat vb. alanlarda neler yaptığına bakarak da görmek mümkündür. Polisin bahsi geçen bu alanlardaki faaliyetlerinin neredeyse tamamı, “devletin güvenliğine ilişkin suçlar”a, yani halka ve devrimcilere yöneliktir. Halkın güvenliğini tehdit eden uyuşturucu, fuhuş, gasp, hırsızlık vb. adi suçlar ise polis açısından talidir. Çoğu zaman bunlara ilişkin önleyici hiçbir çalışma yapılmaz; yalnızca kontrol altında tutulur.

Yeni-sömürgeleşme ilişkilerinin ilk geliştirildiği yıllarda nüfus yoğunluğunun kırlarda olması, kırların yapısı itibarıyla emperyalizmin zayıf karnını oluşturmaması, orduyu, yeni-sömürgecilik açısından belirleyici

yapıyordu. Bugün ordunun bu belirleyici konumu değişmemişse de, artan kentleşme ile polis teşkilatı da büyüdü ve önemi arttı. Halen ülkemizde 403 bin er ve erbaş, 345 general ve amiral ile 223 bin uzman TSK personelinin yanı sıra 244 bin polis olmak üzere 256 bin emniyet görevlisi var ve bu sayı her geçen gün artıyor. Bu güç de TSK ile birlikte iç savaş ordusu olma işlevi taşıyor.

Sonuç olarak, yeni-sömürge Türkiye’de polis de ordu gibi emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarını korumak üzere şekillendirilmiş, işbirlikçi polistir. Emperyalist gizli işgal ordusunun bir parçasıdır.

YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞİN ORTAYA ÇIKARDIĞI SİYASİ YAPI: OLİGARŞİK DİKTA

Yeni-sömürgeçiliğin ortaya çıkardığı çarpık kapitalist gelişme doğaldır ki, kendisine uygun bir egemen sınıf yapısı yaratacaktı. Klasik sömürge ülkelerde emperyalizmin gözde müttefikleri komprador burjuvazi ve feodal ağalarken, yeni-sömürgecilikte bunların yerini tekelci burjuvazi, tefeci tüccarlar ve büyük toprak sahiplerinden oluşan OLİGARŞİLER aldı. Ülkemizde de yeni-sömürgecilik ilişkilerinin gelişmesiyle birlikte küçük-burjuvazi iktidarını bu sınıfların oluşturduğu işbirlikçi oligarşiye devretmek zorunda kalmıştır.

Oligarşi, tekelci burjuvazinin tek başına iktidarı elinde tutacak güce sahip olmadığı koşullarda, iktidarını prekapitalist unsurlarla (toprak ağaları-tefeci tüccarlar) paylaştığı iktidar yapısıdır. Yeni-sömürge ülkelerde başından itibaren kendi iç dinamiğiyle gelişmiş, güçlü bir burjuvazi olmadığı için oligarşik diktatörlükler kaçınılmaz olarak gündeme gelmiştir.

Mahir Çayan bu durumu şöyle açıklıyor;

“... Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik dikta ise, sadece finans kapitalin damgasını taşımamaktadır. Çünkü ülkedeki kapitalizm, kendi iç dinamiği ile değil, yukardan aşağıya geliştirilmiştir. Dolayısıyla yerli tek-elci burjuvazi, daha baştan, çekirdek halindeyken emperyalizmle bütünleşerek gelişmiştir. (Emperyalizm içsel bir olgu durumuna gel-

diği için bu oligarşı içindedir). Ancak bu gelişen tekelci burjuvazi tek başına emperyalizmle ittifakını sürdürerek emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza edecek güçte değildir. Dolayısıyla yabancı ve yerli tekellere zorunlu olarak bağlı olan toprak burjuvazisi ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmaktadır. Oligarşik yönetim içinde, işbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza eden tek yeni sınıf değildir.” (Bütün Yazılar, Mahir Çayan, syf:391)

Tekelci kapitalizmin iktidarını prekapitalist unsurlarla paylaşması, bir tercih değil zorunluluktur. Bu zorunluluk bugün artık bu kesimler ekonomik planda önemli ölçüde güç yitimine uğrayıp dönüştüğü koşullarda bile devam etmektedir. Zira bu kesimlerin sosyal ve siyasal alandaki etkinliği (oy potansiyeli), feodal ideolojik öğelerinin korunmasından ötürü, alt yapıdaki cılız etkilerinden çok daha ileri düzeydedir. Aynı şekilde bu zorunluluk prekapitalist unsurlar için de geçerlidir. Sürekli milli kriz, sınıfsal çelişkilerin derinliği ve bunun yarattığı toplumsal memnuniyetsizlikle belirlenen istikrarsızlık egemen sınıfları birbirine muhtaç kılmıştır.

Oligarşı içinde inisiyatifi elinde tutan, emperyalizmin doğrudan ittifakı durumunda olan işbirlikçi tekelci burjuvazidir. Bu durum yıllar içinde kapitalist üretim ilişkilerinin her alanda etkinliğini arttırmasıyla daha da pekişmiştir. Buna karşın oligarşı, hiçbir dönem, uyum içinde olan bir yapı olamamıştır. Kendi içinde pek çok çelişkiler barındırır ve bu çelişkiler zaman zaman sertleşerek çatışma biçimini alır. Söz konusu çelişkiler, sadece tekelci burjuvazi ile prekapitalist unsurlar arasında değil, tekelci burjuvaların çeşitli kesimleri arasında da ortaya çıkabilmektedir. Nitekim, düzen partileri arasındaki rekabet ya da laikçilik, şeriatçılık, liberalizm-muhafazakarlık vb. çeşitli kisveler altında dönem dönem yaşanan çatışmalar, esasen bu çıkar çatışmasını dile getirir. Yine TÜSİAD (Türkiye Sanayici Ve İş Adamları Derneği), MÜSİAD (Müstakil Sanayici ve İş Adamları Derneği), TUSKON (Türkiye İş Adamları ve Sanayiciler Konfederasyonu), ASKON (Anadolu Aslanları İş Adamları Derneği), TOBB (Türkiye Odalar Ve Borsalar Birliği) vb. burjuva örgütlenmeler, oligarşı içinde yer alan çeşitli kesimlerin dışsal görünümünü oluşturan kurumlar olarak ortaya çık-

miştir.

Ülkemizde hükümetlerin, bu hükümetlerde yer alan partilerin değişmesi, bu açıdan bakıldığında biçimsel bir anlam ifade etmektedir. Çünkü aslanan her dönem oligarşinin iktidaradır. Gelip geçen düzen partileri hükümetleri süresince bu gerçek iktidara hizmet ederler. Bu durum AKP için de geçerlidir. Bugün AKP ile emperyalizm ve onun uzantısı durumundaki işbirlikçi teknelci burjuvazi arasında uzlaşmaz çelişkiler varmış gibi bir görünüm yaratılması ve bu çelişkiye bel bağlanması yanıltıcıdır. AKP iktidarı dönemi, emperyalist tekellerin ülkemizde en fazla sömürüyü gerçekleştirdiği aynı zamanda işbirlikçi teknelci burjuvazinin karlarını en fazla büyüttüğü dönemdir.

Elbette AKP, temsil ettiğı kesimler adına oligarşi içindeki iktidar alanını genişletirken, oligarşi içi çatışmaları da en üst boyutuna varmış, çeşitli baskı ve zor araçlarını da bu çatışmada kullanmıştır. Bu noktada AKP'nin sınıfsal karakterine ve oligarşi içi çatışmaların muhtevasına tarihsel gelişimi içinde biraz daha yakından bakmak gerekiyor:

Ülkemizde ve genel olarak yeni-sömürge ülkelerde oligarşi, halkın mücadelesi, sınıfsal talepleri ve devrimciler karşısında daima tek vücut olarak, tam bir çıkar birliğiyle hareket eder. Bu da oligarşiyi oluşturan sınıfların tam uyum içinde oldukları algısını yaratır ki, egemenler de halka karşı hep böyle bir hava yansıtarak bu algıyı beslerler. Oysaki bu görünüm gerçeğin kendisi değildir. Devrimciler ve emekçi halka karşı “kol kırılır yen içinde kalır” anlayışıyla tek vücut hareket eden egemen güçler, oligarşi içinde birbirine düşmüş aç kurtlar gibidirler. Zira kendi içinde çok farklı çıkarları hedefleri ve programları olan güçler, oligarşi içinde zorunlu olarak bir araya gelmiştir. Bir yandan birlikte yönetirlerken, diğer yandan da birbirlerine karşı üstünlük kurmaya çalışır, bunun için birbirlerinin kuyularını kazarlar. Bu çelişkili yapısı, oligarşinin başlıca zaafıdır. Söz konusu çatışma, oligarşi içinde bir yandan işbirlikçi teknelci burjuvazi ile prekapitalist unsurlar arasında diğer yandan ise teknelci burjuvazinin kendi içinde sürer.

1950'lerden itibaren Türkiye ekonomisine hâkim olan ve siyasetini

yönlendiren esas güç işbirlikçi tekelci burjuvazidir. Bu sınıf içinde yer alanlar bilindiği gibi Kemalist iktidarın “Milli Burjuvazi” yaratma siyaseti doğrultusunda devlet imkânlarından yararlandırılarak büyütülmüş, yine bir kısmı ikinci paylaşım savaşı sırasında vurgunlarla zenginleşmiş çevrelerdir. Bu kesimlerin neredeyse tamamı başından beri emperyalist tekellerin temsilcisi, acentesi vb. durumundayken, yeni-sömürgecilik ilişkilerine paralel olarak zaten ilişkili oldukları bu tekellerle ortak yatırımlara girdiler. 1950’lere kadar iç ticaret emperyalist firma acenteliği, müteahhitlik vb. üretim dışı sektörlerdeki birikimlerini sağlamalarının ardından, bu süreçten itibaren uluslararası tekellerle kurulan ve günden güne artan bütünleşme ile sanayi ağırlıklı faaliyetlere yöneldiler. Bu sanayi, yeni-sömürgeciliğin doğasına uygun olarak ağırlıklı montajcılık ve dayanıklı-dayaniksız tüketim malları alanını kapsıyordu; makina, teçhizat vb. yönünden dışa bağımlıydı.

Yeni-sömürgecilik ilişkileri, çarpık da olsa ülkemizde kapitalizmin gelişimini hızlandırırken, özellikle 1960 sonrası montaj sanayinin hızla büyümesi, iç pazara dönük yatırımlardaki artış işbirlikçi tekelci burjuvazinin, oligarşi içinde birlikte yer aldığı ortaklarına nazaran çok daha fazla güçlenmesini sağladı. Bunun sonucu olarak da, o güne kadar, oligarşi içinde yer alan güçler arasında belli bir denge durumu söz konusuyken, işbirlikçi tekelci burjuvazi oligarşi içinde hâkim duruma yükseldi.

Bu koşullar içerisinde geline 12 Mart 1971 askeri faşist cuntası koşullarında işbirlikçi tekelci burjuvazi diğer ortaklarını tasfiye ederek iktidarı tek başına eline almaya yöneldiyse de, bunu başaramadı. Nitekim 1980’lere gelindiğinde 1950’lerde oluşan oligarşik yapıdan herhangi bir kesim tasfiye edilememiş, ancak güç dengelerinde önemli değişimler olmuştu. İşbirlikçi tekelci burjuvazi siyasi ve ekonomik alanda güç kazanırken, diğer kesimlerse etkinlik kaybına uğramışlardı. 24 Ocak 1980 kararları ve devamında 12 Eylül faşist cuntasıyla işbirlikçi tekelci burjuvazi bir kez daha diğer ortaklarından kurtularak iktidarı tek başına eline almayı denediyse de, kısmi geri adımlar attırmadan öte, tam bir başarı sağlayamadı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bu tasfiye çabalarının tam başarıya ulaşamamasında, özellikle kırsal alanda hâkim olan toprak ağası, tefeci tüccar vb. ke-

simlerin siyasal etkinliği ve yine bu alandaki orta burjuvaziyle içiçe geçmiş olması belirleyicidir. Ayrıca tekelci burjuvazinin daha ilk gelişiminden itibaren emperyalizme bağımlılığının yarattığı kendine güvensizlik de temel bir rol oynamıştır. Ki, 1980 sonrası süreçte oligarşı içi çelişkilerin bir ölçüde biçim değıştirerek şiddetlenmesi de bu temelde gerçekleşti. Oligarşı içinde son 10-15 yılda şiddetlenen çatışmayı doğru çözümleyebilmek için, 1980 sonrası süreçte yaşanan gelişmeler iyi anlaşılmalıdır.

1980 sonrası süreçte, özellikle 24 Ocak kararlarının uygulamaya konmasıyla, ülke ekonomisinin emperyalist ekonomiye eklenmesine ve ulusal zenginliklerin yabancı tekellere peşkeş çekilmesine hız verildi. Dış ticarete önemli bir büyüme yaşandı. 1980 yılında Türkiye'nin yaptığı toplam ticaret 3 milyar dolar civarındayken 1990'da 15 milyar dolara, 2000 yılında 28 milyar dolara, 2010'da ise 140 milyar dolara kadar ulaştı. Öte yandan, önceki dönemde ihracatta en büyük pay tarımsal mallardayken 1980 sonrası artışın neredeyse tamamı mamul mallar alanında yaşanmıştır. Rakam verecek olursak mamul malların toplam ihracat içindeki payı 1980 yılında yüzde 35 iken, 2016 yılında yüzde 95'in üzerine çıkmıştır. (Türkiye'nin 200 Yıllık İktisat Tarihi, Şevket Pamuk)

İşte yukarıda aktardığımız bu tablo, geçmiş dönemde orta burjuvazi içinde yer alan, ağırlıklı olarak Anadolu sermayesinin, 1980 sonrası süreçteki hızla büyümesinin ve etkinlik kazanmasının temelini oluşturur. ("Anadolu Sermayesi" olarak adlandırılan bu sermayenin ana gövdesi "Yeşil Sermaye" olarak ta bilinen İslamcı sermayedir) Zira ihracata yönelik sanayileşmenin ilerlemesi, yeni sanayi merkezlerinin ortaya çıkmasını da kaçınılmaz olarak beraberinde getirdi. DİE-TÜİK verilerine göre 1980 sonrasında Denizli, Konya, Kayseri, Gaziantep, Kahramanmaraş ve Malatya gibi yeni sanayi merkezlerinde katma değer, istihdam ve emek verimliliği İstanbul, Bursa, Kocaeli, İzmir ve Adana gibi geçmiş dönem sanayi merkezlerinden çok daha hızlı artmıştır. Ayrıca Tekirdağ, Kırklareli, Sakarya, Balıkesir, Eskişehir, Manisa ve Mersin'de 1980 sonrasında sanayileşmenin hız kazandığı diğer illerdir.

Yukarıda saydığımız bu yeni sanayi merkezlerinde hâkim olan kesimler, başlangıçta tekstil, gıda, giyim, metal işleme, ağıaç ürünleri ve

kimya sanayii gibi emek yoğun dallarda faaliyet gösteren, sınırlı miktarda sermaye sahibi küçük ve orta ölçekli aile işletmeleriydi. On ile yüz arasında işçi çalıştırıyorlardı ve basit teknolojiler kullanarak üretime başlamışlardı. Bütün bu özellikleriyle bunları ORTA BURJUVAZİ içinde kabul etmek gerekir.

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ'da bu kesimi şöyle tanımlamıştık:

“... Bu kesimlerin en belirgin özelliği oligarşi içinde yer almayışıdır. Belli bir yere oturtmak gerekirse; büyük burjuvazi ile şehir küçük-burjuvazisi arasında kalan, ancak mevcut sömürden belli bir pay alabilen kesim olarak adlandırılabilir. Dolayısıyla tekelci niteliğe de sahip değildir. Bu niteliklerinden ötürü de tek el paylarından kar alamamaktadır. Bu durum orta-burjuvazinin ikili bir karakter taşımasına yol açmaktadır: Orta-burjuvazi bir yandan tekellerle çıkar çelişkisi olan, ama öte yandan tekelci sisteme muhtaç olan bir ara tabakadır...”
(Haklıyız Kazanacağız-2 syf:596)

“... Orta burjuvazinin faaliyet gösterdiği alanlara baktığımızda, ya tek elci burjuvazinin rasyonel bulmadığı ya da henüz el atmadığı alanlarda, ya da tek elci burjuvaziye ara mal üreten sektörlerde faaliyet gösterdiğini görmekteyiz. Her şeyden önce tek elci burjuvaziyle rekabet diye bir sorunu yoktur. Aksine orta burjuvazinin varlığı aynı işkolunda birden çok küçük işletmenin varlığı demek olduğundan tek elci burjuvaziye daha ucuz girdi sağlama imkânı vermektedir. Diğer yandan, genelde tam proleterleşmemiş işgücü kullandığından artı-değer oranı çok yüksektir. Bu, tek elci burjuvaziye ucuz girdi yoluyla kar aktarımı demektir aynı zamanda.” (Haklıyız Kazanacağız-2, syf:596)

1990'lardan itibaren “Anadolu Kaplanları” adıyla anılmaya başlanan ve gitgide etkinliğini arttıran sermaye çevresi esasen bu orta-burjuvazi içinden çıktı. Bu kesimlerin hızlı büyümesinin altında, ihracata yönelik sanayinin gelişmesi dışında, başka özgün nedenler de yatar. Her şeyden önce, Anadolu'da faaliyet gösteren bu firmalar, büyük kentlerdeki orana çok daha katmerli bir artı-değer sömürüsü gerçekleştirilmektedir.

Çoğu zaman asgari ücretin de altında çalıştırdıkları işçilerini hiçbir güvenliğin olmadığı kötü koşullarda, normalin üstünde saatlerde çalıştırır. Kadın ve çocuk işçilerde bu sömürü çok daha katmerli bir hal alır. Bugün hala Anadolu'da birçok ilde kadınlar yarı asgari ücrete çalıştırılıyor. (Öte yandan son dönemde başta Suriyeliler olmak üzere, göçmen işçiler de bu tip işletmelerde, her haktan yoksun, yoğun emek sömürüsüne tabi tutuluyor.) Çalıştırdıkları işçilerin büyük çoğunluğu kayıt dışıdır ve her türlü sosyal güvenlik ve diğer haklardan yoksundurlar. Ayrıca bu işçiler örgütsüzdür ve koşulları ne kadar kötü olursa olsun, hiçbir hak aramaları söz konusu değildir. Böyle olmasında dini etkenler belirleyici yer tutar. Zira Anadolu'daki bu sermaye sahipleri çoğunlukla gerici çevrelere dâhildir. Patronla yanında çalıştırdığı işçi çoğu zaman aynı tarikatın, cemaatin üyesidir. Böyle bir durumda işçinin sendikaya üye olması hakkını araması vb. "dinsizlikle" eşanlamli görülür. Bu durumda işçi, ne kadar kötü şartlara sahip olursa olsun patronun kendisi için uygun gördüğüyle ve cemaat/tarikat büyüklerinin tevekkül öğütleriyle kanaat etmek zordur.

Hızlı büyümeyi sağlayan bir diğer etken bu firmaların büyüme dönemlerindeki kredi ihtiyaçları için bankaları kullanmayıp kendi "öz kaynaklarına" dayanmış olmalarıdır. 1990'lardaki kriz ortamından ve büyük ekonomik dalgalanmalardan etkilenmemelerini sağladı. Bu noktada Anadolu Sermayesi denen ve İslamcı sermayeyi de içine alan bu kesimin "kendi öz kaynakları" dediğimiz bu birikimin nasıl oluştuğunu da irdelemek gerekir. Bu birikim, ağırlıklı olarak, Osmanlı döneminden bu yana Anadolu'da tarikat-cemaat-dergâh çevrelerince, halkın manevi duyguları sömürülerek elde edilen varlığın İslamcı sermayeye aktarılmasıyla oluşturulmuştur. Bunun zaten önemli bir kısmı doğrudan cemaat sermayeleridir. Yani sömürülen yoksul bırakılan halkın dini duyguları kullanılarak bir kat daha sömürülmesiyle elde edilen birikimdir.

Anadolu sermayesinin geçmişten bu yana yoğunluklu olarak temsil edildiği örgüt Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB)'dir. Fakat işbirlikçi tekelci burjuvaziye angaje olması nedeniyle, bu örgüt içinde uzun yıllar etkin olamadılar. Zira TOBB, bünyesinde tüm burjuva kesimleri barındırır da yönetimi hep işbirlikçi tekelci burjuvazinin

elinde oldu. İşbirlikçi tekелci sermayeyi oluşturan az sayıda holding bu örgüt sayesinde uzun yıllar boyunca hemen tüm sermaye kesimlerini kendisine angaje edip yönetebiliyordu. 1990'lardan itibaren orta burjuvazi içinden çıkan Anadolu sermayesinin gelişerek büyük burjuvaziye evrilmesi bu durumda da değışikliğı beraberinde getirdi. Geline n noktada TOBB'un politikalarının belirlenmesinde, İstanbul burjuvazisi olarak da adlandırılan işbirlikçi tekелci burjuva çevrelerle çıkar çatışması derinleşen Anadolu sermayesi belli bir denge oluşturdu.

Ekonomik anlamda güç kazanmayı sürdüren bu çevreler TOBB dışında, '90'lı yıllardan itibaren MÜSİAD, ASKON, TUSKON vb. gibi sermaye örgütlerini de kurarak, ekonomik güçlerini, daha fazla siyasi güce dönüştürme yoluna gittiler. Anadolu burjuvazisi ve orta burjuvazi, hemen hemen tüm burjuva partileri içinde yer alsa da, 70'lerden itibaren esas olarak başta Erbakan'ın partileri olmak üzere, hep tutucu-dinci partilerce temsil edilmişti. Bu durum, bu çevrelerin siyasal-ekonomik duruşuyla da uyumludur. Zira bu çevreler ekonomik konularda hep içe dönük, batı karşıtı bir söylem ve tutum içinde oldular. Uluslararası işbirliğı-ortaklık konusunda ise yönleri esas olarak İslam dünyasına dönüktü. Fakat ekonomik olarak büyüdükçe ve Anadolu kentlerinden ihracata, özellikle AB ve eski sosyalist blok ülkelerine ihracata yönelik sanayileşme süreci geliştikçe, bu siyasi tutum, kaçınılmaz olarak kendi ayaklarına vurdukları bir zincire dönüşmeye başladı. Bu zincir kaldırılıp atılmalıydı. Bu noktada, "Anadolu Burjuvazisi" için kendi ekonomik gelişimleriyle uyumlu, yani emperyalist tekellerle bütünleşmelerinin önünü açacak, yeni bir siyasi yönelim belirlemesi zorunlu bir hal almıştır.

2001 yılında "Milli Görüş" çizgisinden kopan kadrolar tarafından AKP'nin kurulması esas olarak bu ihtiyacın zorlamasının sonucudur. Nitekim AKP kuruluşunda "küreselleşme ve AB yanlısı" olarak ortaya çıktı ve ekonomik alanda emperyalist çıkarlarla tam uyum içinde olacağını deklare etti. En büyük destekçileri ise MÜSİAD, ASKON vb. sermaye örgütleri ile TOBB içinde etkin gelişen orta burjuvaziydi. Şüphesiz ki, bu kesimler İstanbul burjuvazisinden farklı olarak seçim sandığı üzerinde de ciddi bir etki sahibiydiler ve bu durum AKP'nin girdiğı ilk seçimde tek başına iktidar olmasında belirleyici oldu.

Ortaya çıkan bu yeni durum hiç kuşkusuz emperyalizm tarafından da memnuniyetle karşılandı. Ki, ABD başkanı Bush, bu memnuniyetini AKP başkanı Recep Tayyip Erdoğan henüz başbakan bile değilken Beyaz Saray'da ağırlayarak gösterdi. Zira Anadolu sermayesinin emperyalist tekellerle tam bütünleşmesi, emperyalizm için yeni pazar ve çıkar olanakları sunmasının yanı sıra, AKP de emperyalizmin yeni dönem Ortadoğu politikalarında kullanılmaya uygun yeni bir siyasi araç olarak düşünülüyordu.

Orta burjuvazi mevcut iktidarların hiçbir dönem göz ardı edemediği ve dikkate almak zorunda oldukları bir güç oldu hep. Fakat daha önce de belirttiğimiz üzere, bu kesimin kendisi oligarşi içinde yer almaz. Geçmiş dönemde, bu kesimlerin duyarlılıklarının oligarşi içindeki temsilcileri, büyük ölçüde içiçe geçtikleri prekapitalist unsurlardı. Fakat ekonomik anlamda günden güne güçlenen ve bu ekonomik güçlerini siyasi güce dönüştürmeyi becerebilmiş olan bu kesim, aynı şekilde siyasi gücünde ekonomik gelişmenin önünü açacağına bilincindeydi. Bu nedenledir ki, özellikle AKP iktidarı sonrasında bu kesimlerin oligarşi içinde kendilerine yer açma çabası, oligarşi içi çelişkilerin derinleşmesini ve çatışmanın şiddetlenmesini beraberinde getirdi. 2000'lerin ikinci yarısından itibaren laikçilik-şeriatçılık kavgası, Ergenekon, Balyoz vb. davaları, 12 Eylül yargı referandumu vb. ekseninde şiddetlenen çatışmalar esasen bu ekonomik çatışmanın ve yeni güç sahiplerinin oligarşinin kurumlarını kendi denetimine geçirme çabalarının siyasi alandaki yansımaları olarak ortaya çıktı.

İktidara gelişinin ardından, oligarşi içi iktidar kavgasında AKP'nin ve onun temsilcisi olduğu sermaye kesimlerinin giderek önemli kazanımlar elde ettiği ve bunun getirisi olarak AKP'ye yakın sermayenin devletin tüm olanaklarından da yararlanarak muazzam bir büyüme sağladığı bir gerçektir. Bu vurgun, özelleştirmelerle kamu zenginliklerini bu sermaye sahiplerine peşkeş çekme, yağlı ihaleler vb. şeklinde olduğu gibi, vergi sıfırlamaları da çarpıcı örnek oluşturuyor.

Örneğin; "...Cengiz İnşaat'ın 2005-2009 yıllarına ait 424,4 milyon TL'lik vergi cezası AKP tarafından sıfırlandı. Yeni Şafak gazetesinin sahibi Albayrak Grubu'na ait Albayrak Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı

A.Ş.'ye kesilen 55,7 milyon TL'lik vergi cezası, 2010'da 1,2 milyon TL'ye düşürüldü. Kanal A'nın patronları Kaya Kardeşlere ait Elektromed Şirketi'nin 135,6 milyon TL'lik vergi borcunun 129,8 milyon TL'si 2010 yılında silindi. Tüm bu paralar halkın çalınan emeğidir. Faiziyle birlikte halkımızın sırtına yüklenen borçların ne anlama geldiğini ise herkes bilir; borçları ödemek için daha fazla borç, sonucunda daha fazla bağımlılık." (Yürüyüş Dergisi, Sayı:537, syf:33)

"...Özellikle son 10 yıl içinde AKP yanlısı sermaye ekonomik gücünü çok büyük ölçüde artırırken bu sermayenin önde gelen isimlerinden, Yıldız Holding patronu Murat Ülker'in Türkiye'nin en zengin 100 iş insanı listesinde 1. sıraya yükselmesi de sembolik bir anlam taşıyor. Buna karşın yaşanan siyasi gelişmeler ve bu kesimlerin büyümesine bakılarak yapılan "devletin el değiştirdiği", "iktidarın bir sermaye çevresinden başka bir sermaye çevresine geçtiği" türünden yapılan değerlendirmeler abartılıdır ve gerçeği yansıtmaz. Zira Anadolu burjuvazisi diye adlandırılan bu kesimler ne kadar büyümüş olsalar da, toplam sanayi üretimi, istihdam ve ihracat içindeki payları İstanbul burjuvazisiyle karşılaştırıldığında, halen çok geriden geldikleri görülür. 2010 yılı verilerine göre, Türkiye ölçeğindeki en yüksek cirolu 1000 firma içinde, yeni sermaye merkezlerinden 120 firma; en yüksek cirolu 100 firma içinde ise yeni sanayi merkezlerinden yalnızca 7 firma yer alıyor. Aynı verilere göre 2010 yılında en yüksek cirolu 1000 firma içinde İstanbul, Kocaeli, Bursa, Ankara, İzmir gibi eski dönem sanayi merkezlerinden 360 firma yer alırken en yüksek cirolu 100 firmanın ise 64'ü bu çevreden." (Türkiye'nin 200 Yıllık İktisat Tarihi, Şevket Pamuk)

Böyle olması normaldir, zira AKP dönemi kendilerinin de sık sık dile getirdikleri üzere yalnızca Anadolu burjuvazisinin değil, işbirlikçi tekelci burjuvazinin tüm kesimlerinin karlarını en fazla artırdıkları dönem oldu. Aşağıdaki veriler de bu durumu açıkça gösterir:

2000 yılında refahın %67'sini elinde bulunduran en zengin yüzde 10'luk kesimin payı 2014 itibariyle yüzde 77,7'ye yükseldi. AKP iktidara geldiği 2002 yılında Türkiye'deki en zengin %1'lik nüfus toplam servetin %39,4'üne sahipken ülkenin %99'luk kesimi Türkiye'deki toplam zenginliğin %60,6'sını elinde bulunduruyordu.

AKP'nin halk düşmanlığı sınıf düşmanlığıdır. Sınıfının halka duyduğu öfkeyle saldırıyor AKP. Yalan ve demagoji ile baskı ve terörle her yönden halkı kuşatma altına almaya çalışıyor.

AKP neden halka düşmandır?

Çünkü AKP emperyalistlerin işbirlikçisi bir iktidardır. Oligarşinin temsilcisidir. Burjuvazinin, faşizme bir örtü olarak kullandığı meclisteki temsilcisidir. AKP'nin aldığı kararlarla, çıkarttığı yasalarla, burjuvazi daha da zenginleşmiştir. Koç'undan, Sabancı'sına, Remzi Gür'ünden, Murat Ülker'ine, Hüsnü Özyeğin'inden, Ferit Şahenk'ine kadar böyledir. Türkiye'nin en zenginleri listesinde 1.sırada yer alan Murat Ülker sadece 2015 yılında servetini 700 milyon dolar arttırarak 4,4 milyar dolarla yeniden Türkiye'nin "en zengini" oldu. Ülker'i 2,7 milyar dolarla Hüsnü Özyeğin ve 2,6 milyar dolarla Semahat Arsel takip ediyor. (Aktaran: Yürüyüş, Sayı:537)

Ekonomik tablo buyken, Anadolu burjuvazisi diye tanımladığımız bu kesimi dikkate almayı gerekli kılan asıl etken, daha önce de belirttiğimiz siyasi ve toplumsal uzantıları; yani sandığa etki etme güçleridir. Buna karşın, bu kesimde esasen yekpare bir bütün değildir. Kendi içinde çelişkiler taşır. Örneğin AKP'yi destekleyen İslamcı sermayeler uzunca bir dönem MÜSİAD içinde birlikte yer alırken, Fethullah Gülen'ci işadamları MÜSİAD'dan ayrılıp TUSKON adında ayrı bir sermaye örgütü kurdular. Bugün bu kesimin mal varlığının neredeyse tamamına AKP tarafından el konuldu. Fakat bu sermaye çevresindeki tek çelişki bu değildir. Yaşanan çelişkiler oda seçimleri vb. üzerinden de gündeme gelebilmektedir.

Bütün bu saptamalar ışığında diyebiliriz ki: 1980'lerden beridir yaşanan ve temelini ihracata dayalı sanayi burjuvazisinin yeni sanayii merkezleri oluşturması ve bu merkezlerde yoğunlaşan sermayenin gitgide büyümesinin oluşturduğu gelişmeler sonucu, 2000'lerin ikinci yarısından itibaren oligarşi kendi içinde büyük bir sarsıntı yaşadı. Bu sarsıntıyı yaratan esasen, işbirlikçi tekelci burjuvazinin kendi içinde yaşadığı çıkar çatışması ve iktidar savaşıdır. Sonuçta toplumsal ve siyasal desteği de arkasına alan yeni sermaye çevrelerinin oligarşi

içinde kendilerine yer açmaları ve etkinliklerini arttırmalarıyla oligarşi içi dengeler bugün yeniden kurulmuş olsa da, yaşanan iktidar çatışması değişik biçimler olarak ve daha da şiddetlenerek sürecektir.

Bugün artık iktidarını önemli ölçüde genişleten AKP'nin mevcut durumunun, pervasızlığının emperyalizm ve tekelci burjuvazinin çeşitli kesimlerinde rahatsızlık yarattığı da gerçektir. Fakat bu çelişkiler uzlaşmaz olmadığı gibi, emperyalizmin AKP'ye karşı gerçekleştirdiği kimi hamleler, esasen onu "dize getirme"den öte bir amaç taşıyor.

Sonuç olarak oligarşi, halka karşı her koşulda yekpare biçimde hareket eder. Bu kesimlerin tamamen uyum içinde oldukları bir diğer nokta ise emperyalizmin işbirlikçiliğidir. Öte yandan, oligarşi kendi içinde pek çok çelişkiler barındıran ve bu çelişkilerin her dönem çatışmalara dönüştüğü bir yapıdır. Bu durum, oligarşinin güçsüzlüğünün başlıca yanını oluşturur.

İDEOLOJİK, KÜLTÜREL VE SOSYAL OLARAK YENİ SÖMÜRGEÇİLİK

Ne askeri işgal, ne ekonomik anlaşmalar, ne de o ülke egemenlerinin işbirlikçileştirilmeleri, emperyalizmin bir ülkede varlığını ve sömürsünü kalıcılaştırması için yeterlidir. Emperyalizm, işgal ettiği bir ülkedeki varlığını ancak ideolojik-kültürel hegemonyayla kalıcılaştırabilir. Bu gerçeğin bilincinde olan ABD emperyalizmi yeni-sömürge ülkelerde başından itibaren ideolojik-kültürel hegemonya politikalarını devreye sokarken, yeni-sömürgeleşmeyle gelişen çarpık kapitalizmin sonucu kırdan-kente göçlerin hızlanmasıyla da buna uygun sosyal-kültürel yapı da yaratıldı. Bu arada kalmış, köksüz, kozmopolit bir sosyo-kültürel yapıdır. İfadesini kâh arabesk kültüründe, kâh pop kültüründe bulabilir. Egemenler ise bu durumu, o yıllarda "Küçük Amerika Olmak" diye pazarlıyorlardı.

Kültürel işgal 1945'lerdeki emperyalist yeni-sömürgeleştirme sürecinin en önemli ayağını oluşturdu. Sinemaları dolduran Hollywood filmleri, Amerikan tarzı giyim kuşam, Amerikan müziği, yemek kültürünün değişmesi, halkın yaşam alışkanlıklarındaki değişiklikler, Coca

Cola'lar, Pepsi'ler bunun başlıca unsurları olarak ortaya çıktı.

Emperyalistlerin, Türkiye-Amerika arasında imzalanan 12 Temmuz 1947 tarihli ilk işbirlikçilik anlaşmasının 3. maddesine "...Türkiye Hükümeti, bu yardımın amacı, kaynağı, mahiyeti, genişliği, miktarı ve ilerleyişi hakkında Türkiye'de tam ve devamlı yayın yapacaktır." cümlesini koyarak, T.C. Hükümetini Amerikan propagandası yapmaya memur etmesi de, bu kültürel hegemonyaya verdiği önemi göstermesi açısından çarpıcıdır. Fakat kültürel işgalin, yeni-sömürgecilik açısından taşıdığı kilit önemin bilincinde olan ABD emperyalizmi bu işe Türkiye Hükümetini memur etmekle yetinmeyip kültürel işgal programını bizzat kendisi uygulamaya koydu:

"...Sistemli bir programın henüz kurulma aşamasında olduğu savaş sonrası dönemde kamu diplomasisi açısından ilk büyük çıkış 1946'da Büyükelçi Münir Ertegün'ün na'sını taşıyan Missouri zırhlısının İstanbul'a demirlemesiydi. Zırhlının gelişi basında büyük ilgiyle karşılandı. İzleyen günler boyunca zırhlının ziyareti hakkında fotoğraflar eşliğinde tam sayfa haberler yapıldı. Bundan sonra siyasi, askeri ve ekonomik alanlarda ivme kazanan ikili ilişkileri destekleyici mahiyette, Türkiye'de ABD hakkında olumlu bir kanaat yaratmak ve ABD'nin siyasi mesajlarının anlaşılması ve benimsenmesini sağlamak üzere örgütlenmiş çalışma başlatıldı. Bu çalışmanın ana yürütücüsü olan ve ABD diplomatik misyonuna ilişik olarak çalışan USIE/USIS (USIS'ten önce 1948 ile 1952 arasında faaliyet gösteren kurum, USIE (United States İnformation and Exchange- Birleşik Devletler Enformasyon ve Değişim) Türkiye, farklı kültürel etkinlikleriyle ülkedeki genel ideolojik atmosferi ABD için uygun hale getirmeyi amaçlamakta, enformasyon faaliyetleriyle haber- bilgi kaynaklarından biri olmaya çalışmaktaydı.

1950'lerle Türkiye'de USIE/USIS ile birlikte çalışan başka kuruluşlar da vardı. Bunların başında, Marshall Planı'nın yürütülmesi için kurulan ECA -daha sonra yardımın mahiyeti değişince MSA adını aldı- askeri yardım faaliyetlerinden sorumlu JAMMAT ve ABD Kamu Yolları Bürosu (United States Bureau Of Public Roads) sayılmalıdır. Bu kuruluşların kamu diplomasisine katkısı, yürüttükleri çalışmaların bürokrasiye ve halka anlatılmasıyla sınırlı kalmadı. Her biri faaliyet ko-

nularıyla bağlantılı çok sayıda kültürel etkinlik de düzenlendi.

Savaş sonrası kurulan bu kuruluşlar dışında Amerikan Robert Koleji ve Üsküdar Amerikan Kız Koleji gibi Türkiye'nin kültürel entelektüel hayatını derinden etkileyen köklü eğitim kurumlarından söz etmek gerekir. Robert Koleji, Türkiye'nin aydın hareketine, akademik hayatına ve yönetici sınıflarının saflarına katılan çok sayıda mezun vermiştir. Savaş sonrası, ABD'nin Türkiye'ye gösterdiği ilgi, bu eğitim kurumlarında daha iddialı girişimlerde bulunmaya teşvik etti. Bu girişimlerin maddi destekçileri arasında yukarıda kültürel ilişkilerin sivil öncüleri olarak nitelenen, büyük vakıflar başı çekmekteydi. Nitekim Robert Koleji ile Rockefeller Vakfı arasındaki işbirliği, okulun bir yüksek öğretim kurumuna dönüşme sürecinde yoğunlaştı. Rockefeller'la birlikte Carnegie ve savaş sonrası hızla büyüyen Ford Vakfı da Türkiye'deki faaliyetlerini artırdı. Bu sayede Türkiye'ye aktarılan kaynakların yekûnu katlandı. (Rockefeller Vakfı 1952-71 arasında Türkiye'ye toplam 16 milyon dolar aktarmıştır. Ford Vakfı ise Türkiye'deki altmış yıllık faaliyet süresi boyunca verdiği toplam bursun neredeyse yarısını 1950-1960'lar boyunca vermiştir.) Eğitim alanında aktif bir başka kuruluş YMCA'ydı. (YMCA: Young Men's Christian Association - Genç Hristiyan Erkekler Birliği) İstanbul'da dersane olarak bilinen, yerinde açtığı dil ve muhasebe kurslarıyla adını duyuran YMCA, USIE ile işbirliği içerisinde çalışmaktaydı. Muhtemelen adında Hristiyan ifadesi bulunduğu için ve adaba aykırı bulunan kızlı-erkekli parti ve balolar düzenlenmesi nedeniyle özellikle muhafazakâr çevrelerin şimşeklerini üzerine çekmekteydi.

ABD'nin kültür ve enformasyon alanındaki faaliyetlerini yürütmek için kurduğu USIE/USIS'in, 1950'lerin hemen başında Ankara, İstanbul ve İzmir'de ofisleri bulunmaktaydı. Bu ofisler birer üs olarak çalışıyor, yani bulundukları şehirlerin etrafındaki bölgelerin sorumluluğunu da üstleniyordu. USIE/USIS'in faaliyet yelpazesine bakıldığında, eğitim ve değişim programları, haber servisi, film gösterimleri, kütüphanecilik, sergiler, dil eğitim gibi bilgi üretimi ve kültür alanıyla ilgili pek çok konuda etkin olduğu görülür. USIE/USIS aynı zamanda bir halkla ilişkiler ajansı gibi işliyor; ABD'den Türkiye'ye, Türkiye'den ABD'ye yapılan ve ABD'nin eğitim kültür faaliyetleri kapsamına giren ziyaretlerin programlarını hazırlıyor, yapılması planlanan görüşmeler

için gerekli bağlantıları kuruyordu.

Bu faaliyet yelpazesi içinde eğitim bursları ve değişim programı, özellikle başlangıç yıllarında USIE/USUS'ın esas iş yükünü oluşturmaktaydı. Türkiye ve ABD arasında Fulbriht Antlaşması'nın imzalanması ve 1951'de öğrenci, öğretim üyesi ve uzman değişim programlarının başlamasıyla USIE/USIS'in eğitim faaliyetlerinin yoğunluğu arttı. Bu değişim programları dışında, üst düzey bürokrat ve yerel yöneticiler gözlem ve eğitim amacıyla ABD'ye gönderilmelerini sağlayan "lider bursları", "uzman bursları" ile başarılı gazetecilere verilen gazetecilik bursları gibi burs programları yürütülmekteydi.

USIE/USIS'in büyük şehirlerde kurduğu kütüphanelerle eğitilmiş kişiler için ABD'ye açılan birer kapı olarak tasarlanmıştı. (Kütüphaneler ilk kez ABD'nin Savaş Enformasyon Ofisi'ne bağlı olarak açılmıştır. Daha sonra 1945'te kamuya açık kütüphane olarak tekrar açılmıştır.) Kitaba ve gelişkin kütüphanelere erişmenin zor olduğu yıllarda Amerikan kütüphaneleri, okuyucularını büyük şehirlerin merkezi semtlerinde karşılıyordu. Bu kütüphaneler kitap koleksiyonu, mekân düzenlemesi ve kütüphanede düzenlenen kurslarla okuyucuların Amerikan Kültürüyle tanışacakları sosyal mekânlar olarak tasarlanmıştı. Öğrencilerle, öğretmenlerle, öğretim üyeleriyle ve okumaya meraklı insanlarla birebir iletişim kurmaya olanak sağladığı için kütüphanelere büyük önem verilmekteydi. Türkiye dışında da kütüphanecilik soğuk savaşın önemli kültürel faaliyetleri arasında yer almaktaydı. Üstelik kütüphanecilik alanında yapılan çalışmalar Amerikan Kütüphaneleri açılmasıyla sınırlı kalmadı. Örneğin Türkiye'de, 1950'lerde pek çok kamu kuruluşunun ve üniversitenin kütüphanelerinin deney ve sınıflama sistemine geçmesi teşvik edildi. Geçiş çalışmalarına başlayan kütüphanelere USIE/USIS'in kütüphane uzmanları yardımcı oldu.

USIE /USIS'in kritik önemdeki bir diğer faaliyet alanı kısmen bir haber ajansı gibi çalışan haberler servisiydi. Bu servis öncelikle Türkiye'yi ziyaret eden ABD'li devlet adamları, komisyonlarla askeri filolar hakkında haberler yazmak, ABD'li lider ve siyasetçilerin Türkiye'yi doğrudan ilgilendiren demeçlerini haberleştirmek ve bu haberlerle ilgili görsel malzemeyi de ekleyerek basına iletmekten sorumluydu.

Yazılı basına verilen bu servis dışında bir başka önemli görevi, Türkiye’de yapılan radyo yayınlarından kullanılmak üzere radyo programları hazırlanması ve “Amerika’nın Sesi” radyo yayınlarının yönetilmesi idi.

USIE/USIS bunlar dışında kültürel etkinlik kapsamında değerlendirilebilecek pek çok işle; fotoğraf sergilerinden fuarlarda stant açmaya, İngilizce dil eğitimi vermekten çocuk kitapları yayımlamaya ve Amerikan kitaplarının Türkçeye çevrilmesini sağlamaya kadar pek çok farklı faaliyetle ilgilenmekteydi.” (Türkiye’nin Soğuk Savaş Düşünce Hayatı ‘Anti Komünizm ve Amerikan Etkisi, Cangül Örnek, Can Yayınları, syf:174-178)

ABD emperyalizminin, yeni-sömürgeciliğin bu ilk yıllarında kültürel hegemonyasını genişletmek edebiyatını da yaygın olarak kullandı. Bunu yapmakta kullandığı yöntem de çarpıcıdır:

“... 1951 yılında 1886 tarihli Uluslararası Bern Telif Hakları Protokolü’nün imzalanmasının ardından kabul edilen ‘Fikir ve Sanat Eserleri Yasası’ ile ülke Amerikan yayınları ile dolmuştur. Protokole göre, yayın tarihinin üzerinden 10 yıl geçmiş olan kitaplar protokole dâhil ülkelerde telifsiz yayımlanabilecektir. Demirtaş Ceyhun o dönemi şöyle tanımlamaktadır: DP Hükümetinin bu protokolü imzalamasının hemen ertesi gününden itibaren Amerikan elçiliklerindeki görevlilerin koltuklarının altında ilk yayın tarihlerinin üzerinden on yıl geçmiş kitaplarla (Türkiye’nin Bern sözleşmesini imzaladığını, artık bu kitabı yayımlarsa, tek kuruş telif ödemeyeceklerini) söyleyerek, kimse yüz vermeyince bu kez kitapları Türkçeye çevirtip (çeviri ücreti istemeyeceklerini) belirterek, olmadı (şayet bu kitabı basarsan hem telif ve çeviri ücreti ödemeyeceksiniz hem de Amerikan Hükümeti bu kitaptan bin adet satın alacak) diyerek yayınevi yayınevi dolaşmaya başlayınca gerçekten de sözcüğün tam anlamıyla, Amerika ile ilgili kitap yayımlamamış yayınevi kalmamıştır daha ülkede 1953 yılında. Demirtaş Ceyhun, Amerikalıların satın aldıkları biner adet kitabı daha sonra üzerine ‘Amerikan halkından Türk halkına armağan’dır diye basıp Türk ordusuna verildiğini, Genelkurmay’ın bütün birliklerde akşam dinlenme saatinde askerlere okutulduğunu da söylemektedir.

Cumhuriyet Gazetesi'nin bir haberinde de Amerikan Haberler Servisi'nin 1025 İngilizce Kitabı Heybeli Ada'daki Deniz Harp Okulu'na takdim ettiği bildirilmektedir. 1959 yılında döviz sıkıntısı nedeniyle Kambiyo Müdürlüğü tarafından kitapçılara bir tezkere gönderilerek gazete, kitap ve mecmua ithalatının durdurulduğunun bildirilmesine karşın Amerikan yayınları bu kapsamın dışında bırakılmıştır.” (Soğuk Savaş Yıllarında Amerikan Kültürünün Türkiye'ye Girişinde Basın (1945-1960), syf:166)

Emperyalizmin kültürel hegemonyasını sağlama saldırısı sonraki yıllarda da çok yönlü olarak ve genişleyerek devam etti. Amerikan ürünleri, Amerikan modası hayatın her alanında hâkim kılındı. Emperyalist firma ve markalar deyim yerindeyse, dört bir yandan pıtrak gibi fırladı. Ki, bunlar da çoğu kez yeni-sömürgeciliğin yapısına uygun olarak, yerli burjuvazi üzerinden isim-patent hakkı sağlanarak yapıldı. Böylece emperyalizm bir taşla iki kuş vurmuş oldu. Hem elini sıcak sudan soğuk suya koymadan büyük karlar elde etti, hem de ideolojik-kültürel hegemonyayı pekiştirdi.

Emperyalizmin ideolojik-kültürel hegemonyayla güttüğü başlıca amaç, kendine ve topluma yabancılaşmış, yozlaşmış, vatan ve halk bilincinden uzaklaşmış, sorumluluk duygusundan yoksun insanlar yaratmaktır. Ki, bunun bir diğer ayağını da eğitim oluşturdu. Gericiliğin karakter olduğu, yaşamda kullanılmayan bilgilerin verildiği, ezbere dayalı ve halka hizmet etmeyen bir eğitim sistemi yine emperyalizm tarafından kurumlaştırılarak “düzene uygun kafalar” yaratma programı tamamlandı.

Emperyalizmin kültürel işgali tam 70 yıldır aralıksız olarak sürdürölen bir politikadır. Emperyalizm bu işgali yıldan yıla yeni araçlarla genişletmiş, boyutlandırmıştır. Ne yazık ki bu politikasından büyük ölçüde sonuç aldığı, sol da dâhil, halkın çok büyük bir kesiminin bugün emperyalizmin ideolojik-kültürel hegemonyasının etkisinde olduğu bir gerçektir.

Mahir Çayan, İhtilalin Yolu bildirisinin hemen girişinde şunları yazar: “... Türkiye yeraltı kaynaklarından dış ticaretine, ekonomisinden politikasına, kültüründen sanatına kadar Amerikan emperyalizminin de-

netimi altında bir ülkedir.” (Bütün Yazılar, syf:443)

Sömürge bir ülkenin yeraltı kaynaklarından dış ticaretine, ekonomisinden politikasına, kültüründen sanatına kadar emperyalizmin denetiminde olması demek aynı zaman o ülke halkının zihninin, yaşam biçiminin de söz konusu denetimin kuşatması altında olması demektir. İşte bu durum, emperyalizmin ülkemizdeki varlığının başlıca dayanağını oluşturuyor.

“... emperyalizm özellikle Amerikan emperyalizmi, devrimciliğe, insana, halka ait ne varsa yok etmek istiyor. Emperyalistlerin hiçbir değeri yoktur. Tek değerleri kendi çıkarlarıdır. Bu çıkarları için yapamayacakları katliam ve ahlaksızlık yoktur. Sömürü, işgal, halkları köleleştirme, onların doğal kurallarıdır. Niteliklerinin gereğidir. Bu gerçeği unutamayız, unutturamayız. Bu gerçeği hep canlı tutmak zorundayız. Çünkü bu gerçek, bütün dünyada işgallerle, katliamlarla, halkları hiçleştirmekle, ülkeleri yok etmekle kendini dayatıyor.” (Dursun Karataş, Seçme Yazılar, syf:507)

Emperyalizm halkların değerlerini, tarihsel hedeflerini, halkçı geleneklerini hiçleştirmeden ve bu dayatmada belli bir mesafe almadan sömürgecilik ilişkilerini sürdüremez. Bu nedenle, emperyalizm için ülkelerin ekonomisini denetleme, dış politikasını kontrol etme, egemen sınıflarını işbirlikçileştirme ve ordusunun uşaklaştırılmasından çok daha önemli olan halkın büyük bir kesiminin ideolojik-kültürel olarak hegemonyası altına alabilmiş olmaktır. Çünkü bunu başaramadığı oranda sömürgecilik ilişkisini sürdüremez. Halk isyan edip sömürgecilik boyunduruğunu kırıp atar. Bunu engellemenin en etkili yolu halkları yozlaştırmaktır.

“... Halkın düşünceleri, değerleri, egemen güçler tarafından yozlaştırılmış, çarpıtılmış ve düzeni savunmaya mahkum edilmiştir. Birçok yanlış düşünce, halklar nezdinde hakim olur hale gelmiştir.” (Dursun Karataş, Seçme Yazılar, syf:510)

İşkenceyi, baskıyı, haksızlığı kanıksamış, tepkisiz, duyarsız, bencil, egosundan başkasını düşünmeyen, geleneklerini unutmuş kafalar, hayatın her alanına yayılan yozlaşma ve yozluğun bir yaşam biçimi

olarak yaygınlaşması, bağımsızlık bilincinin vatan ve halk sevgisinin günden güne kaybolması vb. emperyalist kültürel işgalin sonuçlarıdır.

Bir başka sonuç ise solun değerlerinin tasfiye edilerek soysuzlaştırılmasıdır. Değilse, ülkemiz solunun Kürt milliyetçi hareketinin kuyruğuna takılıp Amerikan emperyalizminin Suriye'deki kara gücü olması mümkün olmazdı. Solun anti-faşist, anti-emperyalist temel ilkelerin uzağına düşmesi, devrimci mücadele yerine sivil toplumculuğun protestoculuğunu seçmesi emperyalist gizli işgalin solun kafasında ne kadar somutlandığını göstermektedir.

Nasıl ki “halkın düşünceleri, değerleri, egemen güçler tarafından yozlaştırılmış, çarpıtılmış ve düzeni savunmaya mahkum edilmiş” ise, aynı yozlaştırma, çarpıtma ve düzeniçine mahkum edilmeye sol kesimlerde maruz kalmışlardır. Ülkemiz solunda Parti-Cephe dışında bu dayatmayı alt ederek devrimci düşünce, ilkeler, değer ve gelenekleri savunabilen çıkmamıştır.

Sonuç olarak, emperyalizmin halkları tümüyle ideolojik-kültürel hegemonyası altına alması, direnme dinamiklerini yok etmesi mümkün değildir. Emperyalizmin ideolojik kültürel saldırısı karşısında direnen, dahası, buna karşı cepheden taarruz eden bir devrimci damar her zaman var olmuştur ülkemizde. Bu damar bugün ifadesini Parti-Cephe devrimciliğinde bulmaktadır.

OLİGARŞİNİN YÖNETİM BİÇİMİ: SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM

Kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olduğu ülkelerde egemenler duruma göre başlıca iki ayrı yönetim biçimine başvururlar. Bunlar burjuva demokrasisi ve faşizmdir. Bunlardan, demokratik hak ve özgürlüklerin biçimsel anlamda var olduğu burjuva demokrasisi, egemenlerin sömürüyü en iyi şekilde sürdürdükleri en güvenli yönetim şeklidir. Bu nedenle öncelikli tercihleridir. Fakat kapitalistlerin her koşulda burjuva demokrasisiyle yönetmeleri mümkün olmaz. Ekonomik krizlerin derinleştiği ve buna paralel olarak halkın memnuniyetsizliği-

nin yükseldiği dönemlerde, iktidarlarının tehlikeye girdiğini gördüklerinde burjuva demokrasisini bütün kurumlarıyla bir kenara atıp faşizmi devreye sokmaktan çekinmezler. Bu yanıyl faşizm, burjuva demokrasisinin ihtiyaç duyduğunda gündeme getirilen ikiz kardeşidir.

Faşizm, tarihsel tanım olarak şudur: "Finans kapitalin en gerici, en baskıcı, en kanlı diktatörlüğüdür."

Kapitalist-emperyalist ölkelerde faşizmin uygulanışı literatürde KLA-SİK FAŞİZM diye adlandırılır. Klasik faşizmin temel özelliklerini şöyle ifade edebiliriz:

1-Faşizm, aşağıdan yukarıya geliştirilen bir hareketle iktidar yapılmıştır.

2-Bu niteliğine uygun olarak belli bir kitle tabanına sahiptir.

İtalya'da 1922'de Mussolini'nin iktidara gelmesi, Almanya'da 1933'te Hitler'in iktidara gelişi böyledir. Emperyalizmin 3. Bunalım döneminde, yeni-sömürgeleştirilen ölkelerde ise, her geçen gün artan açlık, yoksulluk, işsizlik, sömürünün pervasızlığı ve bütün bunların sonucu olarak sürekli devrimci durumun var oluşu, emperyalistler için bu ölkelerde burjuva demokrasisinin uygulanmasını bir tercih olmaktan çıkarmış, faşizmi tek yönetim şekli olarak süreklileştirmeyi zorunlu kılmıştır. Çünkü sınıfsal çelişkilerin bu denli derin olması, emperyalizm ve oligarşi için halkı bir tehdit unsuruna dönüştürmüştür. Sorunlar içinde yaşayan halk, oligarşik iktidarlar için potansiyel bir tehlikedir. Ve bu nedenle sürekli zapt-u rapt altında tutmak zorunluluğunu hissederler.

Mahir Çayan bu durumu şöyle ifade ediyor:

"... Bizim gibi ölkelerdeki oligarşik yönetim, rahatlıkla işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin olmadığı tam bir dikta yönetimi ile ölkeyi yönetebilmektedir. Buna sömürge tipi faşizm de diyebiliriz. Bu yönetim, yaklaşık burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından alakası olmayan "temsili demokrasi" (Gizli Faşizm) ile icra edilir ya da sandıksal demokrasiye itibar edilmeden, açıkça icra edi-

lir. Ancak açık icrası sürekli değildir. Genellikle ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yöntemdir.” (Bütün Yazılar, syf:392)

SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM, kapitalist emperyalist ülkelerde uygulanan klasik faşizmden temel özellikleri itibariyle farklılıklar gösterir. Şöyle ki;

Birincisi; Yeni-sömürgelerde faşizm belli bir kitle tabanına oturmaz. Bu nedenle sivil faşist hareket de, faşizme kitle tabanı yaratmak için emperyalizm tarafından kurulmuş ve desteklenmiştir. Ülkemizde bu amaçla kurulan parti Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)'dir. Faşist MHP'nin temelleri 50'li yılların sonlarında dönemin T.C. Washington Büyükelçiliği Askeri Ataşesi Alpaslan Türkeş, Kültür Ataşesi Altemur Kılıç ve Nazi artığı CIA Türkiye Bürosu Şefi Ruzi Nazar tarafından Amerika'da, CIA karargahlarında atılmıştır. Bu ekip ülkeye gelerek faşist hareketi örgütlemeye giriştiler.

Bir süre ordu içinde çalışma yapan Türkeş 27 Mayıs Askeri Müdahalesi sonrası tasfiye edilmesinin ardından, ekibiyle birlikte Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (CKMP)'ne katıldı ve kendini bu partinin başkanlığına seçti. Sonrasında da CKMP adı MHP olarak değiştirildi, devletten bağımsız gibi görünse de gerçekte emperyalizm ve oligarşi tarafından kurdurulmuş ve desteklenmiştir. En önemli işlevlerinden biri faşizme kitle tabanı yaratmaktır. Ülkemizde sivil faşist hareket ırkçılık ve gericilik temelinde yükseldi. Klasik faşist örgütlenmelerde olduğu gibi anti-kapitalist sloganlar da dâhil, kitlelerin her türlü sorununu demagogik tarzda istismar etti ve suni çelişkiler yaratarak, halkın tepkilerini yanlış hedeflere yöneltti. Kendine taban yaratmada gerici ön yargılardan alabildiğine yararlandı. Nitekim bu şekilde büyütülen sivil faşist hareket özellikle '70'li yıllar boyunca kontrgerilla yönetiminde, yükselen devrimci mücadele ve halka karşı vurucu güç olarak kullanıldı.

1980 sonrası dönemde işlevini büyük ölçüde tamamlayan sivil faşist hareket oligarşi tarafından daha geri plana çekilmişse de, ihtiyaç duyulduğunda kullanılmak üzere her zaman el altında tutulmaya devam edildi. Bugün AKP, bir yandan sivil faşist hareketi el altında

tutarken, diğerk taraftan kendi tabanına milliyetci faşist kesimleri çekmeye çalışıyor. AKP bunu iki şekilde yapmaktadır.

1) Kendi tabanını sürekli daha fazla gerici faşist propaganda altında tutuyor.

2) Gerici-faşist tüm çevreleri kendinde topluyor. Bunları devlet imkânlarıyla besliyor, donatıyor, militarize ediyor ve ihtiyaç duydukça kullanıyor. Osmanlı Ocakları, AKP'lilerin kurduğu ya da desteklediği gerici dernekler, vakıflar, taraftar grupları, mafyacılar vb. hep bu amaca yöneliktir.

AKP'nin bugün sivil faşist hareketi doğrudan kendi tabanında örgütleme ihtiyacı duymasında hiç kuşkusuz oligarşi içi çelişkiler belirleyicidir. Nitekim AKP'nin buna neden ihtiyaç duyduğu ve nasıl kullandığı en yakın haliyle 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası görüldü.

Öte yanda diyebiliriz ki; faşist MHP, gelinen noktada siyasi ömrünü tamamlamıştır. Bundan sonra ancak AKP'ye yaslanarak ve onun izin verdiği ölçüde varlığını sürdürebilecek, ya da emperyalizm tarafından kendisine verilecek yeni bir misyonu bekleyecektir.

İkincisi, Sömürge tipi faşizm, aşağıdan yukarıya bir faşist hareket aracılığıyla değil, doğrudan emperyalizm eliyle, yukarıdan aşağıya, başta ordu olmak üzere devlet aracılığıyla kurumlaştırılmıştır.

1945'lerden bugüne ülkemizde devletin tüm kurumları faşist tipte örgütlenmiş, bununla da yetinilmeyip sürekli yükseltilen şovenizm ve faşist propagandayla halkın geniş kesimleri, değişik düzeylerde faşizmin etkisi altına alınmıştır. Sömürge tipi faşizm, kendini güçlü hissettiği oranda parlamenter sistemi çalıştırır, demokratik hak ve özgürlükleri de bir ölçüde tanır. Fakat bunlar da göstermelidir, çoğu zaman uygulanıp uygulanmaması keyfiyete göredir. Halkın mücadelesinin geliştiği ve demokrasibilik oyununun yetersiz kaldığı koşullarda bu da bir gecede (12 Mart, 12 Eylül) rafa kaldırılarak açık faşizme geçilir.

Egemenlerin "Türkiye'nin demokratik bir ülke olduğu" iddiası da, kimi küçük burjuva çevrelerin "eksik-gedik de olsa bir demokrasi var" söy-

lemi de ve yine, şimdilerde moda olan, AKP'nin faşist darbe yaptığı tezleri de aynı ölçüde yanlıştır. Gerçek şu ki, ülkemiz emperyalizmin yeni-sömürgesi olarak 70 yıldır sömürge tipi faşizmle yönetiliyor.

“Faşizm, finans kapitalin, en gerici, en baskıcı, en kanlı diktatörlüğüdür” tanımlaması kuru bir ajitasyon değil, tarihin defalarca kanıtladığı gerçektir.

Faşizm, emperyalizm ve oligarşinin sömürü düzenini, iktidarını koruma kararlılığının adıdır.

Faşizm, egemenlerin çıkarları için katliamcılıkta, baskıda, zorbalıkta, terörde sınır tanımayacaklarının ilanı ve pratiğidir.

Faşizm, çürüten ve can çekişen kapitalizmin halka açtığı savaştır.

Ülkemizin son 70 yılına damgasını vuran 6-7 Eylül'den kanlı 1 Mayıs'a, Maraş'tan Çorum'dan Sivas'a kitle katliamları, Kızıldere'den Çiftehavuzlar'a, 19 Aralık'a devrimcilere yönelik katliam saldırıları, faşist cuntalar, kurulan darağaçları, işkenceler, infazlar, kayıplar, yasaklar; Kürt ulusunun yok sayılması, Kürdistan'da yaşanan baskı ve terör; Alevi halkın inancının yok sayılması, devlet eliyle körüklenen aşağılama ve ayrımcılık vb. faşizmin bu niteliğinin kanıtlarıdır. Bunları daha sayısız örnekle çoğaltmakta mümkündür. Bütün bunların ortaya koyduğu gerçeklik ise, faşizme karşı silahlı mücadelenin zorunluluğudur.

Sömürge tipi faşizmle yönetilen ülkelerde, demokrasicilik oyununun, faşizmin üzerine örtülmüş şal olmanın ötesinde bir işlevi yoktur. Kaldı ki, şimdilerde bunun sınırları bile alabildiğine daraltılmıştır; demokrasicilik oyununun biçimsel kurallarına dahi boş verilmiştir. O kadar ki, iktidar sahipleri sonucu beğenmedikleri seçimleri rahatlıkla tanımayıp tekrarlatabiliyor. Seçim sonuçlarına kimse güvenmiyor. Yürütme, yani hükümet her türlü denetimin dışında istediği kararları alabiliyor. Yasama kurumu olarak tanımlanan Meclis son yıllarda neredede işlevsiz etkisiz bir duruma geldi; muhalefet partileri hiç bir sonuç yaratmayacağını bildikleri halde boş salona konuşuyorlar. Yargı kurumları göstermelik tarafsızlığı bile bir tarafa bırakıp, doğru-

dan faşizmin politik kararlarına endeksli çalışıyor.

Sömürge tipi faşizmin demokrasicilik oyunu içindeki muhalefetin işlevi ise halkı oyalayıp aldatmaktan başka bir şey değildir. Demokrasicilik oyununda muhalefetin varlık sebebi temel olarak faşizme, özelde ise o süreçteki iktidara meşruiyet kazandırmaktır. Hileli başkanlık seçiminin ardından “Adam kazandı” denilerek seçim sonuçlarının görülmedik bir hızla muhalefet partisi olan CHP tarafından onaylanması bunun ifadesidir. Sözkonusu olan demokrasicilik oyunu içindeki bu danişıklı dövüşün sahte muhalefetidir.

Demokrasicilik oyunu içindeki medyanın işlevi ise halkı aldatmak, korkutmak, sindirmek, yozlaştırmak... kısaca kontrol altında tutmak için kullanılan yalan, yaygara ve iftira üreten bir makine olmaktan başka bir şey değildir.

Faşizmin tüm kurumsal yapılarının mantığı ve tabiatı halk düşmanlığından oluşur. Bu kapsamda görevli olan faşizmin ordusu, polisi, valileri ve savcıları halk muhalefetine göz açtırmamak için yasa kural tanımadan saldırırlar. Keyfi yasaklar, gözaltılar, işkenceler, katliamlar cunta dönemlerini aratmıyor; gazete ve dergilere uygulanan sansür, hapishanelere doldurulan onbinlerce devrimci demokrat insana uygulanan tecrit, grevdeki işçiye, hakkını arayan memura saldırılar aralıksız sürüyor.

Biz bu yönetim biçimine SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM diyoruz.

Emperyalizmin gizli işgali altındaki, faşizmle yönetilen yeni-sömürge Türkiye’de seçimlerle oluşan düzen parlamentosu ile ne emperyalizm ne de faşizm belasından kurtuluş mümkün değildir. Düzenin yasal sınırlarına kendini hapseden uzlaşmacı mücadele yöntemleriyle bu düzen değişmez.

Tarih, çok açık bir şekilde ortaya koymuştur ki; FAŞİZMLE KONUSULMAZ, FAŞİZMLE UZLAŞILMAZ, FAŞİZMLE BİR ARADA YAŞANILMAZ... FAŞİZMLE SAVAŞILIR!..

YENİ SÖMÜRGE TÜRKİYE’NİN DEVRİM STRATEJİSİ POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİDİR

Emperyalizmin gizli işgaline ve sömürge tipi faşizme karşı sürdürülen savaş, politik bir savaştır. Bu savaş, ancak doğru bir devrimci stratejiye sahip olduğunda zafere ulaşabilir. Bu güne kadar gerçekleştirilmiş devrimler de bu gerçeği kanıtlar.

Sovyet devriminin stratejisi, emperyalist dönemde, kendi iç dinamiğiyle gelişmiş bir kapitalizmin olduğu bir ülkede, işçi-köylü ittifakına dayanan, iki aşamalı (Burjuva Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim) kesintisiz devrimi öngören AYAKLANMA STRATEJİSİDİR.

ÇİN ve VİETNAM devrimleri, emperyalizmin 2. Bunalım döneminde, sömürge, yarı-sömürge ülkelerin koşullarına uygun olarak HALK SAVAŞI stratejisiyle zafer kazandı. Bu devrimlerin ideolojik önderliğini proletarya partisi yaparken, emperyalist işgalin “zayıf karnı” kırlar ve bu alanda yaşayan köylüler devrimin temel gücüydü.

Küba ve Nikaragua devrimleri ise, emperyalizmin 3. bunalım döneminde gerçekleşti. Emperyalizmin yeni-sömürgesi durumundaki bu ülkelerdeki devrimler de Halk Savaşı Stratejisiyle gerçekleştirilmiş olmakla birlikte, Çin ve Vietnam devrimleriyle büyük ölçüde farklılıklar içerir. Bunun özgün biçimlenişi Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisidir.

Mahir Çayan PASS’yi şöyle tarif ediyor;

“... Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir.

Politikleşmiş askeri savaş stratejik çizgisinin teorik kaynakları, hareket çizgisi, somut durumların somut tahlilindedir. Yani genel olarak emperyalizmin 3.Bunalım döneminin ayırt edici niteliklerinde, özel olarak bu çelişki ve özelliklerin Türkiye Şartlarına yansımada yatmaktadır.” (Bütün Yazılar, Mahir Çayan, syf:365)

Nedir bu 3. bunalım dönemine özgü ayırt edici olgular?

En başta emperyalist işgalin niteliğinin gizli olmasıdır, böylece halkın işgali doğrudan görmemesi, halkın gavura allerjisini nötralize etmekte, açık işgal şartlarındaki gibi bir tepki oluşmasını engellemektedir. İşbirlikçi ve kukla niteliği gizlenmiş sözde bir ulusal devletin varlığı ve demokrasicilik oyunu, merkezi devlet otoritesinin eskiye göre çok daha güçlenmiş olması ve bunun halkın gözünde yarattığı “yıkılmaz devlet” algısı bir başka engelleyici olgudur. Ve son olarak geçmişle kıyaslandığında daha gelişmiş tüketim mallarına sahip olması yani nispi refah olgusu, halkın olanca yoksulluk ve sömürüye karşın devrimci savaşa katılmasını engelleyici bir başka olgudur. Bu olguların sonucu olarak halkın memnuniyetsizliği ile oligarşi arasında SUNİ bir DENGİ oluşmuştur. Bu durum halk savaşının başlangıç aşamasında, bu suni dengiyi kırarak emekçi halkı devrim saflarına çekmeyi hedefleyen bir ÖNCÜ SAVAŞINI zorunlu kılar.

Ülkemiz devriminin yolu esas itibariyle uzun süreli bir halk savaşını içerir. Onu, 2. Bunalım Dönemi’nin sömürge ve yarı-sömürge ülkelere halk savaşlarından farklı kılan temel nokta, işte halk savaşının ilk aşamasında SİLAHLI PROPAGANDA temelinde bir ÖNCÜ SAVAŞI verilmesinin zorunlu olmasıdır. Yani ülkemiz koşullarında halkın savaşa katılması ve iktidara yönelebilmesi için silahlı propagandayı temel alan bir öncü savaşının verilmesi kaçınılmazdır. Halk savaşı önce bu aşamadan geçecektir. Öncü savaşı ülkemizdeki halk savaşının ilk aşamasıdır ve stratejik bir öneme sahiptir.

Bu noktada SİLAHLI PROPAGANDANIN amacının ve niteliğinin doğru kavranması elzemdir. Silahlı propaganda, kimilerinin iddia ettiği gibi fokoculuk ya da devletin silahlı güçleriyle düello vb değildir. Silahlı propagandanın ne olduğunu ve amacını Mahir Çayan şu şekilde açıklıyor;

“... Oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengiyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük-isterse temsili görünüm içinde olsun- tarafından bastırıldığı, merkezi otoritenin ordusu, polisi vs. ile “dev” gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözüküğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın, onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası ile devrim saflarına kazanmanın temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Silahlı propaganda, askeri değil, politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.

Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedefler gösterir. Silahlı propaganda halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderekte bilinçlendirir. Merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını onun kuvvetinin her şeyden önce, yaygara, gözdağı ve demagojiye dayandığını gösterir.

Silahlı propaganda her şeyden önce, günlük maişet derdi vs. içinde kaybolan, emperyalist yayımla şartlanmış, düzenin şu veya bu partisine “umudunu” bağlamış kitlelerin dikkatini devrim hareketine çeker ve uyuşturulmuş, pasifize edilmiş kitlelerde kıpırdanma yaratır.

İlk dönemde, yoğun sağcı propagandanın (oportünist yayın da dahil) etkisi ile kitlelerdeki şaşkınlık ve tereddüt, giderek devrim hareketine karşı sempatiye, eylem karşısında, yüzündeki “adalet” maskesini bir kenara atarak baskı ve terörünü halkın üzerinde görülmedik derecede artıran oligarşinin çirkin yüzünü görerek ona karşı antipatiye dönüşür.

Silahlı propagandayı temel alan örgüt, giderek ezilenlerin tek umut kaynağı olur. Bir yandan işsizliğin ve pahalılığın giderek artması halkın memnuniyetsizliğini had safhaya ulaştırırken, silahlı propaganda-

nın karşısında baskı ve terörünü iyice artıran, halkın giderek bütün demokratik haklarını rafa kaldıran oligarşi, başta aydınlar olmak üzere bütün halkın nazarında değer yitimine uğrar. Gerilla savaşını başarı ile yürüten parti, önce soldaki çeşitli oportünist fraksiyonların etkisi altında kalmış olan halkın uyanık kesimlerini etrafında toplayacak, soldaki parazitleri giderek temizleyecektir. Pasifistlerin kafalarını karıştırdığı unsurlar

–işçi, köylü, öğrenci- giderek silahlı propagandanın etrafında toplanacaktır. Yani silahlı propaganda önce solu toplayacaktır. Başlangıçta çeşitli eğilimlerin etkisi altında olan samimi unsurlar tek bir strateji etrafında toplanacaktır.” (age, syf:399-400)

Silahlı propaganda, kır ve şehir gerilla savaşı ile siyasi gerçekleri açıklamanın yanısıra psikolojik ve yıpratma savaşını da içerir. Temel mücadele biçiminin bu şekilde ele alınması, elbette ki öteki mücadele biçimlerinin ihmal edilmesi demek değildir. Silahlı propagandayı temel alan örgüt, öteki mücadele biçimlerini de gücü oranında ele alır. Öteki mücadele biçimlerinin tali olması ekonomik ve demokratik kitle hareketlerine seyirci kalınması ya da önemsiz görülmesi demek değildir. Örgüt, olanaklar ölçüsünde, ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında kitleleri örgütlemeye çalışır. Oligarşiye karşı her çeşit tepkiyi yönlendirmeye uğraşır. Çeşitli halk örgütlülükleriyle, sendikalar ve derneklerle, halk komiteleri ve halk meclisleriyle halkı mücadelenin bir parçası haline getirmeye çalışır. Temel olan silahlı propagandanın yanısıra, siyasi eğitim, propaganda ve örgütlenme işleri için basın yayın dahil, gücü oranında her türlü yöntemi kullanmaya çalışır.

“... Klasik politik kitle mücadelesi ile silahlı propaganda birbirini izler ve birbirinin içinde, birbirine bağımlıdırlar. Her biri, diğerini karşılıklı etkiler.

Silahlı propagandanın dışındaki öteki politik, ekonomik-demokratik mücadele biçimleri, silahlı propagandaya tabidir ve silahlı propagandaya göre biçimlenirler. (Tali mücadele biçimleri temel mücadele biçimine göre şekillenir. Yani silahlı propaganda metotlarına göre şekillenirler.)

İşte silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir.” (Bütün Yazılar, Mahir Çayan, syf:401)

PASS, 2. Bunalım Dönemi Halk Savaşlarından, Öncü Savaşı dışında kalan farklılıklar da içerir. Bunları kısaca şöyle ifade edebiliriz.

-Ülkemizde halk savaşı, kır ve şehir diyalektik bütünlüğünü içeren Birleşik Devrimci Savaş ilkesine göre sürdürülecektir.

-Ülkemizde Halk Savaşının başında kurtarılmış bölgeler olması mümkün değildir.

-Ülkemiz halk savaşında, temel güçler işçi sınıfı, köylülük ve küçük-burjuvazidir. İşçi sınıfı ve şehir küçük burjuvazisinin devrimde oynayacağı rol 2. Bunalım Dönemi Halk Savaşlarına kıyasla artmıştır. Zira Yeni Sömürgeleşmeyle geliştirilen çarpık kapitalizm, kırlardan şehirlere göçü hızlandırmış, kırsal alanların büyük ölçüde boşaltmasını beraberinde getirmiştir.

-Ülkemiz halk savaşının örgütsel ilkesi Politik ve Askeri liderliğin birliği ilkesidir.

Sonuç olarak;

Emperyalizmin gizli işgali altındaki, faşizmle yönetilen yeni-sömürge Türkiye’de, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi için halkın şiddetine dayalı bir devrim yapmak zorunludur. Devriminin stratejisi Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisidir. Klasik halk savaşlarından farklı olarak ülkemiz halk savaşının başlangıç aşamasında Silahlı Propagandanın temel olduğu bir öncü savaşı vermek gerekmektedir.

Devrimin hedefi, emperyalizm ve oligarşinin iktidarına son vermek (anti-oligarşik, anti-emperyalist devrim) ve Demokratik Halk İktidarını kurmaktır.

İKİNCİ BÖLÜM

TÜRKİYE SOLU

Ülkemizde sol düşünce yüzyıllık bir tarihe sahiptir. Türkiye Solu dediğimiz olgu bu yüzyıl içinde şekillenmiştir. Bu tarih, aynı zamanda Türkiye Solu'nun gelişiminin de tarihidir.

“ ...

Tarih sınıfların mücadelesidir

1921

Kanun-i Sani 28 Karadeniz,

Burjuvazi biz

15 kasap çengeline sallanan 15 kesik baş,

Yoldaş,

bunların sen isimlerini aklında tutma fakat,

28 Kanun-i Sani'yi unutma

Siyah gece, beyaz kar rüzgar rüzgar

Trabzon'dan bir motör açılıyor

Sahilde kalabalık

motöru taşıyorlar
Son perde başlıyor
Burjuva Kemal'in omzuna binmiş,
Kemal kumandanın kordonuna
Kumandan kahyanın cebine inmiş,
kahya adamlarının donuna
Uluyorlar hav hav hak tü
Yoldaş unutmama bunu
Burjuvazi ne zaman aldatırsa bizi böyle haykırır hav hav hak tü
Gördün mü ikinci motörü
İçinde kim var
Arkalarından gidiyorlar
İkinci motör birinciye yetişti
Bordoları bitti
motörleri sarsılıyor
Dalgalar sallıyor
Sallıyor sallıyor dalgalar
Hayır
İki motörde iki sınıf çarpışıyor
Biz onlar
Biz silahsız onlar kamalı tırnaklarımız
kavga son nefese kadar kavga
dişlerimiz ellerini kemiriyor
kamanın ucu giriyor girdi
yoldaşlar ey
artık lüzum yok fazla söze bakın göz göze
Karadeniz 15 kere açtı göğsünü,
15 kere örtüldü 15'lerin hepsi bir komünist gibi öldü..." (Nazım HİK-
MET)

Kaynağını bilimsel sosyalizmden alan sol düşünce, ülkemizde ilk kez Mustafa Suphi'nin önderlik ettiği Türkiye Komünist Partisi'nde hayat bulurken; 15 Ocak 1921'de Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının katledilmesiyle içine girilen ve 1960'lara kadar devam eden süreç, ülkemizde Solun halktan uzak, dar çevreleri aşamadığı bir dönemdi.

1960'ların başından 1970'e kadar olan süreç ise, solun her eylemde yükselişe geçtiği, kitlelerle buluştuğu; bunun yanı sıra 1920'lerden itibaren hakim olan revizyonist-uzlaşmacı çizgiden koparak adım adım devrimcileştiği bir süreç oldu.

1971 başından itibaren THKP-C, THKO ve TKP-ML'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemler ve ihtilalci çizgi Türkiye Solu açısından yeni bir kopuşu işaret eder. Bu kopuş, aynı zamanda 60'lardan itibaren sol içinde yaşanan ayrışmanın ifadesidir. 1971 silahlı çıkışı olarak adlandırılan bu kopuş M-L çizgisinin netleşmesi ve devrimin yolunun silahlı mücadele olarak ilan edilmesiyle.

Oligarşi, 12 Mart 1971 askeri darbesiyle iktidarı için tehdit olarak gördüğü bu devrimci çıkışın önünü kesmek istedi. Bu amaçla gerçekleştirilen "Balyoz" harekâtlarında ve kurulan darağaçlarında devrimci hareketin önderleri katledildi. Örgütlülükleri fiziken yok edildi. Fakat 70'li yıllarda devrimci hareketin daha güçlü boy vermesini engelleyemedi. Bu aşamada, bölünme, tasfiyecilik, iddiasızlaşma ve sol içi şiddet gibi sorunlar, solun gelişimini bir ölçüde yavaşlattı.

Yine de 1970'ler boyunca yükselişini sürdüren solun karşısına sivil faşistler çıkarıldı. Ülkede derinleşen krizi yönetemeyen emperyalizm ve oligarşi, 12 Eylül 1980'deki faşist cuntayla bir kez daha açık faşizme başvurdu. 12 Eylül'le birlikte halka ve tüm sola karşı tam bir terör estirilirken; sol, faşist darbe karşısında engelleyici bir direniş gösteremeyerek yenilgiyi yaşadı. Bu yenilginin en önemli sonucu solda yılgınlığın, teslimiyetin ve düzen içileşmenin gelişmesi oldu. Nitekim 1980 sonlarına doğru, geçmişte şu ya da bu şekilde silahlı devrim düşüncesine sahip pek çok örgüt bu düşüncelerini terk ederek reformistleşti.

1990'ların başında, sosyalist-revizyonist bloğun yıkılması ve arka arkaya gelen karşı devrimler soldaki bu savruluşu büyüten ve düzen içileşmeyi hızlandıran bir işlev gördü.

Ülkemiz solu açısından son önemli ayrışma süreci ise 2000'lerin başından itibaren yaşandı. Emperyalizmin ve oligarşinin tecritle başlatıldığı, ancak esasen ülkemizdeki sosyalizm ve silahlı mücadele

iddiasını tümüyle tasfiyeyi amaçlayan saldırısına karşı direnip direnmememe tavrında düğümlenen bu ayrışma süreci, o güne kadar bir şekilde devrimci saflarda kalan oportünist solun da çürüyerek ya da yok olarak bu safları terk ettiği bir süreç oldu.

Türkiye devrimci solunun tarihi bir yanıyla revizyonizmden, reformizmden kopuş tarihidir. Düzeniçileşmeyle arasına kalın duvarlar örme tarihidir.

Bu tarihte iktidar iddiasını ve emperyalizme karşı savaş bilincini yitirenler düzen bataklığına gömülmüşlerdir. Devrimci Sol, Parti-Cephe kimliği tarihsel dönemeçlerde ideolojik sağlamlığından güç almış savrulmamıştır. M-L pusulasından şaşmamış, emperyalizme ve faşizme karşı savaşı kesintisiz sürdürmüştür. Devrimciliğin köşe taşlarını sağlamlaştırmış, büyüttmüştür.

Reformizm, oportünizm, revizyonizm, milliyetçilik bataklığına saplananlar ise kendi yok oluş tarihini yazmışlardır. Genel tanımla reformist sol diyebileceğimiz bu sol, iktidar iddiasını yitirmiştir. Emperyalist kurumları dost görmüş, meşrulaştırmıştır. Faşist düzen partileriyle ittifakı savunmuştur. Rotasını şaşırmış koşar adım düzene gitmektedir.

Lenin'in yüzyıl önce dikkat çektiği bu durum bugün ülkemizde devrimcilik ile reformizm, oportünizm arasındaki ayrışmayı aslında ne kadar da net anlatıyor;

"... Bir avuç insan, birbirimizin elini sımsıkı tutmuş halde, sarp bir yolda, uçurumun kenarında yürüyoruz. Her taraftan düşmanla sarılmışız ve neredeyse devamlı düşman ateşi altında devam etmek zorundayız. Özgürce almış olduğumuz kararlar, tam da düşmanlara karşı savaşmak için birleştik. Ayrı bir grup olarak birleştığımızden, uzlaşma yerine savaşmayı seçtiğimizden ötürü sakinleri baştan beri bize öfkelenen yanı başımızdaki bataklığa saplanmak için değil ve şimdi aramızdan bazıları bağırmaya başlıyor: "Gelin bataklığa gidelim!" Kendilerini utandırdığımızda ise şöyle yanıt veriyorlar: "Ne geri insanlarsınız! Sizi daha iyi bir yola çağırma hakkımızı reddetmekten utanmıyor musunuz?" Evet, baylar, sadece çağırmakta değil, istedi-

ğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz; hatta biz, sizin gerçek yerinizin tam da bataklık olduğunu düşünüyoruz ve eğer siz oraya yerleşmek istiyorsanız, size bütün gücümüzle yardım etmeye hazırız. Yeter ki elimizi bırakın, bize sarılmayın ve yüce özgürlük sözcüğünü kirletmeyin, çünkü biz de istediğimiz yere gitmekte ‘öz-gür’üz. Sadece bataklığa karşı değil, bataklığa yönelenlere karşı da mücadele etmekte özgürüz!” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt:2, syf:41)

Bugün reformist-oportünist sol, Kürt milliyetçi hareketi ile kol kola girmiş ısrarla içinde oldukları tasfiyecilik “bataklığı”nda debeleniyorlar. Ve bizi de yanlarına çağırıyorlar. Gitmediğimiz için bize saldırıyorlar, ilişki kesiyorlar, küsüyorlar. Devrimciliğı solun bu saldırılarına karşı mücadele ederek savunduk, netleştirdik, büyüttük. Bugün ülkemizde devrim denince, devrimci denince akla Parti-Cephe geliyorsa her türlü reformizm, oportünizm ve milliyetçilikle aramıza kalın çizgiler çizmemizdendir.

Türkiye Sol’unu ele aldığımız bu bölüm ülkemizdeki revizyonist, reformist, oportünist sol çizginin nasıl savrulmalar yaşadığının genel bir özetidir.

TÜRKİYE’DE SOL’UN ORTAYA ÇIKIŞI VE GELİŞİMİ

Anadolu halklarının eşitlik, adalet ve insanca yaşam talepleri, buna uygun geliştirdikleri yaşam düzeni, kurumlar, ilişkiler ve egemenlerin zulmüne sayısız isyanda ifadesini bulan Anadolu ihtilali bu topraklarda bin yıllık bir tarihi kapsar. Buna karşın ülkemizde sol düşüncelerin filizlenmesinin tarihi görece daha yakındır.

Zira Osmanlı toplumunun nesnelliğı içerisinde, modern bir burjuvazi ve proletaryanın şekillenmemesi, kapitalist sınıf savaşımının yaşanmaması sosyalist fikirlerin gelişmesini kısırlaştırmıştır. Bu dönemde sosyalist düşünceden haberdar olmak bile ancak Avrupa’da eğitim gören çok kısıtlı bir aydın çevresi için mümkündür.

Türkiye insanının sol düşüncelerle tanışmasını 1908 burjuva devrim

girişimi ile başlatacak olursak, bugün ülkemizde sol düşüncelerin 100 yıllık bir tarihi olduğu söylenebilir. 1908 Jön Türk Hareketi sonucu ilan edilen meşrutiyet, demokratik özlü birçok gelişmeyi beraberinde getirdi. Henüz nüve halindeki işçi sınıfının bu sınırlı demokratik ortamda kurduğu kendiliğindenci düzeyde dernekleşmeler vb. ilk “sosyalist” isim taşıyan partileri sol örgütlenmenin ilk tohumlarıdır. Esasen bu “sosyalist” görünümlü partilerin ve derneklerin, bilimsel sosyalizmle bir ilgileri yoktur. Talepleri burjuva demokratik niteliktedir ve burjuva hümanizmi ile ütopyik sosyalizm karışımı bir çizgileri vardır. Yine de, bu hareketleri Türkiye Sol hareketinin ilk nüveleri olarak kabul etmek yanlış olmaz.

Aynı dönemde İstanbul’da ve Anadolu’nun değişik illerine de yayılan bilimsel sosyalizmin etkilerinin daha belirgin olduğu, hatta 2. Enternasyonal’le ilişkili, Hınçaklar (Sosyal Demokrat Hınçak Partisi) gibi Ermeni örgütlenme ve yayın faaliyetleri de vardır. Biz bunların mücadelelerini de elbette sahipleniriz. Fakat bu örgütlenmeler esasen Ermeni solunun tarihini oluşturur. Kaldı ki Osmanlı sınırları içinde yaşayan başka halklar da aynı dönemde kendi ulusal örgütlenmeleri aracılığıyla sol düşüncelerle tanışmış, ilk örgütlenme çabalarını geliştirmiştir.

Türkiye Sosyalist Hareketinin başlangıcı, 1920’lere gelinirken kendiliğindenci gruplar olarak örgütlenen gruplaşmalardan başlıca üçünün bir araya gelerek kurdukları Türkiye Komünist Partisi (TKP)’dir. 1920’de Bakü’de toplanan TKP Kuruluş Kongresi, Sosyalizmden etkilenen küçük-burjuva aydın kesimlerin ve grupların aralarında birlik sağlama yönünde attıkları ilk adımdır. TKP’nin o günkü gerçekliğine bunun ötesinde, abartılı misyonlar yüklemek yanlıştır. TKP’nin o günkü niteliği “Haklıyız Kazanacağız”da şöyle ifade edilmişti;

“... Zaten, o tarihsel kesitte TKP’yi oluşturanlar da dâhil, tüm sol grupların iktidar amaçlı ve ulusal kurtuluş mücadelesinin önderliğini ele geçirme hedefli bir programı ve mücadele hattı da yoktur. İktidar perspektifinden yoksun, küçük-burjuvazinin kuyruğuna takılmış ve hedeflerini demokratik hakları elde etmekle sınırlamış bir örgütlülüğün adının “Komünist” olması, onun proletaryanın bağımsız bir hareketi olduğu anlamına gelmemektedir.” (Haklıyız Kazanacağız, Cilt-1, syf:496)

1920'lerin TKP'si ve ona önderlik eden Mustafa Suphi, o günlerde ulusal kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalistleri olduğundan daha solda görme ve ona güvenme hatalarına düşerek kendi trajik sonunu hazırladı. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, ulusal kurtuluş savaşına katılmak üzere Anadolu'ya döndüklerinde, güvenerek geldikleri küçük-burjuva milliyetçilerince Karadeniz'de hunharca katledildiler. Onların bu trajik sonu, elbette ki ulusal kurtuluş savaşında esas mücadele alanı olarak yurt topraklarını görmeleri ve kurtuluş savaşına katılmak üzere ülke topraklarına dönmelerinin değerini düşürmez. Aksine TKP'lilerin bu tavrı, 70 yıllık TKP tarihindeki en olumlu harekettir. Mustafa Suphilerin vatanseverliği 45 yıldır Cephelilerin savaşında sürmekte, büyümektedir. Türkiye'de ilk sosyalist hareketin çıkışı olması, sosyalist propagandanın sınırlı da olsa kitlelerde görülmesi, kitleleri örgütleme girişimleri, TKP'nin bu dönemki diğer olumlu yanlarıdır.

TKP, Mustafa Suphilerin katli sonrası daha cılız bir noktadan da olsa siyaset arenasına yeniden çıktı. Ancak 1925 yılında Kürt ulusunun Şeyh Said önderliğindeki ulusal talepli hareketini bahane ederek oluşturulan baskı ortamında TKP de dağıtıldı. TKP için bundan sonraki dönem ise uzun yıllar sürecek bir faaliyetsizlik ve mültecilik dönemi oldu.

Uzun yıllar boyunca TKP'nin iktidar sorunu ve iktidar amaçlı bir mücadelesi olmadığı gibi, sınıfa önderlik edecek bir örgütlenmesi, böyle bir anlayışı da olmaması onun ideolojik-politik zayıflığını oluştururken, pratiğini ise Kemalizm kuyrukçuluğu, Kürt ulusuna yönelik baskı, katliam ve asimilasyon politikalarını destekleme ve tarih boyunca burjuvaziden icazet dilemekten vazgeçmeme oluşturdu. Bütün bunların sonucu olarak TKP-Mustafa Suphilerin katline kadar olan çok kısa dönem dışında-hiçbir zaman politik bir etkiye sahip olamamıştır. Ne kadro ne de kitle hareketi olamamış, dar bir aydın çevresi olarak kalmıştır.

Ülkemizde reformist hayaller de ilk kez TKP ile yerleşmiş ve kalıcılaşmıştır. 60 yıllık tarihin tamamını illegal bir parti olarak geçirmek zorunda kalan TKP'nin, bu tarih boyunca bütün gündemini, hedefini

legalleşme oluşturdu. Böyle bir hedef başlı başına yanıltı. Çok partiliğe geçiş döneminde TKP'lilerce kurulan Türkiye Sosyalist Emek Partisi (TSEP) ve yine TKP kökenli kadrolarca kurulan başka partilerle bunu sağlayamamış olması ise, oligarşinin ona bu hakkı tanı-maması nedeniyledir. Ki, iktidara yönelen DP (Demokrat Parti)'nin o dönemde solu kendine yedeklemek için ileri sürdüğü "grev hakkı", "demokrasi", "özgürlük" söylemlerin havasının kısa sürede sönüp, yeni-sömürgeleşmenin bir ayağı olarak estirilen anti-komünizm rüz-gârında, TSEP, TSP gibi partilerin yanısıra bunlarla ilişkisi olan sen-dika, dernek, gazete, dergi vb. de kapatıldı, yöneticileri tutuklandı. "1951 Tevkifatı" diye anılan saldırı ve tutuklama kampanyasıyla da TKP'nin zaten dar olan örgütsel faaliyetine bir kez daha darbe vurul-larak yok edildi. TKP'nin bütün bunlara cevabı ise öncekilerden farklı olmadı; kavgadan kaçış, mültecilik, dağınıklık. Aldığı her darbe TKP'yi biraz daha geriletip etkisizleştirdi.

TKP'nin Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile ilişkileri, mültecilik ko-şullarında aralıksız sürdü. Halktan kopuk ve cılız TKP kendine özgü bir politik duruş sergileyemediği için, tarihe aynı zamanda SBKP nin bir kolu gibi geçti. Nitekim SBKP nin yirminci kongresinde alınan ka-rarları tartışmasız kabul etti. "Barış içinde birarada yaşama" ve "Sos-yalizme Barışçıl geçiş" teorilerini olduğu gibi alarak Türkiye'de savunmaya devam etti.

Sonuç olarak; TKP'nin, Türkiye solunda 1970'lere kadar hüküm süren revizyonist-reformist geleneğin, uzlaşmacılığın yaratıcısı ve ta-şıyıcısı olarak sürdürdüğü varlığı giderek etkisizleşmiş ve nihayet 1990'dan sonra varlığı da sona ermiştir.

TÜRKİYE SOLUNUN '61-71 DÖNEMİ: M-L ÇİZGİNİN OLUŞUMUNA DOĞRU

Türkiye'de solun kitleselleşmesi ve giderek Marksist-Leninist çizginin netleşmesi ise, esasen 1960'lı yıllarda oldu. 27 Mayıs 1960 darbe-sinden sonra oluşan hava '61 Anayasası'nın getirdiği nispi demokra-tik ortam da bunda etkili oldu.

“... Ordu içindeki Kemalist subaylar 27 Mayıs 1960’da iktidara el koydular. Ordu ve bürokrasi içindeki Kemalistlerin bu gidişe dur demeleriyle birlikte, hakim ittifakın partisi DP, iktidardan alaşağı edildi. Ve yöneticileri yargılanmak üzere Yassıadaya götürüldü.

Altyapıda emperyalist ilişkiler ve çarpık kapitalizmin varlığından dolayı radikal dönüşümler gerçekleştiremeyen 27 Mayıs yönetimi, 1961 Anayasası, yarı-özerk kurumlar, demokratik örgütlenme özgürlüğü vb. küçümsenmeyecek dönüşümleri gerçekleştirebildi. (...) İşbirlikçi oligarşik yönetimin yerine, çıkarları emperyalizm ve oligarşi ile çelişen orta ve küçük-burjuvazinin, burjuva demokratik anlamda birtakım kurumlar oluşturması 27 Mayıs’ın ilerici niteliğidir. Bu nedenle 27 Mayısı “politik bir devrim” olarak nitelemek yanlış olmaz.” (Haklıyız Kazanacağız-1, syf:262-263)

İşte bu koşulların yarattığı ortamın içinde sol hareket hemen her alanda, giderek belli bir kitleselliğe ulaştı. Bu sürecin içinde sol adına dört temel anlayış sözkonusuydu.

1) YÖN HAREKETİ:

Başını küçük-burjuva milliyetçi Doğan Avcıoğlu’nun çektiği YÖN Hareketi, sosyalist olma iddiası taşısa da, tarif edilen M-L’den uzak bir sosyalizmdir. Dönemin havasına uygun olarak sosyalizmden etkilenen küçük- burjuva milliyetçi bir harekettir.

“... Bilimsel sosyalizm çerçevesinde yaklaştığımızda, olumsuzluk örneği olan YÖN Hareketi, küçük-burjuva demokrat bir akım olarak, sosyalizmi tartışma gündemine getirmesi, anti-emperyalist tutum alış ve iktidarın anti-demokratik uygulamalarına karşı oluşu ile demokrasi savaşımında halk saflarında yer alan bir güç odağı olmuştur.” (Haklıyız Kazanacağız-1, syf:508)

Esas olarak da halk kitlelerini örgütleyerek saflarına kazanmayı değil, asker- sivil-küçük burjuva aydın kesimi eliyle örgütlenecek bir cuntayla iktidarı ele geçirmeyi hedefledi. 1971’e doğru bu kesimler içinde önemli bir potansiyele de ulaşmış olan YÖN Hareketinin 12

Mart açık faşizmiyle örgütlülüğü dağıtılmış, yöneticileri tutuklanmıştır.

2) TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ (TİP):

1961 yılında, bir grup sendikacı ve aydın tarafından kurulan TİP, Türkiye’de uzun yıllardır süren, kitlelerden kopuk, dar bir çevreye hap-solmuş TKP pratiğinin ardından solu ilk kez kitlelerle buluşturan, sol düşünce ve politikaların geniş halk kesimlerine götürülmesinde önemli işlev gören bir örgütlenme oldu.

TİP, sosyalizmi savunarak ortaya çıkmıştı ancak sistemleşmiş bir ideolojik-politik formasyona sahip değildi. Sosyalizme geçiş için bu süreçte, kendi içinde tutarsız, üç aşamalı bir program öngörüyordu. Bu elbette barışçıl geçiş olacaktı. Yani TİP reformist bir parti olarak ortaya çıkmıştır.

TİP’in 1965 seçimlerinde 15 milletvekili ile parlamentoya girmesi üzerine ise, başlangıçta öne sürdüğü 3 aşamalı devrim programını da bir kenara bırakarak, direkt sosyalizme geçişi, yani SOSYALİST DEVRİM’i savunmaya başladı. Emperyalizmin yeni-sömürgesi, faşizmle yönetilen bir ülkede BARIŞÇIL yollarla iktidarı ele geçirebileceğini ve sosyalizme geçişin mümkün olduğunu savunmak... Hayalci olmanın da ötesinde, kitlelerin iktidar savaşımında örgütlenilip yönlendirilmesinin önünde engel olarak çıkmaktan başka bir şey değildi.

Nitekim TİP, başlangıçta tüm sol-devrimci potansiyeli kendine toplayan bir merkezken, bu çarpık anlayışı nedeniyle yükselen sınıf mücadelesine önderlik etme, sürece uygun mücadele taktik ve örgütlenmelerini yaratma görevlerini yerine getirmeyerek sürecin dışında kaldı. ‘60’ların ikinci yarısından itibaren devrimci mücadele git gide yükseldiği ve kitleleştiği halde TİP geriledi, gerilerken de sürekli yükselen devrimci mücadelenin önüne “aman faşizm gelir” diyerek ideolojik, pratik set çekmeye çalıştı.

Sonuç olarak, TİP, mirasçısı olduğu reformist-revizyonist geleneği aşamamış, statükoculuğu devam ettirmiştir.

3) MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM (MDD) HAREKETİ:

1960'lı yılların ikinci yarısında yükselen devrimci dalgaya damgasını vuran, MDD Hareketi oldu. MDD, YÖN Hareketi içinde, sosyalizmden etkilenen unsurların etkisiyle gelişmiş, ideolojik netleşme ve bilinçlenmesi ise TİP içinde olmuştur. 1965 seçimleri sonrası TİP içinde gündeme gelen "Sosyalist Devrim" tartışmalarında, ülkemizde güncel devrimci adımın sosyalist devrim olması gerektiğini savunan TİP yönetimine karşı çıkan unsurlarla, aynı dönem YÖN'den gelen kimi unsurlar birleşerek MDD Hareketini oluşturdular. Hareketin teorisyenliğini ve sözcülüğünü Mihri Belli yapıyordu.

MDD'ciler, Türkiye'nin yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülke olduğunu savunuyor, bu nedenle de, burjuva demokratik aşamanın atlanarak sosyalizme geçilemeyeceğini ve bu aşamada öncelikli adımın emperyalizmin kovulması, ulusal bağımsızlığın sağlanması ve prekaptalist unsurların tasfiyesiyle yarım kalan burjuva demokratik devrimin tamamlanması, yani bir Milli Demokratik Devrim olması gerektiğini savunuyorlardı. Bütün bunların sonucu sosyalizmin maddi ve ekonomik temeli yaratıldıktan sonradır ki, sosyalizme geçiş mümkün olabilecekti. MDD'ciler ayrıca kapitalizmin geriliği nedeniyle işçi sınıfı partisinin örgütlenme koşullarının olmadığını ve devrime önderlik edemeyeceğini, bu nedenle sosyalistlerin küçük burjuva devrimcilerini desteklemeleri gerektiğini ileri sürerek, kuyrukçuluğun teorisini yaptılar.

Açıktır ki MDD'ciler demokratik devrimle sosyalist devrim arasına Çin seddi örüyor, proletaryanın önderliğini reddediyorlardı. Elbette ki bilimsel sosyalist teoriyi kavrayamamasının ve kendi gücüne güvensizliğin bunda payı büyüktü. Bu olumsuzluklarına karşın, MDD'nin o dönem karşı karşıya geldiği Sosyalist Devrim düşüncesine nazaran ise daha ileri bir adım niteliği taşıyordu. Anti-emperyalist bilincin gelişmesi, gençliğin anti-emperyalist eylemliğinde ve bunların sonucu olarak pasifizmin aşılması ve radikalizmin geliştirilmesinde önemli rol oynadı. Sonraki yıllarda devrimci çizgiyi netleştirecek pek çok kadro ve önder de bu dönem MDD hareketi içinde yer alıyordu. Ki 1968'ler-

den itibaren MDD düşüncesinin gitgide popülaritesini yitirerek etkisizleşmesinde belirleyici rol oynayan da Marksizm-Leninizm'i kavrayan ve adım adım devrimci çizgisini netleştiren bu kadroların MDD hareketinden kopması ve ona karşı verdikleri ideolojik mücadeledir.

Sonuç olarak;

MDD, özü itibariyle bir küçük-burjuva hareketiydi. TİP reformizminin aşılması ve devrimci mücadelenin radikalleşmesinde rol oynadı, fakat nesnel gerçekliğe cevap verememesi sonucu yükselen ve gitgide M-L çizgisi netleşen devrimci mücadele karşısında etkisini yitirdi.

4) KIVILCIMLI:

Türkiye devrimci hareketi içinde, mücadelecı kişiliği ve kendini devrime adanmasıyla Hikmet Kıvılcımlı özel bir yere sahiptir. Uzun yıllar TKP içinde yer alan Kıvılcımlı, TKP'nin mevcut düşünce yapısı ve örgütlenmesiyle Türkiye devrimine bir şey kazandıramayacağını göerek TKP'den kopmuş ve kendince çıkış yolu arayışına girmiştir. Fakat ideolojik-politik düşünceleri nesnel durum ve sınıf mücadelesiyle uyuşmayan bir nitelikte kalmıştır.

Ekim Bolşevik Devrimini dogmatik kavrayışıyla, işçi sınıfına fiili öncülük rolü yükleyen Kıvılcımlı, işçi sınıfının pratikte böyle bir rol oynamadığını gördüğü yerde kendi dışında güçlere bel bağlama eğilimiyle orduya ilerici bir misyon yükleyip, sınıf mücadelesinde etkin bir rol oynayacağını savundu.

Kıvılcımlı'nın başlıca olumlulukları ise TKP'nin revizyonist, halktan kopuk çizgisine karşı tavrı, kendince diğer tarih ve yine ülkeye ilişkin derinlikli ekonomik, siyasal görüşler geliştirmesidir. Fakat bu görüşlerin pratikte uygulayıcısı olamadığı da bir gerçektir. Kitleleri örgütleyememiş ve neredeyse, bütün yaşamı boyunca yalnız kalmıştır.

Sonuç olarak;

Hikmet Kıvılcımlı, ideolojik-politik düşüncelerin ve örgüt anlayışındaki birçok yanlışlara rağmen, mücadelecı kişiliği ve bütün ömrünü

devrime adanmasıyla saygıya değerdir.

1971 SİLAHLI DEVRİMCİ ÇIKIŞI

Türkiye solunun buraya kadar aktarılan tarihi TKP ve etkisinde şekillenen uzlaşmacı revizyonist, reformist, küçük-burjuva kuyrukçusu çizginin tarihidir. Bu çizgi, tam 50 yıl boyunca hâkim oldu Türkiye soluna... 60'ların ikinci yarısından itibaren devrimci mücadelenin yükseldiği koşullarda ise devrimci görüşler de adım adım netleşti. Bu süreçte, devrimci kadrolar, bir yandan emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin çok yönlü görevlerini yüklenirken, diğer yandan da oportünist, revizyonist görüşlere karşı ideolojik mücadele bayrağını yükselterek Türkiye devriminin, Marksist-Leninist çizginin yaratıcısı oldular. Bu çizgi her renkten, her türden reformizme, revizyonizme, cuntacılığa karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele ile yaratılmış ve netleştirilmiştir.

Burada yeri gelmişken şunu da belirtmek gerekir: Ülkemizde 60'ların ikinci yarısından itibaren yükselen devrimci kabarıışı aynı dönem Avrupa'da yükselen '68 gençlik hareketinin bir yansıması olarak görmek ve göstermek yanlıştır. Elbette ki ülkemiz Gençlik Hareketi dünyadaki bu hareketlerden de bir ölçüde etkilenmiştir. Fakat özü itibarıyla ondan tamamen ayrıdır. Zira '68 gençlik hareketi düzen sınırlarını aşamayan, protestocu bir hareket olarak kalırken, aynı dönemde ülkemizde yükselen devrimci kabarıış bu sınırları aşarak doğrudan iktidar için mücadeleye yöneldi ve M-L bir harekete evrildi. Ülkemizde yükselen devrimci hareketi daha fazla etkileyen ise Küba, Vietnam, Uruguay vb. devrimci deneyimleri oldu.

Geleneksel revizyonist-reformist çizgi ile çatışmanın yaşandığı ilk alan, aynı zamanda demokratik muhalefetin dinamosu durumundaki gençlik oldu. Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) içinde başlayan mücadelenin DEV-GENÇ'i doğurması, 50 yıllık revizyonist zincirin kırılması yolunda ilk adım oldu. Sonradan devrimci hareketi yaratacak olan kadrolar, bu dönemde TİP revizyonizminin pasifist Sosyalist Devrim anlayışı karşısında daha militan devrimci mücadeleyi temsil eden MDD hareketi içinde yer aldılar. Bu hareketin yayını durumun-

daki Aydınlik Sosyalist Dergi (ASD) ideolojik mücadelenin aracı durumundaydı.

Aynı hareket içinde yer alan önceleri ÇİN şablonculuğunu teorileştiren ve küçük burjuva milliyetçileri kuyrukçuluğunu politik anlayışın merkezine oturtan “Beyaz Aydınlik” namlı PDA oportünizmine karşı mücadele içinde, ideolojik netleşme bir adım daha ileri taşındı. Sonraki adım ise, ASD saflarındaki, başını Mihri Belli’nin çektiğı küçük burjuva oportünist anlayışa karşı mücadelenin, bu grupla bağların koparılması oldu. Bu kopuş, aynı zamanda 50 YILLIK REVİZYONİST-REFORMİST-OPORTÜNİST GELENEKTEN KOPUŞUN SON HALKASIDIR VE TÜRKİYE DEVRİMİNİN YOLU’NUN netleşmesinin ifadesidir.

Türkiye devrimci hareketinin 50 yıllık revizyonist zincirleri kırmasına ve Türkiye Devriminin Yolu’nun netleştirilmesine önderlik eden MAHİR ÇAYAN’dır.

Başlangıçta ASD içinde yer alan Mahir Çayan önderliğindeki devrimciler, “ASD’YE AÇIK MEKTUP” başlığıyla yayınladıkları broşürle, sağcı MDD anlayışıyla aralarındaki ideolojik-politik-örgütsel farklılıklarının neler olduğunu ilan ettiler.

“... ASD içindeki devrimci anlayış, sağcı MDD anlayışıyla ideolojik-politik ve örgütsel farklılığını şu temel noktalarda ortaya koydu: Birincisi, devrim anlayışı konusundaki ayrılıktı. Leninizm bayrağının taşıyıcısı olan genç proleter devrimci kadrolar, MDD’cilerin oportünist, reformist anlayışını tüm çıplaklığıyla ortaya koydular. M. BELLİ’nin başını çektiğı MDD’ci anlayışın, işçi sınıfı önderliğini reddeden, ‘kendi sağındaki küçük-burjuva milliyetçi-devrimcilerine önderlik payesi verecek kadar sınıf zemininden çıktığını, yeni-sömürge ülke koşullarının diyalektik materyalist bir anlayışla analizinden yoksunluğunu, halk savaşını ve kırların temel çarpışma alanı olması gerektiğı Marksist-Leninist anlayışını dıştalayan oportünist bir çizgi olduğunu ortaya koydular. Ve yeni-sömürge ülkelerin özelliklerinden hareketle halk savaşını formüle ettiler.

İkinci nokta, çalışma tarzındaki farklılıktı. MDD’ciler küçük-burjuva

milliyetçilerine bel bağlamanın bir sonucu olarak; hareketin örgütlenmesini kendiliğindenciliğe bıraktıkları gibi, esas olarak legalleşmeyi hedefliyorlardı. Dolayısıyla bütün çalışma biçimlerini hareketin burjuvazi nezdinde meşrulaştırılması temelinde şekillendiren MDD'ci anlayış, beraber yürünemez bir noktadaydı. Proleter devrimciler Marksist-Leninist anlayışı ortaya koyarak, yeni reformizmi tüm çıplaklığıyla açığa çıkarıp deşifre ettiler.

Üçüncüsü, örgüt anlayışı konusudur. Devrim anlayışı ve çalışma tarzından bakımsız düşünülmemeyen örgüt anlayışı konusunda, devrimci kadrolar; M. BELLİ'nin aşağıdan yukarıya en demokratik tarzda örgütlenme ve daha başlangıçta parti içinde mutlaka işçilerin çoğunlukta olmasını savunan Menşevik, oportünist anlayışını reddederek, Leninist örgüt anlayışını savundular. Onlar Türkiye Solu'nun tarihinde ilk kez burjuva reformlar peşinde koşmayan, savaşı çekirdek etrafında biçimlenen Marksist-Leninist örgütlenme perspektifinin yaratıcısı oldular. Türkiye Sol Hareketinin düzen örgütü anlayışı karşısında ilk etapta hangi sınıftan geldiğine bakılmaksızın, proleter devrimcilerden oluşmuş ve illegaliteyi temel alan bir savaş örgütü anlayışını savundular. Menşevik aşağıdan yukarıya örgütlenme anlayışı karşısına, Leninist yukarıdan aşağıya örgütlenme anlayışıyla çıktılar.

Bu üç temel nokta dışında Marksist-Leninistler, devrimci anlayışla revizyonist, reformist küçük-burjuva milliyetçi anlayış arasındaki temel ayırıcı noktalardan biri olan ulusal sorun konusunda da proletarya enternasyonalizmi bayrağının taşıyıcısı oldular. Başta TKP olmak üzere 70'lere kadar bütün sol hareketlerin üstündeki kirli sosyal-şoven gömleği hiç tereddüt etmeden yırtıp atıldılar. Ve ulusal sorunun "Misak-ı Milli" sınırları içinde çözüleceğini savunan sosyal-şoven anlayışa karşı, Marksist-Leninist Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı (UKKTH) ilkesinin tavizsiz savunucusu oldular." (Haklıyız Kazanacağız-1, syf:518-519)

Mahir Çayan ve yoldaşları MDD'yi eleştirirken savundukları doğruları yaşama geçirmek için hızla harekete geçtiler. Ve böylece, ülkemizin ilk ve tek Marksist-Leninist devrimci hareketini halkın içinde ve hayat denilen kavganın örs ve çekici arasında örgütlemeye başladılar.

Mahir Çayan, “Yayın Politikamız” yazısında THKP/C’nin doğduğu haberini şu şekilde ilan eder:

“... Toplumun bütün kesimlerini sarsmaya başlayan bu devrimci kasırga, genç militanlara devrim arenasında sadece kendilerinin kaldığını gösterdi. Bu esen kasırga, devrimci kavganın çeşitli kesimlerinde fedakarca dövüşen genç militanların benliğinde, bilincinde ve kalbinde derin değişiklikler yaptı; her çeşit feodal ve ataerkil ilişkileri parçaladı. Hayat, devrimci pratiğin içindeki işçi, köylü, öğrenci militanları biraraya getirdi. Böylece, Leninizm temelleri üzerinde, devrimci yoldaşlığın oluşturduğu, kelimenin geniş anlamı ile proleter devrimci bir örgüt doğdu. Bu örgüt, Türkiye’deki karşı – devrim cephesinin bütün baskı, şiddet ve cebirini göğüsleyerek kırsal alanlardan fabrikalara, üniversitelere kadar, bütün kesimlerdeki devrimci mücadeleyi yönlendirme gayretleri içinde olanların örgütüdür...” (Bütün Yazılar, syf:262)

İşte bu Marksist-Leninist örgüt THKP-C’dir.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ (THKP-C), TÜRKİYE’NİN İLK M-L HAREKETİDİR

Türkiye Devrimci Hareketinin, 50 yıllık revizyonist gelenekten kopuşunun örgütsel anlamdaki ifadesi 1970 Aralık’ında kurulan Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C)’dir.

Dev-Genç’in mücadelesinin üzerine oturan THKP-C, ideolojik-politik hattıyla, solda o güne kadar hâkim olan her türden dogmatik-şabloncu, kuyrukçu anlayışıyla arasına aşılmayan kalın bir çizgi çizen, Türkiye proletaryasının ilk önder, M-L hareketidir. Ve THKP-C ile Türkiye halkları 50 yıllık bu sürecin ardından kendi SAVAŞÇI örgütüne kavuştular.

“Mahirleri Anlamak” yazısında sevgili önderimiz Dursun Karataş şöyle der:

“... THKP/C Marksizm Leninizmi dogmatik kavramamış, ülkenin somut koşullarını tahlil ederek, Sovyet, Çin, Vietnam ve Küba devrimleriyle, devrimimizin benzer ve farklı yanlarını inceleyerek ülkemizde halk savaşının nasıl bir yol izleyeceğini saptamıştır. Ülkemizdeki oportünistler ve reformistler diğer ülke devrimlerinden farklılıklarımızı anlayamadıklarından dogmatizmin esiri olurken Mahirler büyük bir cüretle bu farklılıkları saptamışlardır. Diyebiliriz ki, bu cüret THKP-C’nin varoluşu, gelişimi, büyük bir kitleliliğe ulaşması ve defalarca önder kadrolarının imha edilmesine rağmen gelişmesinin engellenememesinin en önemli nedenlerindenidir. Somut koşulları doğru saptamayanlar ne düşmanı, ne halkı doğru tahlil eder, ne de buna uygun taktikler üretebilirler.” (Mahir Hüseyin Ulaş, Şanlı Çuhadar, syf:132)

THKP-C önderliği 1970 Türkiye’sinde;

Emperyalizmin 3. Bunalım döneminin ilişki ve çelişkilerini bilimsel, M-L bir bakışla tahlil etmiştir.

Yeni-sömürgecilik olarak tespit ettiği geri bıraktırlmış ülkelerin ekonomisinden politikasına, kültüründen sanatına, tümüyle emperyalizme bağımlı kılındığını tespit etmiştir.

Yeni-sömürge ülkelerin “ulusal” ordularının iç savaşa göre örgütlenen işbirlikçi işgal ordularına dönüştüğünü tespit etmiştir.

Emperyalist sömürü ile faşist zulüm karşısında halkın artan memnuniyetsizliğiyle bu memnuniyetsizliğin eyleme dökülmesi arasında bir suni dengenin oluştuğunu tespit etmiştir.

Yeni-sömürgelerde devlet biçiminin sömürge tipi faşizm olduğunu tespit etmiştir.

Yeni-sömürgelerde halk kitlelerini örgütlenmenin ve devrim saflarına çekmenin yolunun Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS) olduğunu ortaya koymuştur.

PASS ile sadece reformizme ve statükoculuğa değil, ekonomik-demokratik mücadeleyi tümüyle yadsıyan, Küba devriminin sol yorum-cusu fokocu anlayışlarla da araya kalın çizgiler çizildi.

THKP-C reformist ve revizyonistlerin on yıllardır yok saydığı Marksizm-Leninizm'in evrensel tezlerini, zora dayalı devrim anlayışını, proletarya partisi ve proletarya diktatörlüğü anlayışını 3. Bunalım dönemi özgünlüğünü de dikkate alarak ülkemiz koşullarında ayakları üzerine oturttu.

THKP-C pratiğiyle de, revizyonizmin tüm kalıplarını, kaçkınlık teorilerini yerle bir etti. Çok kısa süre içinde ve kısıtlı olanaklarla gerçekleştirdiği silahlı eylemleriyle devrimci politikaların, Anadolu'nun ücra köşelerine varana kadar, o güne kadar ki en geniş kesimlere ulaşmasını ve benimsenmesini sağladı ve halkların umudu oldu.

Silahlı mücadelenin henüz mayalanma aşamasında alınan darbeler, tutsaklıklar, kayıplar, cuntanın baskıları, hareketin içinden hançerlenmesi de THKP-C'nin yürüyüşünü durduramadı.

Oligarşinin Deniz Gezmiş ve yoldaşlarını idam ederek, silahlı devrim cephesine darbe indirmeyi ve prestijini yok etmeyi hedeflediği koşullarda, THKP-C önderliği tarihsel sorumlulukla hareket ederek kendi fiziksel yok oluşu pahasına oligarşinin bu hesaplarını bozdu.

THKP-C, Mahir Çayan ve yoldaşlarının Maltepe Hapishanesi'nden firar etmelerinin ardından Deniz Gezmişlerin idamlarını durdurmak için Ordu-Ünye'deki NATO üssünden 3 NATO ajanını kaçırarak, çekildikleri Tokat-Niksar'a bağlı Kızıldere Köyü'nde, 30 Mart 1972'de katledilmeleriyle fiziksel olarak yok edilse de teorisi, pratiği ve gelenekleriyle, KIZILDERE DİRENİŞİ'NDE en görkemli ifadesini bulan kurtuluşa kadar savaşma kararlılığıyla, Türkiye devriminin yolunun ve M-L çizginin yaratıcısı oldu.

Bu süreçte Türkiye Devriminin Yolu'nun yaratılmasının ve M-L çizginin netleştirilmesinin teorik ve pratik önderleri Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı ve Hüseyin Cevahir'dir. Onların katledilmesinin ardından ülkemiz halkları onların silahlarını kuşanıp "Mahir Hüseyin Ulaş, Kur-

tuluşa Kadar Savaş” şiarıyla savaşı sürdürmüşlerdir.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU (THKO) ve TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ-MARKSİST LENİNİST (TKP-ML) ÜZERİNE...

1971 Silahlı Devrimci Çıkışında THKP-C ile beraber yer alan diğer örgütlenmeler THKO ve TKP-ML'dir.

1960'ların ikinci yarısından itibaren devrimci hareketin gelişimini kendi iç dinamikleri dışında belirleyen bir diğer unsur da dünya devrimci hareketinde yaşanan gelişmelerdi. Küba devrimi, Vietnam Kurtuluş savaşı, Uruguay ve diğer Latin Amerika ülkelerindeki silahlı mücadeleler bunlardan başlıcalarıdır.

Elbette ki bu mücadelelerin ülkemiz devrimci hareketine gerek moral, gerekse deneyim anlamıyla katkıları olumludur. Fakat buralardaki mücadelelerin yanlış yorumlanması ya da yanlış kavranışları, ülkemiz koşullarıyla ve hayatın gerçekleriyle örtüşmeyen mücadele çizgisinin ülkemize taşınmasına da yol açtı.

Bunlardan, Küba devriminin yanlış yorumlanması sonucu olarak ortaya çıkan görüş MİLİTAN SOL FOKOCU GÖRÜŞ'tür.

Mahir Çayan bu görüşü şöyle tarif ediyor:

“... Şehir-kır ilişkilerini, silahlı propaganda ve öteki mücadele biçimlerini diyalektik bir bütün olarak görmeyen, tek ve bütün olarak kırıları ve silahlı propagandayı alan, şehirlerin ve öteki mücadele biçimlerinin tali rolünü önemsemeyen bir görüştür. Bu görüşün temelinde, geri bıraktırmış ülkelerdeki milli krizin en olgun bir şekilde değerlendirilmesi, öncünün mücadelesi ile köylülerin derhal silaha sarılarak, savaşın kısa zamanda Halk Savaşına dönüşeceği düşüncesi yatmaktadır.

Dolayısıyla bu çizgi “sol” bir kendiliğindenciliktir.” (Bütün Yazılar, Mahir Çayan, Sf: 402)

Bu çizginin ülkemizdeki temsilcisi THKO oldu. Başka ülkelerdeki fokocu örgütler gibi THKO da kırlarda silahlı mücadeleyi başlatacak

askeri bir çekirdeğin, köylüleri kısa sürede devrim safına çekeceğini düşünüyordu. Bu anlayışa uygun olarak parti örgütlenmesinin ve politik mücadelenin belirleyiciliğinin yerine, ordu örgütlenmesi ve askeri mücadeleyi belirleyici görüyordu.

THKO'nun mirasıyla gelişim ve biçimlenme süreci THKP-C'ye paraleldir. TİP oportünizmi, devrim kaçkını PDA ve cuntacı MDD anlayışı ile ideolojik politik mücadele sürecinde, silahlı mücadeleyi temel alan bir anlayış olarak doğmuş, militanlığı, uzlaşmazlığı ve silahlı mücadeleyi temel alışıyla 50 yıllık revizyonist zincirlerin kırılmasında rol oynamıştır. THKO önderlerinin ve savaşımlarının özverili, cesur ve savaştan kişilikleri ve mücadeleleri '71 silahlı anlayışını gerçekleştiren silahlı devrim cephesinin prestij kazanmasında önemli rol oynadı.

İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP-ML ise silahlı devrimci hareketin yükseldiği ve prestijini arttırdığı süreçte, PDA saflarından ayrılan militan, devrimci unsurlarca kuruldu. TKP-ML'nin politik görüşlerinin temelini Çin devriminin ve Çin Komünist Partisi'nin örgüt anlayışı ve politikalarının şabloncu bir kavrayışla benimsenmesi oluşturdu. Ülkemizin sosyo-ekonomik ve siyasal yapısını tamamen göz ardı etmesi, Emperyalizmin 3. Bunalım Dönemini ve yeni-sömürgecilik ilişkilerini kavrayamaması başlıca çarpıklığıydı.

Politik görüşlerini ve örgütsel yapısını tümüyle Çin taklitçiliği üzerine oturtan TKP-ML bunun gereği olarak ülkemiz koşullarını da Çin'e dahası, emperyalizmin 2. Bunalım Dönemi koşullarına uyarlamaya kalktı. Bunun bir nedeni de Sovyet şablonculuğuna duyulan tepkidir kuşkusuz. Fakat nasıl ki, Sovyet şablonculuğu bilimsel olmayan, anti-diyalektik bir görüşse, Çin şablonculuğu da öyleydi ve ülkemiz koşullarında başarı şansı olamazdı.

Bununla birlikte TKP-ML, silahlı mücadeleyi temel alması, uzlaşmaz ve militan mücadele anlayışına sahip olmasıyla, bu dönem silahlı devrim cephesi içerisinde yer aldı.

1970'LERDE TÜRKİYE SOLU: YENİLGİDEN YÜKSELİŞE

Mahirlerin Kızıldere’de katledilmesi ve Denizlerin idamıyla, THKP-C ve THKO’nun örgütsel yapısı tamamen yok edildi. Ve silahlı devrim cephesi fiziken yenilgiye uğradı. Fakat oligarşi bu “zaferin” tadını uzun süre çıkaramayacaktı. Zira silahlı devrimci hareket geride çok büyük bir kitle, potansiyel bırakmış ve bu potansiyel halk saflarında için için kaynıyordu. Bu büyük ölçüde THKP-C, kısmen de THKO potansiyeli durumundaydı.

’71 silahlı devrimci çıkışının fiziki yenilgisine karşın, siyasi zafere dönüştürülen sadece bu potansiyel değildi. Kendi özgücüne güven, bağımsız politika üretme ve iktidar perspektifiyle kitlelere politika taşıma 1971 silahlı devrim çıkışının kendisinden sonrasına miras bıraktığı kazanımlarıydı.

Bu nedenle, 12 Mart sonrası, halk saflarında hâkim olan korku, karamsarlık, yılgınlık değil; coşku, umut ve savaş kararlılığı oldu. Buna karşın devrimci örgütlerin dağılmış durumu, geçmiş dönemde mücadelede yer almış kadroların da; şehit düşenler dışındakilerin tutsak olması ve genç kadroların deneyimsizliğinin sonucu olarak, süreç büyük ölçüde kendiliğindenci bir özellik taşıyordu ve sol saflarda hakim olan tam bir kaos ortamıydı.

’74’ten itibaren var olan potansiyel çeşitli biçimlerde örgütlenmelere dönüştü. Başta gençlik alanında olmak üzere, ekonomik-demokratik amaçlı çok yönlü örgütlülükler uç verdi. Bu süreç, aynı zamanda bir yandan Marksist-Leninist devrimciliğin yeniden mayalandığı, diğer yandan ise sol saflarda ayrışmaların geliştiği bir süreç oldu. Bunda, ’74 affıyla hapisanelerden salıverilen, geçmişte THKP-C ve THKO içinde yer alan kadroların etkisi belirleyicidir. Çünkü bu ‘eski’lerle beraber inkarcılık, reformizm kuyrukçuluğu, uzlaşmacılık da sol saflara adeta akın etmiş, fakat dışarı çıkınca karşılaştıkları güçlü potansiyel ve ilgi ile gözleri kamaşarak “önderliğe” soyunmuş kimselerdi.

’75’lerden itibaren soldaki ayrışmanın genel karakteri artık iyice belirginleşirken, siyaset arenasında boy gösterenler THKP-C’nin sağ ve sol sapmaları, devrimci potansiyelin yarattığı ortamda yeniden kıpırdama şansı bulan reformist-revizyonist anlayışlar, geçmişin inkarı ile

kendine güvensizliğin sonucu olarak yüzünü başka ülkelere dönen şabloncu-taklitçi anlayışlar ve son olarak da küçük burjuva Kürt milliyetçi hareketler oldu. Solda, kısa sürede irili ufaklı onlarca örgüt ortaya çıktı. Uluslararası sosyalist kampta yaşanan ayrışmalara göre, politikalar, siyasi çizgiler belirlenirken, bu ayrışmalar ülkeye taşınarak sol içi çatışmaların zemini yaratıldı ve sol saflarda bölünme derinleştirildi. Aynı dönemde yükselen faşist terör karşısında mücadele etme, halkın can güvenliğini sağlama görevi ise büyük ölçüde genç devrimci kadroların omuzlarına yüklenmişti.

THKP-C çizgisini sahiplenme ve partiyi yeniden yaratma kararlılığındaki kadroların bu süreçte yüklendikleri bir başka önemli sorumluluk ise, başta THKP-C'nin sağ ve sol sapmaları olmak üzere, soldaki her türlü çarpık, oportünist, revizyonist anlayışa karşı ideolojik mücadeleyle Marksizm-Leninizm bayrağını yükseltmekti.

1970'lerde sol saflarda yer alan belli başlı örgütler şunlardır:

-DEVİRİMCİ YOL (DY)

'73 başlarından itibaren THKP-C düşüncelerini ve Mahirlerin devrimci pratiğini savunma temelinde bir araya gelen genç devrimciler coşkulu, iddialı ve cüretli olmakla beraber deneyimsizdiler. Bu süreçte kendiliğinden bir araya gelen, THKP-C potansiyelini toparlamaya çalışan genç Cepheciler örgütlenme yolunda ilk adımları atsalar da, gözleri esasen hapishanelerdeki THKP-C kadrolarındaydı. Onların kendilerine öncülük etmesiyle mücadeleyi yeniden yükselteceklerini umuyorlardı. Umut bağladıkları bu kadroların hapis-hanede teslimiyeti ve inkârcılığı büyüttüğünden habersizdiler.

1974 affıyla dışarıya salıverilen “eski”lerin büyük çoğunluğu gerçekte devrimcilik barutunu tüketmişti. Bu yönde bir hazırlıkları da yoktu. Fakat dışarıda karşılaştıkları bu potansiyel ve kendilerine gösterilen ilgi karşısında “devrimciliklerini” hatırladılar ve Mamak Hapishanesi'nden çıkan “eski”ler, Ankara'daki genç kadroları da yanlarına alarak Ankara Dev-Genç olarak hareket etmeye başladılar.

THKP-C potansiyelinin bir araya getirilmesi ve ideolojik birliğin sağlanması çabasının sürdüğü bu dönemde, ağırlıkla İstanbul Dev-Genç'lilerin oluşturduğu Kurtuluş Grubu ile Ankara Dev-Genç'lilerin ilişki kurmasıyla '75 yılında ilk olarak Devrimci Gençlik dergisi yayınlandı. 1976'da Devrimci Yol Bildirgesi'ni yayınlarak bu isim etrafında bir araya geldiler. DY etrafında bir araya gelişte, başta THKP-C tezlerinin netleştirilmesi ve ülke çapında merkezi bir örgütlülüğe gidilerek yeniden partileşme gibi konularda mutabakat oluşturulmuştu.

Fakat daha derginin ilk sayısından itibaren "eski"lerin başı çektiği Ankara Grubu'nun tasfiyeci yüzü kendini gösterdi. THKP-C'yi savunduğunu iddia eden bu çevre alttan alta THKP-C tezlerinin altını oymaya girişiyordu. Bunların yerine konulmaya çalışılan ise Yusuf Küpeli-Münir Aktolga hizbinin geçmişte öne sürdüğü ve Mahirlerce mahkûm edilmiş olan tasfiyeci görüşlerin bölük pörçük tekrarıydı.

İstanbul Dev-Gençlilerin başı çektiği kadroların, bu gidişatı görerek müdahale etmesiyle önce örgüt içinde tasfiyeciliğe karşı mücadele verildi. Tartışmaların sonuçsuz kaldığı noktada ayrılık kaçınılmaz oldu ve '78 yılı başında, daha sonra Devrimci Sol'u oluşturacak kadrolar DY'den ayrıldılar. Devrimci Yol bu tarihten sonra tasfiyeci bir hareket olarak yoluna devam etti ve tasfiyecilikte ayaklarına bağ olan devrimcilerden de kurtulmanın rahatlığıyla sağ sapma git gide derinleşti.

12 Eylül öncesi süreçte DY, tasfiyeci ve sağ sapma bir hareket olmasına karşın sol içindeki en kitlesel güçlerden biri, belki de birincisiydi. Bu, DY'nin kendi pratiğinin değil, THKP-C ve Mahir'lere duyulan sempatinin büyük oranda bu harekete akmasının sonucuuydu. Ki, DY önderleri bir yandan THKP-C'yi ve Mahir'in görüşlerini adım adım tasfiye ederken, kitlelerden tasfiyeci yüzünü saklıyor, kendilerini THKP-C'nin devamcısı olarak gösteriyorlardı. Devrimci Hareket ise bu süreçte henüz çok gençti, kısa sürede etkisini ve örgütlülüğünü büyütmüş olsa da henüz her yere ulaşacak, DY'nin gerçek yüzünü açığa çıkartacak, THKP-C potansiyelini kendinde toparlayacak durumda değildi.

DY bu süreçte yükselen faşist teröre karşı etkili bir mücadele ortaya

koyamadı. Partiyi yeniden kurmaktan ve iktidar iddiasından gitgide daha da uzaklaşan DY tasfiyeciliğinde reformistleşme eğilimi de ilk olarak bu süreçte ortaya çıksa da, bunu açığa vurma cesaretini o günkü koşullarda gösteremediler.

Sonuç olarak; DY, THKP-C'nin sağ sapmasıydı. 12 Eylül öncesi süreçte hızlı gelişmesine ve geniş kitleleri etkisi altına almasına karşın, tasfiyeci ve kendiğilindenci mücadele anlayışının sonucu olarak devrimi büyüten bir örgütlenme olamadı.

-KURTULUŞ SOSYALİST DERGİSİ (KSD)

1974 affıyla salıverilen, yine ağırlıklı Mamak Hapishanesi'nden çıkan eski THKP-C'lilerin bir başka kısmı ise, kendi aralarında ve Ankara Dev-Genç içinde uzun süren tartışmaların ardından, 1976 Kasım'ından itibaren Kurtuluş Sosyalist Dergiyi yayınlamaya başladılar. Bu grup sonrasında da bu adla anıldı. KSD'cilerin DY'ye katılacak olan diğer eskilerle arasındaki farklılık, diğerleri inkârcılığı örtülü gerçekleştirenken, kendilerinin bunu açıktan yapmasıydı. Nitekim bunlar, daha hapishanedeyken "Öncü savaşı, Kemalizm, Kürt sorunu, suni denge" vb. gibi temel konularda Mahir'in görüşlerini inkâr etmiş, yine Mahirlerin silahlı mücadele pratiğini de mahkûm etmişlerdi. Öne sürdükleri tezlerin ise, özü itibarıyla revizyonizmin 50 yıllık geleneksel tezlerinden farklılık taşıdığını söylemek zordu.

Ankara'da belli bir güç toparlayan KSD çevresi, sonrasında yönünü İstanbul'a döndü. Ancak burada gençlik içinden bir kesimi koparma ve güç kazanma girişimleri, İstanbul'daki Dev-Genç kadrolarının fırsat vermemesiyle sonuçsuz kaldı.

KSD geçmiş mücadeleyi reddederken, söylediği bunun yerine koyduğu işçiler arasında örgütlenmektir. Fakat bu yönde ciddi hiçbir çabaları olmadı. 12 Eylül öncesi anti-faşist mücadelede de etkinlik gösteremediler.

Aksine, faşistlere karşı kullanmadıkları silahları devrimcilere karşı kullanarak devrimci kanı döktüler. Dev- Genç'li Kemal Karaca 1978

yılında KSD'liler tarafından katledildi.

Kürt sorunu konusunda Kürdistan için sömürge değerlendirmesi yapan KSD'liler ayrı örgütlenmeyi savunarak, kendi iddiasızlıklarının bir sonucu olarak Kürt halkının kurtuluşunu Kürt milliyetçilerine havale ediyordu. Bu süreçte KSD içinde, Kürt sorunu konusunda fikir ayrılığı gerekçesiyle bir grup ayrılarak Tekoşin (Mücadele) adı altında, Kürdistan'da ayrı örgütlenmeye gitti.

Sonuç olarak; KSD, THKP-C inkarcılarınca kurulan tasfiyeci, oportünist bir örgüt olarak başta Ankara ve Karadeniz olmak üzere, belli bir örgütlenme düzeyine ulaşsa da, devrimi güçlendiren bir örgütlenme olmadı.

-HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ (HDÖ) ve MARKSİST LENİNİST SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİKLERİ (MLSPB)

1974 sonrası süreçte ağırlıklı olarak ODTÜ merkezli ortaya çıkan bir grup THKP-C sempatisanı, 1975 Ağustos'unda "Türkiye Devriminin Acil Sorunları" adında bir broşür yayınlayarak THKP-C tezlerini sahiplendiklerini ilan ettiler. Bu broşürden kaynaklı sonraki süreçte "Acilciler" diye anılmaya başlanan bu grup geçmiş mücadelenin inkârını ve tasfiyeciliği de ağır şekilde eleştiriyor, bir an evvel PASS'ın uygulanmasını savunuyorlardı. Fakat bunu söylerken PASS'ı yalnızca silahlı eylemden ibaret görüyor, ekonomik-demokratik mücadelenin tali rolünü kavramıyorlardı.

Bu çevre 1977'de HDÖ adını aldı.

1975'den itibaren İstanbul'da, İstanbul Demokratik Ortaöğretim Derneği'nde örgütlenen THKP-C sempatisanları ise Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği'ni kurarak "savaşı kaldığı yerden sürdürme" çağrısı yaptılar. Bu grup da ekonomik-demokratik mücadelenin önemi kavramaktan uzaktı ve dergi, dernek ve sendika gibi her türlü açık alan mücadelesini küçümsüyordu.

HDÖ ve MLSPB, 12 Eylül öncesi süreçte pek çok silahlı eylem ger-

çekleştirse de kitlelerden kopuk, fokocu yapıları nedeniyle geniş kitlelere ulaşma ve örgütlenmeleri mümkün değildi. Kaçınılmaz olarak mücadele yükseldikçe etkileri daha da azaldı. İdeolojik çıkmazlarının bir diğer sonucu da kendi içlerinde birçok bölünmeler yaşamaları oldu.

Sonuç olarak: HDÖ ve MLSPB ile bunlardan ayrılan pek çok küçük grup, THKP-C düşüncelerinden SOL SAPMADIR. Kitlelerden kopuk, fokocu tarzda örgütlenen bu yapıların mücadelesi devrim hedefinden uzaktı.

-TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ (TDKP)

'71 silahlı devrimci çıkışında THKP-C ile birlikte yer alan THKO'nun yarattığı potansiyel ise, 12 Mart sonrası süreçte büyük ölçüde önce-leri Halkın Kurtuluşu adıyla tanınan TDKP'de toplandı.

THKO fiziki yenilgisine karşın gerek silahlı eylemleri, gerekse de önderlerinin idam edilmesinin geniş kitlelerde yarattığı öfke ve saygınlıkla önemli bir prestij kazanmıştı. 1974 affıyla bırakılan THKO kadroları da dışarıya çıktıklarında bu büyük potansiyelle karşılaştılar.

THKO'ya yönelik sempati ve sahiplenmeyi sağlayan o güne kadarki devrimci militan çizgiydi. Fakat 12 Mart yenilgisinin ardından hapis-hanelere atılan THKO kadroları, daha hapishanedeyken geçmiş mücadele çizgilerini "Maceracılık" olarak değerlendirerek mahkûm etmişlerdi. Çıktıklarında bu görüşlerini resmileştirdiler.

Hapishaneden çıkan kadrolar, dışarıda faaliyetlerini Mücadele Birlik adıyla sürdüren bir başka grupla birleşerek THKO Geçici Merkez Komitesi'ni oluşturdular ve "Yoldaş" adlı bir dergi çıkarmaya başladılar. Bu derginin ilk sayısında geçmişteki mücadele "Küçük Burjuva İhtilalciliği" diye eleştirilirken, ikinci sayısında Sovyetler Birliği için "Sosyal-Emperyalist" tespiti yapıldı. Bu tespit o dönem SBKP ile çatışma halinde olan ve bu çatışmayı Sovyetler Birliği'ni baş düşman görmeye kadar vardırıan Çin Komünist Partisi'ne aitti.

THKO'lular bu tespitle uluslararası sosyalist kampta yaşanan bölünmede, ÇKP yanında taraf olmayı siyasetlerinin merkezlerine oturtmuş oldular.

THKO-GMK 1976 başlarında Halkın Kurtuluşu adlı bir dergi çıkarmaya başladı ve bundan sonra daha çok bu adla anıldılar. Denizlere duyulan derin sevgi ve sempati ile oluşan potansiyel, ülkenin her yanında hızla örgütlenmelerini sağladı. Kısa sürede soldaki en kitlesel ve yaygın örgütlenmeye sahip güçlerden biri oldular. Halk, özellikle de gençlik, HK'cıları Denizler'in yoldaşı, devamcısı olarak görüyordu. Onlara duyulan bu güven ve sempati, HK'nın o dönemde ileri sürdüğü görüşlerin de çok sorgulanmadan doğru kabul edilmesini beraberinde getirdi. "Sosyal-Emperyalizm", "Üç Dünya Teorisi" vb. oportünist görüşler bu sayede geniş kesimler içinde etkili olabildi.

HK'cılar bu süreçte silahlı mücadeleyi de reddederek, kitleler eğitilerek uzun bir hazırlık sürecinden sonra gerçekleştirilecek bir ayaklanmayla devrim yapma stratejisini savunmaya başladılar. Silah ancak bu aşamadan sonra kitle desteğiyle birlikte devreye girecekti.

HK, 1977'de radikal bir dönüş yaparak, o güne kadar savunduğu ÇKP tezlerini "devrimci mücadelenin önünde engel" diyerek tümüyle reddetti. Fakat yine kendine güvenden, kendi başını kendi omuzları üzerinde taşıma iradesinden yoksun oluşunun neticesi olarak, reddettiği tezlerin yerine bu defa da başka bir merkezin, Arnavutluk Emek Partisi'nin tezlerini koydu...

1978 Ekim'inde TDKP-İnşaa Örgütü adını alan, Şubat 1980'den itibaren inşaa sürecinin tamamlandığını söyleyen TDKP, 12 Eylül öncesi süreçte, sol içi şiddetle anılan örgütlerin başında gelir. Provokasyona açık, başıbozuk tarzı, "sosyal faşist " vb. tespitleri ile sürekli sol içi şiddeti körükleyen durumda oldular. Bu tutumlarıyla '77 Kanlı 1 Mayıs'ı provokasyon ortamının yaratılmasında pay sahibidir. Aynı TDKP, bu dönem verilen anti-faşist mücadelede ise kitlesel bir takım karşı koyuşlar dışında yer almadı. Halkın can güvenliğini sağlamayı esas alan anti-faşist mücadeleyi "maceracılık" olarak adlandırdılar.

Sonuç olarak; THKO'nun yarattığı potansiyeli kendinde toplayarak 1980 öncesi süreçte çok büyük bir kitle gücüne ulaşan TDKP, sol içi şiddeti körükleyen tavrı savunması, yayılmasını sağladığı anti-M-L görüşleri ile devrimci mücadeleyi büyütme şöyle dursun, büyük zararlar verdi.

-TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ (TİKB) ve TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ (TKEP)

1974'te hapisneden çıkan THKO kadrolarıyla birleşerek THKO-GMK'yı oluşturan, başını Teslim Töre'nin çektiği Mücadele Birliği grubu, Yoldaş Dergisinin 2. Sayısında çıkan Sovyetler Birliği için "Sosyal Emperyalist" bir ülke olduğu değerlendirmesi üzerine bu gruptan koptu. Sosyal emperyalizm tezini reddeden bu çevre, Sovyetler Birliği'ni Sosyalist Blokun önderi olarak görüyordu. Dolayısıyla, sosyalist kamptaki bölünmenin SBKP tarafında duruyordu.

THKO-MB 1976'da Emeğin Birliği dergisini yayınlamaya başlamasının ardından daha çok bu adla anıldı. 1980'e gelindiğinde partileştiklerini ilan ederek TKEP adını aldı. Kendisini THKO devamcısı olarak ifade etmesine karşın, THKO potansiyelinin büyük ölçüde Halkın Kurtuluş'unda toplandığı koşullarda kısıtlı bir örgütlenme olarak kaldı.

TİKB, kökleri 68 dönemine kadar uzanan, ağırlıklı SBF'ye bağlı Basın Yayın Yüksel Okulu merkezli, o dönem "Basın Yayın Komünü" olarak anılan grup tarafından 1979'da kuruldu. Bu grup da 1975 yılında THKO-GMK'ya katılmış, Halkın Kurtuluşu ile Mücadele Birliği ayrışmasında Halkın Kurtuluş'uyla hareket etmişti. Bir süre sonra ise Halkın Kurtuluş'unu oportünist, tasfiyeci olmakla suçlayarak ayrıldılar. Devrimci Proletarya adlı bir dergi çıkardıktan sonra TİKB'yi kurdular.

TİKB'nin kuruluşuyla, sosyalist saflarda, uluslararası merkezlere göre bölünmede yeni bir cephe açıldı. Zira TİKB, ÇKP ve SBKP yanlış görüşlerinin dışında, Arnavutluk Emek Partisi'nin görüşlerini savunuyordu. Bu yanı sıra AEP görüşlerine Türkiye'den ilk katılan parti

TİKB olurken, Halkın Kurtuluşu bu safa daha sonra geçti.

-TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ-MARKSİST LENİNİST (TKP-ML)

İbrahim Kaypakkaya, Ali Haydar Yıldız, Muharrem Çiçek gibi önder kadrolarının katledilmesi ve pek çok kadrosunun tutuklanması sonucu uzun süre faaliyetsiz kalan TKP-ML, İbrahim Kaypakkaya önderliğinde '71 silahlı devrim çıkışının üçüncü halkası olarak ortaya çıkmıştı. Bu süreçteki eylemleri, gerilla faaliyetleri ve İbrahim Kaypakkaya'nın işkencehanelerde ser verip sır vermeyen tavrı belli bir sempatizan kitle yaratmıştı. Bu kitle, yurtdışı ve hapishanelerden çıkan eski kadrolarla birlikte, 74'ten itibaren TKP-ML'yi yeniden inşaa etme çabasına girdi. Başlangıçta dağınık özerk gruplar olarak örgütlenirken, çeşitli bölgelerden temsilcilerin bir araya gelmesiyle bir Koordinasyon Komitesi (KK) kuruldu. Fakat bir araya gelenlerin, geçmişin değerlendirilmesinde görüş ayrılığına düşmesiyle ilk ayrılık da gündeme geldi; ayrılanlar Halkın Birliği'ni kurdular. TKP-ML'de merkezi bir önderlik ise ancak 1978 başında toplanan 1. Konferans ile oluşturuldu.

TKP-ML, 12 Eylül'e kadar olan süreçte özellikle İstanbul'da gerçekleştirdiği çeşitli kamulaştırma, cezalandırma ve polisle çatışmalarla, bu eylemlerde kullandığı TİKKO adını duyurdu. Bu süreçte belli bir kitleselliğe de ulaştı. Fakat TKP-ML'nin asıl açmazı savunduğu şabloncu görüşlerin Türkiye gerçeğiyle uyuşmamasıydı. Bu şablonları esnetme çabaları ise sürekli bölünmeleri beraberinde getirdi. ÇKP'ye ait "Üç Dünya Teorisi", "Sosyal Emperyalizm" görüşleri de yine TKP-ML içinde ayrışmalara yol açtı. TKP-ML "Üç Dünya Teorisi"ni revizyonist olarak değerlendirirken, bu teoriyi savunanlar örgütten koparak başka bir grup kurdular. TKP-ML içindeki bölünmeler, sonra da hiç bitmedi.

Sonuç olarak; TKP-ML, 12Mart sonrası süreçte belli bir kitleselliğe ulaşmış ve adını geniş kesimlerce duyurmuş olsa da, şabloncu görüşleri ve ideolojik açmazları nedeniyle her dönem iddiasından uzak oldu.

-TKP-ML HAREKETİ-HALKIN BİRLİĞİ

TKP-ML içinde oluşturulan Koordinasyon Komitesi'nde yaşanan tartışmalarda, İbrahim Kaypakkaya'nın daha önce ortaya sürdüğü görüşlere eleştiri getiren, KK içinde çoğunluğu oluşturan kadrolar yaşanan bölünmenin ardından Halkın Birliği adlı bir yayın çıkarmaya başladılar ve bu adla anıldılar.

Halkın Birliği, SBKP-ÇKP kutuplaşmasında ÇKP tarafında yer alıyor, Üç Dünya Teorisi'ni savunuyordu. Sonradan ÇKP tezlerinden uzaklaşarak Arnavutluk çizgisine yanaştılar. Silahlı mücadeleyi ise bir hazırlık süreci gerektiğini söyleyerek belirsiz bir zaman erteliyorlardı.

Bu grup gerçekleştirdiği konferansın ardından TKP/ML Hareketi adını aldı. Daha sonra kendi içlerinde ayrışma yaşayarak tekrar bölündüler. 12 Eylül öncesi süreçte, etkisi sınırlı bir örgüt olmanın ötesine gidemedi.

-HALKIN YOLU

THKP-C içinden gelen "eski" kadrolardan bir kısmı tarafından 75'lerde kuruldu. Bu "eski"ler de geçmiş mücadeleyi ve THKP-C tezlerini reddediyor, THKP-C'yi "Maceracılıkla" eleştiriyordu. Bunları diğer inkarcılardan ayıran ise reddettikleri tezlerin yerine ÇKP tezlerini koyup "Maocu" bir çizgiye yönelmiş olmalarıydı.

Önceleri "Militan Gençlik" adlı bir dergi çıkarıp sonrasında Halkın Yolu'nu çıkararak bu adla anılan çevre, inkârcı-tasfiyeci yüzlerinin açığa çıkmasıyla kısa sürede çözüldü. Bir süre sonra hareket önderlerinin işbirlikçi-provokatör Aydınlikçılara katılmasıyla da silindiler.

-TÜRKİYE İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ (TİKP) – (AYDINLIKÇILAR)

60'ların ikinci yarısında, MDD içinde yer alan, başını Doğu Perinçek'in çektiği PDA çevresiyle ilk hesaplaşmayı Mahir Çayan yapmış

ve o dönem bu çevreyle kopuş sağlanmıştı. 12 Mart öncesi süreçte ilkesizliğiyle ve küçük burjuva kuyrukçuluğuyla tanınan dar bir entelektüel çevre olmanın ötesine geçmeyen bu grup da 1974 affından sonra yeniden aktifleşti. İlkesiz, keskin dönüşlerin ardından son geldikleri nokta ise uluslararası sosyalist kamptaki bölünmede, şabloncu tarzda ÇKP ve Mao savunuculuğuydu. Ülkemiz solunda, uluslararası sosyalist kamptaki bölünmenin ve bu nedenle sol içi çatışmaların taşıyıcısı olan Aydınlık-TİKP, kendi örgütlü gücü dışında, tüm Maocu grupları da yönlendirici bir işlev görüyordu. Nitekim Halkın Yolu grubunun da kendilerine katılması, bu anlamda prestijlerini arttıran bir gelişmeydi.

Aydınlık-TİKP, özü itibarıyla, burjuva milliyetçisi bir örgütlülüktü. Sağcı, düzenle uzlaşmacı bir çizgiyi Çin şablonculuğu maskesi altında sürdürüyordu. Çok geçmeden bu yüzleri ihbarcılıkları, provokatörlükleri ve devrimci kanı dökmeleriyle teşhir oldu. Devrimci Hareket 1978 yılında, Aydınlıkçıları sol saflarda görmediğini açıklayarak tüm ilişkisini kesti, sola da bu çağrısı yaptı.

Sonuç olarak; Bugünlerde faşist yüzü tamamen açığa çıkmış olan Aydınlıkçılar, hiçbir zaman sol bir güç olmadılar. '80 öncesi süreçte burjuva milliyetçisi, ajan-provokatör, karşı-devrimci bir grup olarak oligarşiye hizmet ettiler.

-TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ (TKP)

Uzun yıllar boyunca varlığı yokluğu belirsiz olan, son olarak 1951 yılında yaşadığı tutuklamalardan sonra sesi duyulmayan geleneksel TKP'de, '71 silahlı hareketinin yarattığı devrimci ortamda yeniden hareketlendi. '73'ten itibaren ülke içinde örgütlenme faaliyetine girişen TKP, arayış içindeki çeşitli kesimlerin de kendisine katılmasıyla kısa sürede hızlı bir gelişim sağladı. TKP'nin hızlı gelişiminde, Sovyetler Birliği'nden aldığı destek ve temsilcisi gibi görülmesi belirleyici oldu. Buna bağlı olarak, sol saflarda yaşanan ÇKP-SBKP bölünmesinde TKP, SBKP safında başı çeken oldu.

Ürün ve Atılım adlı dergiler çıkaran, İlerici Gençlik Derneği (İGD), İle-

rici Kadın Derneği (İKD) gibi legal olan örgütlülüklerin yanı sıra DİSK başta olmak üzere birçok sendika ve derneğin yönetimine de gelen TKP, bu yıllarda tarihinde hiç olmadığı kadar kitleselleşerek, soldaki en kitlesel örgütlerden biri oldu. Fakat tarihsel geleneğine uygun olarak, kitleselleştiği bu süreçte de, devrimi hedefleyen bir örgüt değildi.

SBKP'nin 20. kongreyle benimsediği revizyonist çizginin politikası olan "Barış içinde bir arada yaşama"yı savunan TKP'nin, Türkiye için önerdiği bu yol da sosyalizme barışçıl geçiştii. Elbette bunun için öncelikle kendisinin yasal bir parti olarak kabul edilmesi gerekiyordu. TKP'nin '80 öncesi süreçteki temel politikası da, bunu sağlayacak "İlerici Hükümet" kurulması için çalışma ve "Ulusal Demokratik Cephe" adı altında CHP kuyrukçuluğu oldu.

Sonuç olarak; TKP, '80 öncesinde, önemli bir etkinlik ve kitleselleşme yakalamasına karşın, revizyonist-pasifist çizgisini sürdürmüş, etkisi altına aldığı kitleleri düzene yedekleyen bir işlev görmüştür.

-TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ (TSİP), TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ(TİP), TÜRKİYE EMEK PARTİSİ (TEP), SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ (SDP)

12 Mart sonrası canlanan siyasi ortamda yeniden kıpırdanma şansı bulanlar arasında 12 Mart'a gelirken politik olarak tamamen tükenme noktasına gelen, cunta ile iyice sindirilen revizyonist-reformist sol çevreler de vardı. Bu dönem revizyonist-reformist safları oluşturan belli başlı partiler şunlardır: TSİP, TİP, TEP, SDP.

TSİP, 12 Mart sonrası kurulan ilk yasal-sol partiydi. Başlangıçta Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerinden esinlenirken, sonradan bu görüşleri terk ettiler. Buna bağlı olarak kopuşlar da yaşandı. Seçimlerde hiçbir başarı sağlayamayan TSİP, büyük iddialarla yola çıkmasına rağmen etkili bir örgüt olamadı.

TİP ise, 1974 affıyla hapisneden çıkan Behice BORAN ve bazı eski TİP'liler tarafından 1975'te yeniden kurulmuştu. 1977'de büyük umutlarla girdiği seçimlerden hiçbir başarı elde edemedi. Sonrasında

birçok bölünmeler yaşadı.

TEP, 12 Mart öncesi MDD çizgisini savunan Mihri Belli'nin başını çektiği çevre tarafından kuruldu. Bu dönem Emekçi adlı bir dergi de çıkaran TEP, dar bir örgütlenme olarak kaldı.

TİP eski Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar ve arkadaşları ise 1975'te Sosyalist Parti'yi kurduktan sonra, 1977'deki 1. Kurultayında bu parti SDP adını aldı. SDP'liler 12 Mart öncesi TİP'in gerçek mirasçıları olduklarını savunuyorlardı. Aybar "Türkiye'ye özgü sosyalizm, güler yüzlü sosyalizm" tanımlarıyla bir yandan reformist görüşlerini kendince formüle ederken, bir yandan da M-L karşıtlığını siyasetinin merkezine oturtmuştu. SDP de küçük bir örgütlenme olmaktan öteye geçemedi.

Sonuç olarak; 12 Eylül öncesi süreçte revizyonist-reformist safları oluşturan, devrim iddiası taşımayan, pasifist, uzlaşmacı örgütlenmeler olarak ne ekonomik-demokratik mücadelede, ne de anti-faşist mücadelede etkili oldular.

Kitlelere ulaşmaktan uzak kısıtlı çevreler olarak kaldılar.

12 EYLÜL VE SOL: TESLİMİYETTEN DÜZEN İÇİLEŞMEYE

Yükselen devrimci mücadele karşısında demokrasicilik oyununu daha fazla sürdüremeyeceğini gören emperyalizm ve oligarşi, 12 Eylül 1980'de gerçekleştirdikleri faşist darbeyle uzun süredir taşlarını döşediği açık faşizme geçtiler.

Faşist darbe kimse için sürpriz değildi. Emperyalizm ve oligarşi uzun süredir açık faşizme geçiş hazırlıklarını yapıyordu. Ve bu durum 12 Eylül öncesinde solun da gündemindeydi. Buna karşın iktidar iddiasından uzak, ideolojik netliği olmayan ve politika üretmeyen sol buna uygun bir hazırlık içinde olmadı. 12 Eylül'e geline günlerde solda hâkim olan dağınıklık, ideolojik keşmekeş ve sol içi çatışmalardı. Solda çok geniş kitleleri etkisi altında tutan DY, HK, TKP gibi güçler başta olmak üzere sol, faşizme karşı direnme kararlığından uzaktı. Savaş gerçekliğini düşünmemiş, buna uygun ilke ve kurallar yarat-

mamış, savaşı ruh haliyle donanmamıştı. Nitekim 12 Eylül faşist cuntası karşısında sol neredeyse hiçbir direniş göstermedi. Bazıları daha darbenin ilk gününden “geri çekilme taktiği” adı altında meydanı faşizme bırakıp kaçarken, kimileri de faşizme direnme iradesinden yoksundu, ne yapacağını bilmez halde bocaladı ya da teslimiyeti seçti. Düne kadar keskinliği kimselere bırakmayanlar ülkeyi ve halkı, hatta kendi kadro ve taraftarlarını faşizmin saldırılarıyla baş başa bırakıp kaçtı. Neyi, nasıl yapacağını bilmeyen, düne kadar güvendikleri önderleri tarafından yüzüstü bırakılmış binlerce insan kendi başlarının çaresine bakmaya çalıştı. DY önderleri hapishanelerde de teslim olarak devrimci niteliklerini terkettiler. Özellikle Mamak Askeri Hapishanesinde yaptırımlara uyan sol grup önderleri yılgınlık ve inançsızlığın odağı oldular.

Solun 12 Eylül yenilgisi sadece fiziki politik anlamda değil, daha önemlisi ideolojik boyutludur. Teslimiyet, yılgınlık koşullarında düne kadar savunulan devrimci değerler terkedildi. Bütün dünyada, yenilgi süreçlerinden ideolojik olarak sağlam duramayanların kaçınılmaz yazgısı olan savrulmadan ülkemiz solu da kurtulamadı. Terkedilen devrimci değerlerin yerine burjuva ideolojisinden aşırılmış çarpık, ne idüğü belirsiz görüşler konuldu. Faşizme karşı savaşıma iddia ve cüretini kaybedenler birdenbire kadın, çevre, cinsellik vb. sorunların önemini gördü. Eşcinselliği keşfetti. Sol saflarda çürüme ve pasifizm adım adım büyüdü.

Bu aynı zamanda, DY gibi geçmiş dönemde belli bir kitleliliğe ulaşmış örgütlerin, önderleri eliyle bilinçli olarak kendilerini tasfiye ettiği bir süreç oldu. Nitekim bu örgütlerin on binlerce taraftarı, sempatanları 12 Eylül yıllarında ya mültecileşerek Avrupa’da sıradan bir yaşam yolunu seçti, ya da oligarşiye yeniden kendini ispat ederek düzene gitti. Hareket önderleri de bir süre sonra oligarşinin çıkardığı aftan yararlanarak düzene yerleşecekti. HK, KSD gibi çevrelerin de bu anlamda durumu farklı olmadı. Faşizm karşısında hiçbir direniş gösteremeyen, mültecileşen, kendilerine bağlanan umutları boşa çıkaran bu örgütler büyük oranda örgütsel tasfiyeye uğradılar.

12 Eylül öncesinde revizyonist-reformist çizginin temsilcileri olan TKP, TİP gibi partiler de, Sovyetler Birliği’nde Gorbaçov eliyle hayata

geçirilen geriye dönüş sürecinin de etkisiyle kendi kendilerini tasfiye yoluna gittiler. '80'lerin ikinci yarısında bu partilerin birleşerek kurdukları TBKP de esasen bu tasfiye sürecinde bir ara basamak olmanın ötesinde bir anlam taşımıyordu. Onlardan boşalan reformizm bayrağını ve ruhunu ise, düne kadar savaşımdan, illegaliteden dem vuran ancak 12 Eylül'ün kısıfı altında ezilen, yığınlaşan sol aldı. Bu çevrelerin artık önlerinde tek bir hedef vardı: Düzeniçileşme.

'80'lerin ikinci yarısından itibaren bir yandan devrimci hareket 12 Eylül'ün ölü toprağını atıp gençlik, işçi, memur her alanda mücadeleyi yeniden yükseltirken, kafasını ancak bundan sonra kaldırabilen sol da bu ortamda bir yandan kendini toparlamaya çalışırken esasen de düzene gidişin, düzeniçileşmenin taşlarını döşedi. Yığınlaşan solun geniş bir kesimini içine alan Kuruçeşme toplantıları vb. bunun adımları olarak gündeme geldi. Buna karşın devrimci hareketin, 12 Eylül boyunca sürdürdüğü direniş çizgisi ve yeniden yükselen mücadele ile silahlı mücadele ve devrim iddiasından taviz vermeyen kararlı duruşu ve bu teslimiyet, yılgınlık ve ideolojik bunalım ortamında ortaya koyduğu net tutumun da etkisiyle, düzeniçileşmeye bir noktada set çekebildi ve solun bir kısmını devrim saflarında tutabildi.

Sonuç olarak; Ülkemiz solu 12 Eylül'de sadece fiziki yenilgi değil, politik ve esasen de ideolojik savrulma yaşayarak devrimci değerlerini büyük ölçüde yitirmiştir. Terkedilen devrimci değerlerin yerini ise burjuva görüş ve politikaları doldurdu. Solun büyük bir kısmı bu süreçte hem fiziki hem de ideolojik tasfiye yaşadı ve devrim saflarını terk ederek reformistleşti.

'90'LI YILLARDAN İTİBAREN KARŞI-DEVİRİM RÜZGÂRLARI ALTINDA BÜYÜYEN SAVRULMA

12 Eylül'le birlikte kesintiye uğrayan devrimci mücadele, '80'lerin ortalarından itibaren yeniden yükselişe geçerken, hemen her alanda bu yükselişe önderlik eden Devrimci Hareketlerdir. Diğer sol ise, ancak Devrimci Hareketin açtığı yolda ilerleyebildi. Bunu yaparken de mü-

cadeleyi yükseltmek, yeni cepheler açmak şöyle dursun, hazımsızlık ve rekabetçi duygular içinde yükselen mücadeleye ayak bağı olan bir işlev gördüler.

12 Eylül karanlığının yırtılmasında, kitlelerin yeniden kendine güven duyup örgütlenmesinde, sokağa çıkmasında hiç kuşkusuz hapishanelerde yaratılan direniş, cuntaya teslim olmayan devrimcilerin kararlı duruşu belirleyici etki yapmıştı. Bu süreçte cuntanın karşısına ilk çıkanların tutsak ailesi olması bu anlamda tesadüf değildir. Halk saf- larındaki hareketlilik '80'lerin ikinci yarısından itibaren gençlik, işçi, memur, gecekondu her kesimi içine alarak büyüdü.

Bunlara biraz yakından bakacak olursak;

İşçi alanındaki hareketlenme '87'lerde Migros, Netaş grevleriyle başlayıp '89 bahar eylemleriyle yeni bir aşamaya ulaştı. Devrimci İşçi Hareketi'nin Migros greviyle yol açıcı bir işlev gördüğü bu süreçte sol ise oligarşinin baskı ve şiddetini üzerine çekme endişesiyle ileriye doğru adım atmakta tereddütlüydü. Bu tavrıyla sol, sadece devrimcilerin değil, kitlelerin de gerisinde bir tutum izliyordu. O kadar ki, bu yıllarda 12 Eylül'ün kapattığı DİSK'in yeniden açılması talebi gündeme geldiğinde, sol buna "kitleler hazır değil" diye karşı çıkıp iş- çilerin birliğinin TÜRK-İŞ çatısı altında sağlamasını savunuyordu. Bu bakış açısının altında yatan solun kendi meşruiyet bilincini yitirmiş olmasıydı. Yıllar sonra DİSK'in yeniden kurulması ise oligarşinin teş- vikiyle ve adeta işçi sınıfını sınıf temelli mücadeleden koparma ama- cına hizmet edecek şekilde olacaktı.

Memur alanında da solun durumu farklı değildi. '89-90 yıllarında memur hareketi 657 zincirini kırıp kendi atılımını gerçekleştirirken oportünist-reformist sol adeta bu atılımın önüne geçmek için çaba- ladı. Devrimci memurların öne attığı sendika talebini "bu koşullarda sendika kurulamaz", "kitleler hazır değil" türü bahanelerle görmez- den gelen sol, kamu emekçilerinin Devrimci Memur Hareketi öncülü- ğünde zincirlerini kıldığını gördüğü noktada ise ayrı sendikalar örgütleyerek memur hareketini bölme yoluna gitti. Oportünist- refor- mist solun bütün bu olumsuz tavrına karşın Devrimci Memur Hare- keti öncülüğünde ilk memur sendikalarının kurulmasına engel

olamadı.

Gençlik alanında cuntanın serptiği ölü toprağı Dev-Genç'liler önderliğinde atılırken SOL'un bu alandaki durumu da farklı değildi. Dernekleşme mücadelesinde, Nisan direnişlerinde YÖK'e karşı mücadelede statükolar bir bir kırılırken "sol" yine "kitleler hazır değil, henüz zamanı değil" vb. bahanelerin ardına sığınıyor, gençliğin öne atıldığını gördüğü noktada ise açılan yoldan ilerleyebiliyordu. Bu noktada yine solun tavır ve tutumlarını belirleyen "Dev-Genç'lilerin peşinden gitmiş olmama" kaygısı, kompleksiydi. Bunun sonucu olarak sol, '80'lerin ikinci yarısından itibaren yükselişe geçen gençlik hareketinde de birleştiren değil, bölen, zayıflatandı.

Gecekondu mahalleleri, bu dönemi ele alırken özel olarak değinilmeyi hak eden bir alandır. Zira bu yıllarda 12 Eylül pasifikasyonunun kırıldığı alanlardan birisi de yoksul mahallelerde yıkımlara karşı halkın direnişleri oldu. Devrimci Hareket bu direnişlerde yoksul halklarla birlikte, yan yana bedel ödeyip, halkın direnişini örgütlerken, sol tam bir kaçkınlık içinde bu direnişleri ve yoksul gecekondu mahallelerini küçümsüyordu.

Onlara göre buralar "lumpen proleter kültürün egemen olduğu" yerlerdi ve devrimcilerin bu mahallelerde çalışma yürütmesi "merak sarma"ydı. Solun geneline hakim olan bu tepeden bakmacı çarpık yaklaşım Gazi Ayaklanması karşısında tam bir afallama yaşayacak ve bundan sonra reformist-oportunist solun yoksul mahalleleri keşfetmesine tanık olunacaktı!

Ülkemiz solu '90'lı yıllara böyle bir ruh hali içinde geldi. Aynı dönemde sadece ülkemiz solunu değil, tüm dünyada solu, halklar cephesini etkileyen en önemli gelişme ise bilindiği gibi Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov önderliğinde yaşanan ihanet ve sosyalist-revizyonist blokun içine girdiği, geriye dönüşlerle sonuçlanacak krizdi. Yaşanan gelişmeler, sosyalist ülkelerde arka arkaya yaşanan karşı-devrimler ve kapitalist restorasyon süreci, emperyalizmin revizyonist iktidarın yıkıntıları üzerinde zafer çılgınlıkları atması dünyada ve ülkemizde solun devrim inancının, ideolojik sağlamlığının bir kez daha sınanması oldu. Diyebiliriz ki, ülkemiz solu da dünyadaki pek

çok ülke devrimci hareketleri gibi istisnai tavır alışlar dışında bu sınavdan alınının akıyla çıkamadı. 12 Eylül faşizmine karşı dışarıda-içerde direnmeyip, yılgınlığı ve teslimiyeti büyüten, ‘80’lerin ikinci yarısından itibaren ödenecek bedelleri en önde gğslemeyi göze alamayan sol, esen karşı-devrim rüzgârları karşısında savruldu. Solun bir kısmı, aslında daha öncesinde yönlerini çevirdikleri düzene gidişi bu süreçte hızlandırırken, henüz legalizme gitmeyen sol ise bu savruluğu ideolojik düzeyde yaşadı.

‘90’ların hemen başında yaşanan karşı-devrim süreci solda inançsızlığı, iddiasızlaşmayı ve inkârcılığı daha da büyüttü. Bu ideolojik savrulma ile sosyalist-revizyonist blok yıkılırken ve emperyalist komplolar yaşanırken ülkemiz solunun ne yapıp yapamadığını görmek de mümkün. Daha önce de değinildiği üzere Sovyetler Birliği ve revizyonist yönetimlerin olduğu diğer lkelerde yaşanan zlmenin kökleri, Stalin sonrası yapılan ilk kongre olan, görünürde “Stalin dönemi”nin gerçekte ise bir bütün olarak Marksizm- Leninizm’in mahkum edilmek istendiği 20. kongreye kadar uzanıyordu. 1956’da yapılan bu kongre’de alınan “Emperyalizmle Birarada Yaşama” ve “Sosyalizme Barışcıl Geçiş” kararları, SBKP politikalarına yedeklenen partilerin kapitalist lkelerde dzeniileşmesinin teorik kılıfı yapıldı. Ki, bu tarihten itibaren SBKP adım adım “brokratlaşmış, halktan kopmuş, üretmeyen, yozlaşmış tüketicisi bir topluluk haline” dönüşmüştü. Parti’nin halktan uzaklaşması mevcut sosyalist üretim ilişkilerinin üretici güçleri daha fazla geliştiremez duruma gelmesini ve bu ikisi arasındaki uyumun bozulmasını kaçınılmaz olarak beraberinde getirmişti. Bunun, sosyalizmin temellerini sarsması kaçınılmazdı. Restorasyona giden yolu son kertede dzleyen SBKP’nin son genel sekteri M. Gorbaçov oldu. Göreve gelir gelmez, SSCB’de uzun süredir kangrenleşmiş ve herkesin gördüğü sorunlara dikkat çeken bir kitap yayınlayan Gorbaçov, kitabına tam bir ikiyüzlülükle “Yolumuz Ekimlerin Yoludur” adı veriyordu. Kitabında ve çeşitli konuşmalarında yozlaşma, tüketim hırsı, ekonomik hantallaşma, ideolojik-politik yetersizlik gibi birçok soruna dikkat çeken Gorbaçov, bu sorunların zm iddiasıyla Perestroyka (yeniden yapılanma) ve Glasnost (açıklık) adlı politik adımları hayata geçirdi.

Gorbaçov, her ne kadar Ekim’lerden bahsedip sosyalizmin sorunla-

rına çözüm getirme iddiasıyla ortaya çıktıysa da, aslında gerçek niyetini görmek için kâhin olmaya gerek yoktu. Zira sorunların çözümüne ilişkin tüm önerileri kapitalist yöntemlerdi. “Kar dürtüsünü kamçılama”, “İşletmeler arası rekabetin artırılması” vb. gibi. Diğer yandan emperyalistlerle girilen ilişkiler de Gorbacov’un bu yönelimine uygundu. Sağa giden geminin içinde sola gidilemeyeceğini görememek aymazlıktı. Buna karşın tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de sol, Gorbacov’un bu hamlelerini “yerinde” bularak alkışlıyor, Sovyetler Birliği’ndeki sorunları çözecek politikalar olduğu üzerine teori döktürüyordu. Kimileri ise “bekle-gör” taktiği uygulamakla meşguldü. Solun bu tavırsızlığı, sosyalist-revizyonist bloktaki hızlı çözülmenin ardından önce şaşkınlığa, devamında ise savrulmaya dönüştü.

Halklara öncülük etmesi, yol göstermesi gereken sol, bu kritik süreçte bırakalım bu rolü oynamayı, emperyalizmin karşı-devrimci yalan propagandalarından en çok etkilenen oldu. On yıllardır halkların kanını emen, soyguncu, haydut emperyalizm ve onun sözcüleri karşısında sosyalizmi, sosyalizmin değerlerini savunma basireti bile gösteremeyen bir sol vardı bu süreçte. Romanya’daki karşı-devrim ve bunun karşısında solun tutumu bunun en çarpıcı örneklerinden biridir. Aralık ‘89’da emperyalistlerin, Gorbacov hainiyle el ele örgütlediği bir karşı-devrimci darbe komplosuyla iktidardan indirilmek istenen devlet başkanı Çavuşesku, sosyalizmi sahiplenerek komploya direndi. Darbeyle birlikte emperyalist yalan makinesi tüm dünyada harekete geçti. Çavuşeskuların nasıl lüks şatafat içinde yaşadıkları, halkın diktatöre isyan ettiği, sokakların cesetlerle doluğu haberleri sahte görüntüler eşliğinde günlerce tüm dünyaya haber yapıldı. Oysa Çavuşeskuların tek bir “suçu” vardı: Hatalı, eksik de olsa sosyalizmi uygulamak ve hala sosyalizmde ısrar etmek. Ne yazık ki dünyada ve ülkemizde sol, Çavuşeskuların bu direnişini sahiplenmedi. Ülkemiz solunda Devrimci Sol dışında emperyalist darbeye tavır alan hiçbir örgüt olmadı. Çavuşeskuların göstermelik bir yargılama dahi yapılmadan katledilmesi bile bu güçlerin vicdanlarını sarsmamıştı. Sonuçta sol, Romanya’da karşı-devrim yaşanırken emperyalizmle aynı cephede olmanın utancını kendi tarihlerine yazdılar.

Romanya’da yaşanan komplonun iç yüzünün, emperyalist yalanların birer birer açığa çıkması içinse çok zaman geçmesi gerekmeyecekti. Solun ideolojik savruluşunu ve politikada emperyalizmin yedeğine düşüşünü tüm çıplaklığıyla gösteren bir diğer gelişme ise emperyalizmin Irak saldırısı karşısında takınılan tutum oldu. Sovyetler Birliği’nin yıkılmasının ardından karşısında kendini dengeleyecek bir güç kalmadığını düşünen emperyalizm, Kuveyt’i işgalini bahane ederek Irak’a saldırdı. Bu saldırı aynı zamanda emperyalizmin “Yeni Dünya Düzeni”nin ilanı ve dünya halklarına gözdağı olma özelliği taşıyordu. Bu noktada saldırılanın kim olduğunu bir tarafa bırakarak, emperyalist saldırganlığın karşısında durmak sol için vazgeçilmez görev olmalıydı. Kaldı ki, saldırıya uğrayan, katledilen ne tek başına Saddam, ne BAAS’tı. Üzerine bombalar yağdırılan Irak halkıydı, Ortadoğu’ydu, bizdik. Fakat ideolojik olarak emperyalizme yedeklenmiş olan sol, bu gerçeği görmekten uzaktı. Irak her gün bombalanırken sol, yaşananı “it dalaşı” olarak değerlendiriyor, “Ne Sam Ne Saddam” diyebiliyordu. Emperyalizmin saldırısını açıkça onaylamayı ya da “tarafsızlığı” kendine yediremeyen kimilerinin ise yaptığının en azamisi bildiri yazmaktan ibaretti. Devrimci hareketin emperyalizme karşı birlikler oluşturma önerileri de sol nezdinde karşılıksız kaldı. Sonuçta bu süreçte net tavır alan yine bir tek biz vardık.

Sosyalist blok yıkılmıştı ve emperyalizm, artık önünde hiçbir gücün duramayacağını kanlı saldırısıyla tüm dünyaya ilan ediyordu. Önlerinde açılan yeni döneme “Yeni Dünya Düzeni” dediler. Fakat emperyalistler açısından sosyalist-revizyonist iktidarların yıkılmasından daha önemli olan sosyalizmin ideolojik olarak mahkum edilmesi idi. Zira emperyalistler, sosyalizm umudu ve M-L ideoloji var olduğu müddetçe bu başarılarının nihai bir anlam taşımayacağını iyi biliyorlardı. Bu gerçek kavranılmadan, emperyalizmin YDD saldırısının özünün anlaşılması mümkün değildi. Ne yazık ki sol bunu kavrayamadı; sosyalizm umudu ve M- L ideolojiye yönelik saldırılar karşısında barikat kuramadı. Bu nedenle savrulup düzeniçiyeleştiler ya da o yola girdiler. Ülkemizde bu barikatı kuran Devrimci Hareketi. Bütün dünyada “Sosyalizmin öldüğü” propagandaları yapılırken dünyanın Türkiye’sinden, kuşatılan üssün penceresinden sarkıtılan bayrak ve sımsıkı tutulan silah, bu barikatın en görkemli simgelerinden biri oldu. Evet, bu değerlerin önünde barikat olmak, bedeller ödemeyi

göze almaktı, solun tercihini belirleyen de esas olarak bu olmuştur.

Burjuva ideologları bu süreçte zafer sarhoşluğu içinde tarihin sona erdiğini, nihai zaferin liberal demokrasinin, yani kapitalizmin olduğunun, sosyalizmin öldüğünün propagandalarını yapıyordu. İnancıyla, emperyalizmin ideolojik hegemonyasına katılanlarda da bu koroya “Özgürlükçü Sosyalizm”, “21.Yüzyıl Sosyalizmi”, “Başka bir dünya”, “Reel sosyalizmin reddi” vb. teorileriyle soldan katıldılar. Tüm bu teorilerin altında yatan ise, sınıf bakışından kopuş ve bir burjuva ideolojisi olan sivil toplumculuğun solun iliklerine kadar işleme-siydi. Sivil toplumculuk, iktidar iddiasından uzaklaşmak, uzlaşmacılık, devrimci değerlerin terkedilmesi idi.

Emperyalizme biat, çürümeyi kabul etmektir. Bu nedenle bu süreç, emperyalizmin tüm dünyada sivil toplumculuğu sol saflarda yaygın-laştırdığı bir süreç oldu.

Ülkemizde sivil toplumculuğun sadece reformistler arasında etkili olduğunu düşünmek yanlıştır. Bu anlayış oportünist saflarda da etkili oldu. Politikalar, söylemler, eylem tarzı bu anlayışa göre şekillendi. Nitekim bugün solun devrimcilikten, M-L’den iyice uzaklaşmasının temelinde de en başta bunun olduğunu görmek gerekir. Bu noktada açıkça söylemek gerekir ki; Dünyada birçok devrimci-yurtsever örgütlerin arka arkaya silah bıraktığı, onlarca yıllık savaş örgütlerinin uzlaşma masalarında tasfiye edildiği, bayraklardan orak- çekiçlerin çıkarılıp sosyalizmin tüm değerlerinin inkâr edildiği bu süreç, bütün dünyada sol için bir ideolojik geri çekilme süreci oldu. Bu, bugün de devam eden bir süreçtir ve geline nokta dünya üzerinde, M-L netliğe sahip neredeyse kimse kalmamıştır. “Bütün dünyada M-L’yi ısrarla savunan, M-L sandalyesini terk etmeyen bir tek biz kaldık” söylemimiz bu anlamda altı boş bir söylem olmayıp, bir gerçeği işaret ediyor.

Bu geri çekilmenin etkisi de ülkemizde 12 Eylül’ün yarattığı yılgınlık ve yenilgi psikolojisiyle birleşerek sol güçleri daha derinden etkilemişse de, Devrimci Hareketin aynı süreçte ilan ettiği “ATILIM” süreciyle devrimci mücadeleyi yükseltmesi, emperyalizme borazanlık yapanların heveslerini kursaklarında bırakırken, sol saflarda da geri-

lemenin o gün için önünü kesen bir işlev gördü. Fakat solu bu noktada tutmak, sağa gidişini tümüyle durdurmak, tek başına dışarıdan etkilemeye mümkün olmadı. Nitekim 90'larda bir şekilde devrimci saflarda kalabilenler de 2000'lerde ya düzene gidecek ya da yok olup gidecekti.

Son olarak, 90'lı yılların hemen başlarında, sola karşı yönelen ideolojik saldırılarda simge haline gelen Berlin Duvarı'nın yıkılışına da değinmek yerinde olur; O yıllarda burjuvazinin sözcüleri duvarın yıkılışını özgürlük sembolü haline getirmeye çalıştı. Bunda bir ölçüde başarılı da oldular. Keza duvarın yıkılışına alkış tutanlar arasında sol da vardı. Sözüm ona "insanları ayıran duvar" yıkılmış, "demir perde" yırtılmıştı. Bütün bunların ötesinde, burjuvazinin duvarın yıkılışına yüklediği asli anlam ise burjuva ideolojisiyle sosyalist ideolojinin arasındaki kalın duvarın yıkılmasıydı. Gelinek noktada duvarın yıkılışı karşı-devrimler sürecinin mihenk taşlarından biri oldu belki fakat burjuvazi asıl amacına ulaşamamıştır. Çünkü sosyalizm iddiamız, devrimci ideolojimizle her türlü burjuva ideolojisi arasına aşılmaz bir barikat kuran biz vardık. O barikatları bedenlerimizle güçlendirdik. Yeri geldi 12 Temmuz oldu o barikat, yeri geldi Çifttehavuzlar... Ve yeri geldi, Büyük Direniş oldu. Şimdilerde, o duvarın yıkıntıları altında kalan sol, emperyalizmin saldırılarını, dizginsiz katliamcılığını gördükçe vaktiyle yıkılışına alkış tuttıkları duvarı arıyor. Emperyalizm ve işbirlikçileri ise Meksika sınırında, Filistin'de ve daha pek çok yerde, halkları birbirinden ayıran kalın duvarlar yükseltiyor.

Sonuç olarak:

90'lı yılların başında yaşanan bu gelişmeler dünyada ve ülkemizde kendisine sol, sosyalist diyen onlarca örgütü derinden sarsarak sağa savrulmalarına neden oldu. Bu durum halklar cephesinde moral bozukluğunu ve moral üstünlüğün emperyalistlere geçmesini beraberinde getirdi. Emperyalizm bu moral üstünlükle saldırısını ideolojik boyutta ileri taşıırken, bu saldırılar karşısında dik durmayan sol ideolojik geri çekilmeye girdi. Bu geri çekilme bugün de devam ediyor.

'90'LARDA SOLDA SAFLAŞMA

Bütün bu gelişmelerin etkisi altında solda ideolojik savrulmanın en üst boyutta yaşandığı bu süreç, aynı zamanda “Birlik” tartışmalarının en hararetli haliyle sürdüğü bir dönemdir. Hiç kuşkusuz Birlikler devrimci tarzda ele alındığında mücadeleyi yükseltmeye hizmet eder ve olumluluktur. Fakat, o günkü birlik anlayışının temelinde yatan mücadeleyi yükseltme isteği değil, tek başına ayakta duramayanların, birbirlerine yaslanarak ayakta durma çabasıydı ve yine solun kendine güvensizliğinin sonucu olarak gündeme geliyordu.

Bu tartışmaların yoğunlaştığı bir süreçte, 92 Temmuz’unda Devrimci Sol Merkez Komitesi imzasıyla yayınlanan “Sahte Birlik Çağrılarını Değil Mücadeleyi Yükseltelim” başlıklı bildiride süreç ve tartışmalar şöyle analiz ediliyordu:

“... Bugün Türkiye devrimci-yurtsever hareketini esas olarak 3 gruba ayırabiliriz;

1)Stratejik ve taktik düzeyde, doğru veya yanlış, düzene karşı ileri veya geri boyutlarda mücadele edenler.

2)Bir türlü kendi düşüncelerini hayata uygulamayan ama yok da olmayan, sürekli bir çevreyi etrafında bulunduran, klasik çalışma tarzını aşamayanlar. (Bu gruptakiler büyük çoğunlukla o günlerde legalleşme arayışı içinde olan, süreç içinde bu hedeflerine varan reformist soldu. B.N.)

3)Sadece yazıp çizibildikleri bir dergi çıkarma dışında hemen hemen hiçbir şey yapmayan, sağa-sola akıl veren, eleştiren, ahkâm kesenler. (Bu gruptakiler süreç içinde ya yok oldu ya da reformistlere katıldı. B.N.)”

Bugün Türkiye’de birinciler olmadan diğerlerinin yaşama şansı yoktur. Mücadele(...) birincilerin zemininde gelişecektir.

Nitekim 90’lar boyunca yaşanan her önemli gelişmede solun saflaşması bu tespite uygun yaşandı ve saflaşma daha da belirginleşti.

Solun saflaşmasını belirginleştiren bu süreçteki en önemli gelişmeler kitle katliamları ve hapishanedeki mücadeleler oldu.

KİTLE KATLİAMLARI VE SOL

90'lar aynı zamanda oligarşinin, yükselen devrimci mücadele ve Kürt ulusal mücadelesi karşısında baskı ve terörünü arttırdığı, devrimcilere ve yurtseverlere karşı infaz, işkence, gözetiminde kayıpların yanı sıra halkın her kesimine saldırıların adım adım kitle katliamlarına dönüştüğü bir süreç oldu. Bu kitle katliamlarının ilk provasını Sivas'ta yaptı. Pir Sultan Abdal'ı anma etkinlikleri için Sivas'ta toplanan halka, kontrgerillanın yönlendirdiği gerici-faşistler saldırdı. Gün boyu devam eden saldırılara devlet güçleri hiçbir müdahalede bulunmayarak gösterilerin büyümesine çanak tuttu. Kent merkezindeki Madımak otelinde mahsur kalan 33 aydın ve sanatçı ile 2 otel çalışanı bu saldırılarda yakılarak katledildi.

Oligarşi, bu katliamla bir yandan kitle provokasyonu yaratarak halkı sindirmeyi, diğer yandan halkı inanç temelinde bölerek güçten düşürmeyi, hedef şaşırtmayı amaçlıyordu. Yükselen devrimci mücadelenin önemli bir dinamiği olarak gördüğü Alevi halkını hedef alması da bundan ötürüydü.

Solun içine girdiği ideolojik savrulma, Sivas katliamının ardından tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. Özellikle yasallaşma yolundaki sol, katliamın bu niteliğini göremeyip sadece şeriatçılık gibi düzen içi bir eksenle ele almayı tercih etti. Böylece faşist devlet rolü aklanmış oluyordu.

Aynı yıl içinde oligarşinin kitle katliamlarının bir diğer hedefi Amed'in Lice ilçesi oldu. Bu kez hedefte Kürt halkı vardı. 23 Ekim '93'te karadan ve havadan bombardımana tutulup, kimyasal tozlar atıldı. 4 gün boyunca devam eden saldırılarda 600'ün üzerinde insan katledildi, geriye kalan halk sürgün edildi. O kadar ki, katliamdan sonra ilçe nüfusu 300 kişiye kadar düştü.

Bir diğer kitle katliamı girişimi de İstanbul Gazi Mahallesi'nde oldu. Oligarşi bir kez daha Alevilerin yoğun olarak yaşadığı, bununla birlikte devrimcilerin örgütlü olduğu bir mahalleyi hedef seçerek Alevi halkı sindirmeyi ve "devrimcileri desteklemenin bedeli bu olur" mesajını vermeyi amaçlamıştı. Bu anlamda Gazi katliamı bir Kontrgerilla

Operasyonuydu. 12 Mart 1995 günü oligarşinin kontra çeteleri gasp ettikleri bir taksiyle Gazi'ye gelip halkın olduğu kahveleri tarayarak bu operasyonu hayata geçirdiler. Bu ilk saldırıda bir kişi yaşamını yitirdi. Fakat oligarşinin umduğunun tersine Gazi halkı, devrimcilerin önderliğinde katliama ayaklanma ile cevap verdi.

“... Faşizm, baskı ve zulümle gelişen savaşı durduramayacağını artık anlamış, ama sınıfsal çıkarları gereği devlet mekanizmaları hemen tüm kurumlarıyla yerle bir olana kadar onları ayakta tutmak, korumak için her türlü baskı ve pasifikasyon yöntemlerini uygulamaya devam edecektir. Bu sınıfsal konumları gereği başka türlü de olamaz. Yaşadığımız son Gazi ayaklanması bunun en çarpıcı örneğidir. Öyle ki, insanlar öldükçe daha büyük bir öfkeyle direnmiş, daha büyük bir kitlesellikle ayaklanmış, sağ ve sol maskesi altında ortaya çıkan bütün düşman barikatlarını ezip geçmiştir. Oysa oligarşi, bir kontrgerilla provokasyonu ile kitleleri harekete geçirerek ve harekete geçen bu kitleye saldırarak katliamlar yapacak, sindirecek ve ezecekti. Hesap buydu; ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Oligarşinin oyunları bozuldu. Oligarşinin silahı ters tepti ve zafer peşinde olan faşizm, halkımıza ve bütün dünya halklarına hesap vermek zorunda kaldı.” (Dursun Karataş, Seçme Yazılar, syf:12)

Üç gün oyunca devam eden ve Ümraniye'ye yayılan çatışmalarda kontrgerilla güçlerinin 18 kişiyi katletmesi de halkın direnişini kırmadı. Sonuçta ayaklanma taleplerin kabul edilmesiyle iradi olarak sonlandırıldı.

Gazi Ayaklanması, solun yukarıda belirttiğimiz saflaşmasının en açık haliyle somutlandığı bir olay oldu. Zira Gazi'deki solu en genelde iki başlıkta değerlendirmek mümkün.

-Halkın yanında olanlar...

-Halkın yanında olmayanlar...

Gazi'de Halkın Yanında Olanlar, bu düzene karşı mücadele edenlerdi. Bu anlamda, halen devrim iddiasını sürdüren, silahlı mücadeleyi savunan tüm sol güçler, olumlulukları ve olumsuzluklarıyla Gazi barikatlarında yer alırken, siper yoldaşlığının güzel örneklerinden biri

yaratıldı. Buna karşın oportünist sol süreci doğru tahlil etmekten ve net bir ideolojik bakış açısından uzaktı. Bu durum kendini esasen ayaklanma sonrası süreçte gösterecekti.

Gazi’de Halkın Yanında Olmayanlar ise reformist sol ve Kürt milliyetçileriydi. Denilebilir ki, ayaklanmanın oligarşinin saflarında yarattığı paniğin bir benzeri de reformizm saflarında yaşandı. O kadar ki, Gazi halkı katledilirken, halkın yanında olmak şöyle dursun, başta, daha sonra ÖDP’yi oluşturacak olanlar olmak üzere reformist sol, tepesinde olduğu KÇSKK (Bu günkü KESK’in önceli)’un ayaklanmayla aynı güne denk gelen eylemi “ortalık karışık” diyerek iptal ediyordu. Legalleşmenin eşiğinde olan TDKP (Bugünkü EMEP)’nin ayaklanma karşısında içine düştüğü durum ibretlikti. On yıllardır “Ayaklanma” teorileriyle yatıp kalkan TDKP’liler, Gazi’de halkın ayaklanması karşısında başlangıçta seyirci kalıp ayaklanmanın dağılmasını bekledi. Bu olmayıp aksine ayaklanma büyüyünce, TDKP’liler “kitleleri komünist öncüsünden mahrum bırakmamaya” karar verdiler... Fakat bari-katlarda dövüşmek bedel istiyordu. Üstelik onlar artık kendilerini düzene hazırlamışlardı. Nitekim henüz ayaklanma sürerken “DHKP-C’nin taşeronu olmayacağız” diyerek ayaklanma saflarını terk edebildiler!

Sonuç olarak;

’90’ların ilk yarısında oligarşinin halkı sindirmek ve devrimci mücadeleyi bastırmak için kullandığı araçlardan biri kitle katliamlarıdır. Bu katliamlarla oligarşi halka gözdağı vermeyi ve bölmeyi amaçladı. Halkın, devrimcileri sahiplenmesi ve katliamlara ayaklanmayla karşılık vermesi sonucu bu amacına ulaşamadı. Bu süreçte hala savaşma iddiasını koruyan sol halkın yanında yer alırken düzeniçileşen sol halkın yanında değildi.

HAPİSHANELERDE MÜCADELE VE SOL

Oligarşi, dışarıda halka tüm şiddetiyle saldırırken hapisanelerde de saldırılar ve teslim alma çabası hız kesmedi. 12 Eylül boyunca hapisanelerdeki tutsakları teslim alma ve tutsaklar üzerinden tüm halka teslimiyet dayatma politikası devrimci tutsakların direnişiyi

püskürtülse de, oligarşi bu amacından hiç vazgeçmedi. '90'larda tutsaklara yönelik saldırının esas halkasını hücre tipine geçiş oluşturmaya çalıştı ki, bunun kararı 1988'de yapılan NATO toplantısında alınmış ve yerine getirme görevi oligarşiye verilmişti. Oligarşi bunun ilk denemesini '91 yılında Eskişehir tabutluğunu açarak yaptı. Fakat tutsakların direnişi nedeniyle uygulayamadı.

'90'ların ilk yarısına gelindiğinde uzun direnişler sonucu hapishanelerdeki baskı ve dayatmalar büyük ölçüde kırılmış, sistemli saldırıların önü kesilmiş ve pek çok haklar yeniden kazanılmıştı. Bununla birlikte hapishaneler devrimci tutsakların inisiyatifinde, oligarşinin devrimciliği öğüttüğü değirmenler olma işlevinden uzaklaştırılıp birer devrimci mevzi, mücadelenin bir cephesi haline getirilmişti. Git gide kontrolü kaybettiğini gören ve durumdan rahatsız olan oligarşi '95 Ocak ayında yapılan MGK toplantısında "Cezaevlerinin terör okulu olmaktan çıkarılması" kararı alarak saldırı işaretini verdi. İrili ufaklı denemelerin ardından ilk saldırısını 21 Eylül '95'te Buca'da gerçekleştirdi. '95 Temmuz ayında 4 Parti-Cepheli tutsağın özgürlük eylemi gerçekleştirerek tutsaklıklarına son vermeleri ardından bu hapishanede baskıları yoğunlaştıran faşizm, ilk etapta tutsakların ortak direnişiyle püskürtüldü. Bunun üzerine yalan ve karalama kampanyasına girilerek katliam zeminini hazırlamaya girişen faşizm, 21 Eylül'de Buca Hapishanesinde doğrudan DHKP-C tutsaklarına saldırarak Turan Kılıç, Uğur Sariaslan ve Yusuf Bağ'ı katletti, onlarca tutsağı yaraladı.

Bu katliam için o günlerde şu değerlendirmeyi yapmıştık: "... Buca Cezaevi'nde yapılan katliam sadece Buca Cezaevi'ne özgül bir olay olmayıp, ülkedeki tüm tutsaklara gözdağı vermek ve yıldırma amacı taşımaktadır. Mesele açıktır; " Ya direnmez teslim olursunuz, ya da sizi böyle katlederiz" demektedirler." (Z.Y.Kurtuluş, 23 Eylül 1995)

Bu yıllarda reformist sol devrimciler arasındaki ayrışma, hapishanelerde de netleşmişti. '91 affının ardından hapishanelerde tutsağı kalmayan ve bir daha hapishanelere düşmemeye yemin eden reformizm hapishaneleri gündeminden de çıkarmıştı. Halen az sayıda tutsağı olan TDKP-EMEP'in tutumu ise içinde yer aldığı direnişleri geriye çekmekti. Bunu yapamadıkları noktada ise direniş saflarını

terk ediyordu. Reformistlerle devrimciler arasındaki bu ayrışma son-
raki süreçlerde derinleşerek devam etti.

Buca katliamı karşısında reformizm ve Kürt milliyetçileri dışında kalan sol ise genel olarak olumlu, direnişten yana bir tavırda ortak-
laştı. Katliama karşı gerçekleştirilen ve SAG (Süresiz Açlık Grevi) ile sürdürülen Genel Direnişle faşizme geri adım atırıldı. 25 Eylül'de 23 hapishanede 1200 tutsakla başlayan SAG direnişi 43.gün olan 7 Kasım '95'te tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle sonuçlandı.

Oligarşi devrimci tutsakların Genel Direnişi karşısında boyun eğse de, tutsaklara saldırmaktan, teslim almaya çalışmaktan vazgeçme-
yecekti. '96 Ocak'ında saldırının hedefi bu kez Ümraniye Hapisha-
nesi oldu. Genel Direnişin ardından Ümraniye Hapishanesi'ne sevk edilen tutsakların, idarenin baskı ve dayatmalarına karşı 13 Aralık'ta bir ayaklanma gerçekleştirerek saldırıya geçen jandarma ve polisi göğüs göğüse çatışarak püskürtmüştü. Bunun hazımsızlığıyla 4 Ocak'ta yeniden saldırıya geçen faşizm 4 DHKP-C tutsağını; Abdül-
mecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen, Gültekin Beyhan'ı katletti. Katliamı duyan devrimci tutsaklar, oldukları her hapishanede dire-
nişe geçerek barikatlar kurdular. Katliamlar karşısında tavır alama-
yan, devrimcilerle yanyana gelmekten korkan reformizm ise dört elle provokasyon teorilerine sarıldı. Kürt milliyetçilerinin tavrı da farklı ol-
madı. Aylar sonra oligarşi Diyarbakır Hapishanesi'nde Kürt Milliyetçi Hareketin tutsaklarına saldırıp 10 tutsağı vahşice katletmesi karşı-
sında bile bu tavır değişmedi.

Buca ve Ümraniye katliamlarında 7 devrimci tutsağı katleden oligarşi yine de tutsakları teslim alma amacına ulaşamadı. Fakat bu amacın-
dan vazgeçmemişti. Bu noktada daha önce denediği ancak başara-
madığı, Eskişehir tabutluğu bir kez daha açılarak saldırının odağına konuldu. Saldırıları yönetme görevi ise o dönemde Adalet Bakan-
lığı'na getirilen halk düşmanı Mehmet Ağar'a verilmişti. Koltuğunda Ağar'ın oturduğu Adalet Bakanlığı, yayınladığı 6 Mayıs tarihli genel-
geyle "tutukluların yargılandıkları kentlerdeki cezaevlerinde tutula-
cağı" düzenlemesini kaldırdı. Eskişehir tabutluğunun yanı sıra Kırklareli, Kütahya, Sakarya, Kastamonu ve Sinop hapishaneleri açıldı.

Oligarşi, yönetememe krizinin iyice derinleştiği bir dönemde tutsaklar üzerinden tüm halkı susturmak, zapturapt altına almak istiyordu. Saldırının kapsamını ve boyutunu gören tutsakların da cevabı buna denk düzeyde olacaktı. Yapılan tartışmaların ardından 20 Mayıs 1996'da DHKP-C, Direniş Hareketi, Ekim, MLKP, HDÖ, TİKB; TKEP/L, TKP(ML), TKP/ML davalarından değişik hapishanelerdeki toplam 1500 tutsağın katılımıyla SAG başlatıldı. Tutsakların talepleri şunlardı:

- 6 Mayıs genelgesinin iptal edilmesi,
- Eskişehir ve diğer tabutlukların kapatılması,
- Tutsak ailelerine yönelik baskı ve saldırıların son bulması...

SAG içinde bir yandan direnişin geleceği, oligarşinin bu taleplere cevap vermemesi durumunda yapılacaklar tartışıldı. Ki, oligarşinin kolay geri adım atmayacağı açıktı. Tartışmaların odağında bu kez Parti-Cephelilerin önerisi olan "Ölüm Orucu" direnişi vardı. Diğer örgütlerin çoğunluğunun da bu öneriyi desteklemesi sonucu, SAG 45. Günden itibaren 161 tutsağın katılımıyla ölüm orucuna dönüştürüldü.

'84 Ölüm Orucu direnişinden 12 yıl sonra bir kez daha ölüm orucu silahını kuşanıyordu tutsaklar. Bu her şeyden önce iki açıdan önemliydi. Birincisi; emperyalizmin, Sosyalist Bloğun yıkılması ardından giriştiği ideolojik saldırılar sökmemişti; devrimciler hala inançları uğruna ölüme yatabiliyordu. İkincisi; '84'te ölüm orucu direnişine karşı çıkan, intihar olduğunu söyleyenler de şimdi Parti-Cephe tutsaklarıyla birlikte ölüm orucu direnişine başlıyordu. Bu yanılla '96 Ölüm Orucu, daha yola çıkışında siyasi ve ideolojik zaferdi.

Direniş 69 gün sürdü. Dışarıda silahlı eylemler ve yükselen kitle muhalefeti, içeride şehitlerle oligarşiyi sarsan 69 günün sonunda, tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle fiili anlamda da zafer ete kemiğe büründü.

Bu zaferi sola armağan eden, hiç tartışmasız önderliği, cüreti, politikalarıyla Parti-Cephe'dir. Öte yandan 96 Ö.O. direnişi öncesiyle, sonrasıyla ve direniş süresince yaratılan siper yoldaşlığıyla, birlikte

ölüme yürümenin en görkemli örneklerinden biri oldu. Ne yazık ki bazı örgütlerin daha direniş içinde başlayan hazımsızlığı, rekabetçiliği ve küçük hesapları nedeniyle bu birliktelik sonraki süreçte ileriye taşınamadı.

Reformizm ise 96 Ölüm Orucu direnişi karşısında tam bir aymazlık gösterdi. Tutsakların saldırılara hedef olduğu ve son noktada bedenlerini açığa yatırmak zorunda kaldığı koşullarda, erken seçim hesapları yapmakla meşguldü. Düzenlen icazet almanın yolunun ise devrimcilerden uzak durmaktan geçtiğini düşündüler. Bu nedenle ki uzun süre boyunca basın açıklamasından öte hiçbir şey yapmadı reformizm. Hatta direnişin halk içinde yarattığı etki ve hareketliliğe duyulan hazımsızlıkla direnenlere karşı düşmanca bir tutum alındı. Bu anlamda diyebiliriz ki, direnişin bir zaferi de EMEP ve ÖDP'nin tasfiyeci yüzünü bir kez daha açığa çıkarmak oldu. Görüldü ki, bu tasfiyecilik yalnızca devrimci çizgiden ibaret değil, devrimci kültürün ve değerlerin de tasfiyesiydi.

ÜLKEMİZ SOLU AÇISINDAN BİR KEZ DAHA “AYRILAR AYRI YERDE”

Buraya kadar olan bölümde ülkemiz solu, genel hatlarıyla değinilen siyasi çalışmalar karşısındaki tutumları ile 12 Eylül'ün ardından, esas olarak da '90'ların başından itibaren kendi içinde bir ayrışmaya gitmiş ve bu ayrışma '90'ların ikinci yarısına gelindiğinde artık tamamen belirginleşmiştir. Buna göre soldaki örgütleri 3 grup olarak ele almak yerinde olur.

1. Grup Reformist sol; Bu grupta yer alanların çoğu geçmişte silahlı mücadeleyi savunduğu halde 12 Eylül karşısında direnemeyen, yıldırganlaşan ve devrim iddiasını yitirip silahlı mücadeleyi reddedenlerdi. '90'ların başına gelindiğinde bu çevrelerin artık tek bir gündemi vardı: Düzenileşme. Nitekim bunu gerçekleştirdiler.

2. Grup Oportünist sol; Silahlı mücadeleyi savunmaya devam eden, ancak emperyalizmin YDD teorilerinin etkisinde savrulanlar.

REFORMİST SOL...

1- EMEK PARTİSİ (EMEP)

12 Eylül boyunca yurtdışı haricinde hiç sesi duyulmayan, hapishanelerde direnmeyen TDKP'nin klasik çizgisine uygun olarak en keskin ve en sağcı görüşleri aynı anda savunmaya başladılar. Gerçekte TDKP 12 Eylül'ün ardından ideolojik ve politik olarak tükenmişti. Sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimler süreci de bu tükenmişliğe tuz biber ekti. Fakat ne bunu açıkça kabul edebilmek dürüstlüğüne ne de faşizmi yeniden karşılarına alma cesaretine sahiplerdi. Dolayısıyla dillerindeki keskinlik, içlerini kemiren pasifizmi ve düzene gidişi saklamanın bir aracıydı.

1990'ların başından itibaren TDKP'nin daha önce yerden yere vurduğu yasal partiliğin taşlarını döşemeleri de utangaçça oldu. "Reformizmin önünü kesmek için" vb. söylemlerle yasal partiyi kurmayı dillendirmeye başladılar. '91 affının ardından hapishanelerdeki birçok kadrolarının dışarı çıkması da düzeniçileşme kararlılıklarını arttırdı. Fakat aynı dönemde bir yandan da Devrimci hareketin ve Kürt Milliyetçi Hareketin silahlı mücadeleyi yükseltmesinden etkilenerек Dersim'e 10 kişilik bir gerilla birliği çıkardılar. Dersim'deki bu gerillaların 9 Ekim 1993'te PKK'liler tarafından pusuya düşürölüp dördünün katledilmesinin ardından bu hevesleri son buldu ve yüzlerini tamamen legalizme döndüler.

TDKP'liler bu kararsız tutumları nedeniyle yasal parti çalışmasına başlamakta aynı dönemde reformizme yönelen diğer gruplara göre geç kaldılarsa da, herkesi şaşırtan bir hızla 1995'te Emek Partisi'ni kurarak legalleştiler. Bunu yaparken bile en keskin komünistliği kimseye bırakmıyor, yasal partinin taktik bir adım olduğunu, TDKP'nin de devam edeceğini söylüyorlardı. Geride kalan 20 yıldan fazla zaman bunun iddia ettikleri gibi olmadığını gösterdi. EMEP gün gün reformizm batağında daha derinlere battı. TDKP'nin ise hala var ol-

duğu iddia edilse de, halkın ve mücadelenin içinde olmayan, 20 yıldır birkaç yurtdışı haberi dışında esamesi okunmayan bu en ML(!) partinin nerede olduğu, ne yaptığı büyük bir sırdır.

İddialı sözlerle kurulan EMEP'in ülkemiz sınıflar mücadelesinde hiçbir etkisi olmadı. Ne dillerinden düşürmedikleri işçi sınıfı arasında varlık gösterebildi, ne de bir seçim başarısı kazandı. Bu yıllar içinde tek yaptıkları Kürt Milliyetçi Hareketi'nin kuyruğuna takılmak ve seçim çalışmaları yapmak oldu. Hiçbir iddiası kalmamış, kendi başına ayakta duramayan bir partidir EMEP.

2- ÖZGÜRLÜK VE DAYANIŞMA PARTİSİ (ÖDP)

'90'lı yıllarda yüzünü tamamen düzene dönenlerden biri de DY'lilerdi. 12 Eylül sonrası başladıkları DY'nin kendisini tasfiyesi sürecini bu yıllarda bir kez daha hızlandıran DY önderleri, ülkemizde infazların, gözaltında kayıpların, kitle katliamlarının en yaygın yaşandığı 91-95 yılları arasını "tartışma süreci" olarak geçirip ideolojik ve örgütsel tasfiyeyi tamamlamasının ardından daha önce BSP adıyla birleşmiş KSD, TİP, TKEP, Troçkistler vb. ile de birleşerek 21 Ocak 1996'da "Aşkın ve Devrimin Partisi" dedikleri ÖDP'yi kurdular.

ÖDP'nin en önemli propaganda malzemesi, neredeyse tek sermayesi "solun birliğini sağladığı" iddiasıydı. ÖDP yöneticileri her yerde bunu ısrarla vurguluyor, "Hadi biz birleştik halk da bizi desteklesin" diyorlardı. Dahası böyle olacağını umuyorlardı! Hayallerinde TİP'in 1965'te aldığı sonuçlar vardı.

ÖDP'nin tüm solun birliğini sağlaması elbette mümkün değildir. Öte yandan, ÖDP'nin bir "birlik projesi" olduğu inkâr edilemez. Sorun neyin birliği olduğudur. ÖDP, silahlı mücadeleden ve illgegal örgüt anlayışından, devrimden kaçışın, düzen içileşmenin birliğiydi daha en başından itibaren. Ana gövdesini oluşturan ise DY idi. Bu nedenle kurulduğu günlerde ÖDP için "DY'nin örgütsel yapısı üzerine TKP'nin siyasi çizgisinin geçirilmesi" olduğu tespitini yapmıştık. Geride kalan 20 yıl bu tespiti doğruladı. Demokrasi kültürü, taban demokrasisi, birlik vb. söylemlerle yola çıkan ÖDP'de, DY'liler herkesi

tasfiye ede ede sonunda bir başlarına kaldılar. Hatta son tasfiyeyi de kendi içlerinde yaptılar.

ÖDP, kuruluşunda her ne kadar devrim, sosyalizm gibi sloganlarla yola çıksa da, esas gözünü diktiği yer, düzen solundaki boşluğu doldurmaktı. Bunu burjuvazinin icazeti ve yoğun medya desteğiyle yapabileceklerini düşündüler. '80 sonlarından itibaren her türlü pespaye burjuva ideolojisi ve sivil toplumculukla şekillendirilmiş siyasi yapıları da buna müsaitti. Fakat hem burjuvaziden aradıkları icazeti, hem de burjuva medyanın yoğun desteğini alarak girdikleri '99 genel seçimlerinde yaşadıkları büyük hezimetle deyim yerindeyse neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Seçimlerde aradıklarını bulamamalarının bir diğer sonucu da kendi içlerindeki çelişkilerin açığa vurması ve dağılmanın başlaması oldu.

ÖDP, kuruluşundan itibaren reformizmin ve sivil toplumculuğun ülkemizdeki bayraktarı oldu. İlkesizliği, yozlaşmayı, bireyciliği teorileştirdi. Sola, devrimci kültüre verdiği zararları saymakla bitmez. Devrim ve sosyalizm riyakarlığı altında her dönem batıcılık, Avrupalılık yaptı. Bütün bu özellikleri nedeniyle emperyalizm ve oligarşi nezdinde her dönem 'makul' görüldü, sempatiyle karşılandı, reklamı yapıldı. Fakat bütün o reklamların, kuru gürültünün halk nezdinde bir karşılığı yoktu, olmadı. Nitekim ÖDP, yıllar içinde hiçbir gelişim gösteremedi, aksine günden güne daha da gerileyerek geline nokta etkisiz, hiçbir iddiası olmayan dar bir örgütlülüğe dönüştü.

3- SOSYALİST DEMOKRASİ PARTİSİ (SDP)

12 Eylül faşizmi karşısında direnememenin sonucu olarak yığılma ve devrim iddiasını yitiren KSD çevresi, bu yenilgi yıllarında sol saflarda boy veren burjuva ideolojisinin yansımalarından en fazla etkilenenlerdendi. Bu süreçte örgütsel bir bütünlüğünden de söz edilemeyecek durumdaki KSD'lilerin, özellikle hapishanelerdeki kadrolarının gündemlerini daha fazla meşgul eden sorunlar kadın sorunu, cinsel özgürlük vb. olmuştu. Emekçiler, devrimci mücadeleyi yükseltmek vb. ise gündemlerinde yoktu.

'80'lerin ikinci yarısında, mücadelenin yeniden yükselişe geçtiği koşullarda KSD kendini feshetme noktasındaydı. Varlıkları yoklukları belirsizdi. Bu yıllarda var olma mücadelesi veren başka pek çok grup gibi onlar da çıkış yolunu "Birlik"te görüyordu. Kuruçeşme toplantılarında başı çekenlerden biri de KSD'lilerdi.

KSD'nin bu süreçteki bir diğer öncelikli kaygısı bir an evvel yasallaşmaktı. '90'ların başından itibaren geçmiş mücadelesini, devrim iddiasını reddederek reformizme adımını atan KSD'liler, Haziran 1994'te TKEP, TİP, Troçkistler vb. kendisi gibi silahlı mücadeleyi reddetmiş başka örgütlerle de birleşerek Birleşik Sosyalist Parti (BSP)'yi kurdular. Ocak '96'da ise DY'lilerle birleşerek kurulan ÖDP'ye katıldılar. KSD'liler, bu tarihten ayrıldıkları 2001 yılına kadar ÖDP çizgisinin ve politikalarının ortağıydı.

ÖDP'nin kuruluşuyla estirilen bahar havasının uzun süre devam etmesi mümkün değildi. Çünkü ÖDP çatısı altında yanyana gelen güçleri bir arada tutan şey ilkeler, ortak iddia ve idealler değil, çıkarlarıydı. Nitekim kuruluşunun ardından ilk birkaç yıl içinde ÖDP politikaları, örgütlenme anlayışı, tarzı ve kültürüyle çökmüştü. Seçimlerde beklenen başarının da gelmemesi ÖDP projesinin çökmesine tuz biber ekti. ÖDP'nin "kanatları" arasında zaten mevcut olan bu çelişkiyi derinleştiren ve dışa vurmasını sağlayan ise Büyük Direniş oldu.

ÖDP yönetiminin ölüm orucu direnişi karşısında duyarsızlığı, düşmanın devrimcilere saldırısı karşısındaki panikleme kendi tabanında da ciddi bir rahatsızlığa neden oldu. Bu rahatsızlığı sahiplenen KSD'liler yönetimin tutumunu açıkça eleştirdi. Tartışma her ne kadar Ölüm Orucu üzerinden gündeme gelse de, çelişkiler daha derindeydi. Bu tartışmaların devamında KSD'liler başka grupları da yanlarına alarak ÖDP'den ayrıldı. Ayrılanlar 28 Ağustos 2002'de SDP'yi kurdu.

KSD'liler, ÖDP içinde DY'lilere yaslanarak siyaset yapıyorlardı. ÖDP'den ayrılmalardan sonra da Kürt Milliyetçi Hareketi'ne (KMH) yaslanarak var olmayı politika haline dönüştürdüler. Bunun sonucu olarak SDP bugün KMH'den bağımsız hiçbir politikası olmayan, var-

lığı tamamıyla KMH'nin varlığına endeksli bir siyaset durumunda. SDP-KSD çizgisi kendi içinde birkaç ayrılık, birleşmenin ardından, en son 2 Ağustos 2015 tarihli konferansta Türkiye Gerçeği dergisi çevresinin (TDP'liler) de katılımıyla Devrimci Parti'nin kurulduğunu açıkladılar. Bu birleşme ideolojik bir araya gelişten öte, her iki çevrenin ayakta kalma, var olma kaygısının bir sonucudur. Bu çevreleri bir araya getiren diğer bir önemli nokta ise her ikisinin de ideolojide, politikada tümüyle KMH'e yedeklenmiş olmasıdır. Ayrıca bu çevreler bugünlerde silahlı devrim cephesine dönme iddiası da taşıyor. Fakat bu da stratejik bir karar olmanın ötesinde KMH'nin bugünkü politika ve ihtiyaçlarının getirdiği bir durumdur.

4- SOSYALİST İKTİDAR PARTİSİ (SİP)

Reformist partiler içinde son olarak ele alacağımız SİP. SİP, 2001 yılında TKP adını almış olsa da, tarihsel TKP ile bir ilgisi olmaması nedeniyle bu çevreden bahsederken SİP adını kullanmak daha doğrudur. Öte yandan SİP'in tarihsel şekillenişini anlatmak zordur. Zira SİP'in üzerine oturduğu tarihsel bir köken yoktur.

SİP, eski TİP, onun türevi revizyonist-reformist partiler ve 80 sonrası dönemde toparlanan kimi TKP eskileri tarafından ilk kez 1992 yılında STP-Sosyalist Türkiye Partisi adıyla kuruldu. Bu partinin kapatılması üzerine '93 yılında SİP adını aldılar. '90'lı yıllarda üniversitelerde bir ölçüde güç kazanmasının ardından o güne kadar hep tepeden baktığı yoksul mahallelere yönünü çevirmeye çalıştı. Fakat bunu yaparken de örgütsüz mahallelere gidip emek vermektense, devrimcilerin örgütlü olduğu, onyıllardır bedeller ödediği mahallelere göz koyuyorlardı. Bu noktada Cephelileri kendisine engel olarak gören SİP 1997 yılında İstanbul Çayan mahallesinde Cephelilere organize bir saldırı düzenledi. Fakat Çayan'da ve diğer yoksul mahallelerde halkın Cephelileri sahiplenmesiyle amacına ulaşamayacağını görerek yeniden parti bürolarına çekildi. O günden sonra da gençlik dışında hiçbir alanda ciddi bir çalışmaları olmadı.

2001 yılında tamamen bir oldu bitti yaparak Türkiye Komünist Partisi (TKP) adını alan SİP'liler, o tarihten itibaren bu adı kullandılar. Gerek

TKP adını çalmaları, gerek benzer isim, tarih, sembol hırsızlıkları SİP'in köksüzlüğünün ve kendine bir kök yaratma çabalarının ürünüdür. SİP'in bir kökü olmadığı gibi neyi savunduğu, nasıl bir devrim hedeflediği vb. de belirsizdir. Bu yanıyla reformist partiler içinde de özel bir yer tutar.

Haziran Ayaklanmasından sonra parti içinde yaşanan tartışmalarla bölünen SİP'lilerin bir kanadı HTKP adını diğeri de KP adını aldı. Bu gruplar da daha sonrasında kendi içinde bölünmeler yaşadı. Ve dahası, birbirlerini TKP adını kullanmakla suçlayıp birbirlerine saldırılar düzenlediler. SİP ve SİP bakiyesi bu parti-grupların ülkemizde sınıflar mücadelesinde hiçbir dönem ciddi bir etkisi olmadı.

SONUÇ OLARAK;

Yukarıda belli başlı dört parti üzerinden genel bir tablosunu açığa çıkardığımız reformizmin, ülkemizdeki sınıflar mücadelesinde hiçbir dönem bir belirleyiciliği olmamış, bir güç olarak ciddiye alınmamıştır. Bu partilerden SİP bir tarafa bırakılırsa, diğerlerinin tamamı 80 öncesinde silahlı mücadeleyi, illegaliteyi savunan şu ya da bu şekilde devrim iddiası taşıyan gruplarca kuruldu. Tablonun gösterdiği gerçek şudur: 12 Eylül sürecinde direnemeyenler '90'larda legalizme gitti. Sonrasında ise, günden güne daha da sağa savruldular.

OPORTÜNİST SOL

1) TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ-MARKSİST LENİNİST (TKP-ML)

12 Eylül'ün ardından, '81 Ocak'ında topladığı 2.Konferansla örgüt içi sorunlarına geçici bir çözüm bulan ve "gerilla savaşı" başlatma kararı alan TKP-ML, bu süreçte cuntanın saldırılarıyla darbeler almış, örgütlülüğü dağılmış ve hemen "geri çekilme" kararı almıştı. Hapishanelerde de cuntanın baskı ve dayatmalarına karşı ciddi bir direnme göstermeyen TKP-ML, bu süreçte ciddi güç kaybına uğrasa da, 85'lere gelindiğinde hala silahlı mücadeleyi savunuyor ve devrimcilik iddiasını koruyordu. Fakat şabloncu çizgisini ve geçmişten

gelen ideolojik bunalımını devam ettirmesi, ileriye doğru güçlü adımlar atmasının önünde en büyük engel olmaya devam ediyordu. Nitekim TKP-ML'nin bundan sonraki tarihi de sürekli iç çatışmaların, suçlamaların, ayrılıkların ve yer yer yeniden birleşmelerin tarihi oldu.

'85'den itibaren DABK diye açılan Dersim civarındaki kadrolar mevcut MK'yı "revizyonistlikle", "İbrahim Kaypakkaya çizgisini yaşama geçirmemek"le suçladı. Yaşanan tartışmaların ardından DABK'çılar "MK'yı tanımadıklarını ve ayrı bir konferans düzenleyeceklerini" açıkladı. TKP-ML, DABK'ın katılmadığı konferansı '87 sonunda gerçekleştirdi ve yeni bir MK seçildi. Bu konferansta da bir ayrılık yaşanmasının ardından 3 ayrı grup ortaya çıktı: Merkezçiler, DABK ve Devrimci Partizan. Sonraki süreçte DABK ve Merkezçiler mücadele içinde belli bir yer edinebildiler. Devrimci Partizan ise yurtdışında kümelenmiş bir grup olarak kaldı.

TKP-ML, '90'ların başında bu durumdaydı. Ayrılıktan sonra DABK'ın faaliyeti daha çok Dersim ve çevresinde gerilla ile sınırlı kaldı. 90-91'de Tokat bölgesine açılmaya çalışılırsa da, bu bölgede etkili ve kalıcı olamadılar. Merkezçiler ise aynı dönemde şehir ağırlıklı faaliyet yürüttüler. Birkaç halk düşmanının cezalandırılması eylemleriyle ses duyurmaya çalıştılar. Sonuçta her iki grup da, mücadelenin Devrimci Hareket ve Kürt Milliyetçi Hareket tarafından yükseldiği bu süreçte ciddi bir güç olamamanın sıkıntısını yaşıyorlardı. Merkezçiler bu koşullarda '91 yılında düzenledikleri 4.Konferansta DABK'le yeniden birleşme kararı aldı. DABK'ın da olumlu cevap vermesiyle '92 Nisan'ında yeniden birleştiler. Fakat bu birleşme sözde kaldı. İki grup, aynı örgüt içinde iki ayrı merkez gibi hareket ederek örgüt yönetimini ele geçirmek için uğraştılar. İdeolojik bir ayrılığa dayanmayan, örgüt yönetimini ele geçirme çatışmasının oluşturduğu bu tartışma ve ayrışmanın çeşitli biçimlerde devam etmesinin ardından 1994 yılında ayrılık yeniden gündeme geldi. Ayrılıktan sonra her iki taraf da kendisinin asıl TKP-ML olduğunu iddia etti. Sonunda taraflardan biri (Merkezçiler) TKP/ML, diğeri (DABK'çılar) TKP(ML) imzasını kullanmaya başladı.

Her iki örgüt sonraki yıllarda da darlığı aşamadılar. Her dönem, temel alan durumundaki gerillada belli bir varlıkları olsa da iddiasız,

korunmacı tarzları nedeniyle bu alanda da ciddi bir gelişim kaydedemediler. Alınan darbelerle bu güç gitgide daha da zayıfladı. TKP(ML) Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman 1997 yılında Dersim’de, TKP/ML Genel Sekreteri Mehmet Demirağ 1998’de Tokat’ta düşmanla girdikleri çatışmalarda şehit düştüler. İki örgüt arasında sonraki süreçte de “birleşme” konusu sık sık gündeme gelse de yapılan çağrı ve tartışmalardan sonuç çıkmadı.

2) MARKSİST LENİNİST KOMÜNİST PARTİ (MLKP)

12 Eylül sonrası süreçte TKP/ML Hareketi ve TKİH (eski Halkın Yolu) birleşerek MLKP’yi kurdular. Sonradan bunlara varlığı yokluğu belirsiz TKP-ML İnşa Örgütü de katıldı. Birlik tartışmaları ilk olarak TKİH ve TKP/ML Hareketi arasında ‘89 yılında başlatılmıştı. Bu ilk tartışmanın TKP/ML Hareketi’nin İbrahim Kaypakkaya’yı komünist önder olarak görmesi konusunda tıkanınca TKP/ML Hareketi görüşmelere son vermişti. Diğer ikisi ise TKİH çatısı altında birleştiler. TKP/ML Hareketi ve TKİH 1993 yılında yeniden birlik görüşmelerine başladı ve karşılıklı geri adımlar sonucu birleşme sağlandı. Bir süre MLKP(Kuruluş) adı kullanıldıktan sonra partileşme sürecinin tamamlandığı ilan edildi. Bu grupları birleşmeye, dahası bu noktada temel görüşlerinden taviz vermeye ve ideolojik şekilsizliğe mahkûm eden zorunluluklar hiç kuşkusuz yok olma aşamasına gelmeleri idi.

MLKP’nin ideolojik-politik şekilsizliği, daha ülke değerlendirmesinde sırtıyordu. Siyasi görüşlerini, iki örgütün eski görüşlerini eklektik tarzda birleştirerek oluşturmuştu. Örneğin ülkemizin yeni sömürge mi, yarı sömürge mi olduğuna ancak iki tespit de birlikte kullanılarak çözüm getirebilmişlerdi. Aynı şekilsizlik örgüt anlayışına da yansımıştı. Bu anlayışta neredeyse birimler kendi başınadır, örgütsel işleyiş ve parti disiplini yoktur. Anarşizme varan bir özerklik anlayışıdır söz konusu olan.

Devrimin niteliğini “anti-empyralist demokratik devrim” olarak tanımlayan MLKP, strateji olarak ise Sovyetik Ayaklanma Stratejisini benimsemişti. Buna uygun olarak temel çalışma alanı olarak işçi sınıfı arasında çalışmayı öne sürdülse de, işçi sınıfı içinde hiçbir varlık

gösteremedi. Gazi Ayaklanması sürecinde mahallelere yönelerek abartılı propaganda ile kitle toplamaya çalıştı.

MLKP aynı süreçte Parti-Cephe ile Birlik anlayışına girdi. Birlik için adımlar atılmaya çalışıldı, çeşitli görüşmeler yapıldı. Ancak somut adımlar atılmaya gelindiğinde MLKP sürekli çeşitli gerekçeler öne sürüp sorunlar yaratarak birliğin gelişimini engelledi. Kendi gerçekliğine denk düşmeyen öncülük sevdasıyla Parti- Cephe'nin getirdiği önerileri reddetti, aynı önerileri farklı adlarla formüle etmeye çalıştı. Sonuçta Parti- Cephe'nin birliğin yürütülmesi için çabalarının boşa çıkarılması, son olarak görüşmelere bile gelmemeye başlamalarıyla, birlik pratik olarak oluşturulmadan sonlanmış oldu.

MLKP, kuruluşunun ardından yer yer Parti-Cephe'yi, yer yer de PKK'yi taklit etti. 1997 yılından itibaren ise Kürt Milliyetçi Hareketin kuyruğuna takılarak Kürt milliyetçilerinden daha çok milliyetçiliği savunur oldular. Bu durum, PKK'nin emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşma politikalarına tabi olma, desteklemeye kadar vardı. Abdullah Öcalan'ın yakalandığı ve açıktan teslimiyeti savunduğu koşullarda kısmen utangaç eleştiriler getirmeye çalıştıysa da, MLKP, PKK kuyrukçuluğuna devam etti ve adım adım PKK'nın kanatları altına girdi.

3) TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ (TİKB)

12 Eylül faşizmi sonrası faşist cuntaya direnme, mülteciliği reddetme gibi kimi olumlu tavırlar geliştiren TİKB, aldığı darbelerin ardından büyük oranda faaliyetsiz kaldı. Bu dönem hapishanelerde direniş saflarında yer alması da olumluluktü. Fakat hapishanelerde de kendi dışındaki tüm siyasetlere “karşı-devrimci”, “tasfiyecı” vb. değerlendirmeler yapmış ve sol içinde tam bir tecrit yaşamıştı. Denilebilir ki, TİKB'yi bu tecrit durumundan kurtaran Ölüm Orucu Direnişiyile Devrimci Sol oldu.

Her zaman dar bir örgütlenme olan TİKB, 1991 yılına kadar faşizm koşullarında deşifre olmama “illegalite” adına demokratik mücadele içinde yer almadı. 1991'den itibaren legal çalışma koşullarının oluştuğunu söyleyerek legal alan faaliyetine başladı. Fakat zaten legal

faaliyet dediği de bir dergi ve birkaç kurum etrafında kümelenen birkaç kişinin pratiğinden ibaretti. Hiçbir dönem de bunun ötesine geçemedi.

Devrim stratejisi olarak Sovyetik Ayaklanma stratejisini benimseyen ve çalışma tarzı da buna uygun olarak “evrim döneminin barışçıl çalışma tarzı” olan TİKB, bu şablonun gerektirdiği işçi sınıfı içinde örgütlenmede de hiçbir varlık gösteremedi. Kaba ve kof bir işçi sınıfı edebiyatına sarıldı, ancak hiçbir gelişme kaydedemedi. Yıllardır işçi sınıfına yönelik tek bir politika üretmedi, ancak yerli yersiz “Genel Grev Genel Direniş” söylemini tekrarladı. Bunun nasıl hayata geçireceği, nasıl örgütleneceği ve pratikte ne anlam ifade ettiği üzerine ise hiç kafa yormadı. Sonuçta da TİKB darlığı aşamadığı gibi, daha da darlaştı. TİKB içinde var olan memnuniyetsizlik, büyümemenin yarattığı sıkıntı, yanlış politikalar ve işleyiş eleştirileriyle 1998 yılında ayrılığa dönüştü. Ayrılan grup TİKB-Bolşevik adını aldı. Fakat bu grubun da çizgi olarak TİKB’den bir farkı olmadı.

4) TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ/LENİNİST (TKEP/L)

12 Eylül cuntasıyla beraber mücadeleyi tatil edip kapağı yurtdışına atan, mültecileşen siyasetlerden biri de TKEP’ti. TKEP’in sonraki on yılda da kongre, konferans, Merkez Komite toplantısı düzenlemek dışında bir faaliyeti olmadı. Bu arada Kürdistan Komünist Partisi adıyla, Kürdistan’da faaliyet yürüten bir seksiyon örgüt oluşturduğu açıklandı, fakat bu on yıl içinde bu seksiyon örgütün de hiçbir pratiği olmadı.

1990 yılına gelindiğinde THKO’dan devralınan geleneklere bağlı kalınmadığı ve sağcılaştığı eleştirileriyle TKEP’ten ayrılan bir grup kendisini TKEP/L olarak adlandırdı. İllegaliteyi temel alan TKEP/L reformizme tavır alarak TKEP’ten ayrılışıyla olumlu bir tavır sergilemişse de, TKEP’in geçmişini eleştiriye tabi tutamamış, eksik sahiplenmiştir.

Ülkemizde egemen üretim biçimini “Tekelci devlet kapitalizmi “ diye tanımlayarak, ülkemizi kapitalist bir ülke olarak değerlendiren, bu-

nunla birlikte yönetim biçiminin faşizm olduğunu savunan TKEP/L, ülkemizde Sovyet devrimini şablon olarak alan sol içinde, Ekim devriminin en katıksız taklitçisidir. 1917 Rusya koşullarıyla ülkemiz koşullarını aynılaştırarak devrim stratejisinden örgütlenme ve mücadele anlayışına kadar şablon olarak aynen uygulamaya çalışmaktadır. 1990'lı yıllarda Leninist Gerilla Birliği (LGB) adlı askeri örgütlenmeler de kurmaya çalıştılar. Fakat birkaç kamulaştırma ve bombalamanın dışına çıkamayan bu askeri örgütlenmelerle silahlı propagandanın kötü bir taklitçisi olmaktan öteye gidemediler. Sonuçta TKEP/L, silahlı mücadeleyi savunan ancak gücü ve etkinliği sınırlı bir örgütlenme olarak kaldı.

5) TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ (TKİP)

12 Eylül sonrası süreçte TDKP'nin reformistleşme sürecine girmesine karşı çıkarak 1987'de onlardan ayrılan ve kendisini TDKP Leninist kanat diye adlandıran grupla TKİH'ten ayrılan grupla birleşerek 1989'da EKİM adını aldılar. Yaklaşık 10 yıl bu adla faaliyet yürüten grup 1998'deki kongresinde partileşme kararı alarak adını TKİP olarak değiştirdi.

Ülkemiz için “emperyalizme bağımlı, sanayi gelişmesini tamamlayamamış orta derecede gelişmiş kapitalist bir ülke” tanımlaması yapan TKİP'in bu tespitinin ülkemiz koşullarını şablon olarak aldığı Sovyetik Ayaklanma stratejisine uydurma gayretleriyle bir hayli zorlama olduğu açıktır. Devrim perspektifi olmayan TKİP, halkı örgütleyip savaştırmak ve halk iktidarının kurulması gibi bir sorumluluktan uzaktır. Evrim dönemi diye tanımladığı ülkemiz koşullarında kitleleri devrim dönemine hazırlamak diye tanımladığı dönemi yaşamaktadır. Yani mücadeleyi ilerletici bir çalışması ve anlayışı yoktur. Doğaldır ki, tüm faaliyeti dergi çıkarmaktan ve kısmen de sanayi siteleri yakınlarında bildiri dağıtma, afiş vb. çalışmalardan ibaret kaldı. Diğer işçi örgütleri gibi, işçi sınıfını dillerinden düşürmemelerine karşın, TKİP'in de işçi sınıfı içinde kayda değer bir varlığı olmadı hiçbir zaman.

6) TÜRKİYE DEVRİM PARTİ (TDP)

'80 öncesinin revizyonist-reformist legal partilerinden TSİP kökenli Türkiye Komünist Partisi-Birlik 1992 sonrası süreçte kendisini TDP olarak ifade etmeye başladı. “Şiddete dayalı devrim” ve “illegal örgütlenme”yi savunmasıyla geleneksel soldan ayrılan TDP, isim değişikliğiyle birlikte devrim anlayışını da değiştirerek önüne hedef olarak “Demokratik Halk Devrimi”ni koydu. '90'lı yıllarda Silahlı Halk Birlikleri(SHB) adıyla oluşturulan silahlı birlikleriyle bazı silahlı eylemler yaptı, şehitler verdi.

TDP, PKK'yi “Kürdistan Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesinin Önder Örgütü” olarak tanıyarak Kürdistan'ı PKK'ye bırakıyordu. Devamında ise adeta PKK'nin seksiyon örgütüne döndü. Az sayıdaki TDP gerillası kırdı PKK gerillalarının yönetimi altındaydı. TDP, ideolojik olarak PKK'nin denetiminden çıkamamış bağımsız bir çizgi oluşturamamış ve küçük bir grup olarak kalmıştır.

'90'lı yıllar boyunca oportünist sol içinde sayabileceğimiz diğer örgütlerden bazıları ise şunlardır: MLSPB, Direniş Hareketi, Devrimci Yol(Devrimci Hareket), TKP-Kıvılcım. Bu örgütler de geçmiş dönemden kalma ilişki ve insanlarına yaslanarak bir şekilde varlığını sürdürmüşlerse de, pratik faaliyetleri çoğu zaman yayın organı çıkarmaktan öteye gitmedi, dar çevrelerle sınırlı kaldılar ve ülkemiz sınıflar mücadelesi açısından bir etkileri olmadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YOL AYRIMI: BÜYÜK DİRENİŞ

'90'lı yıllarda ülkemiz solunun durumu genel hatlarıyla yukarıda özetlendiği gibiydi. 12 Eylül yenilgisinin yarattığı ağır tahribat bu yıllarda hiçbir direniş göstermeyen, yığınlaşanların '80'lerin sonlarına gelindiğinde silahlı mücadelenin dışına düşüp reformistleşmesini getirirken, solun ideolojik bunalımını derinleştiren bir işlev gördü. Bu yanıyla 12 Eylül sonrası süreç bu çevreler için bir yol ayrımı oldu.

12 Eylül yılları boyunca yaşadıkları tüm olumsuzluklara karşın sonraki süreçte reformizme yönelmeyen ve bir şekilde devrim-silahlı mücadele saflarında kalan sol açısından ise bu süreçte devam eden bir ideolojik bunalım söz konusuydu. Onların da bu safta kalıp kalmayacağı, asıl olarak bu süreçte üretecekleri politikalar ve mücadele pratikleri belirleyecekti. Ya devrim iddiası netleştirilecek ve sol, çalışma tarzından örgüt anlayışına kendini sil baştan yenileyecekti, ya

da aksi halde reformistleşenlerle aynı kaderi paylaşmak. Hatta tümüyle tükenerek sınıflar mücadelesinin dışına düşmek kaçınılmaz olacaktı.

Emperyalizmin ve oligarşinin ülkemiz topraklarından silahlı mücadele ve devrim iddiasını söküp atma hedefli tecrit saldırısı ve bunun karşısında hayata geçirilen Büyük Direniş bu yanıyla ülkemiz solu için de bir sınavdı. Sol bu sınavı veremedi. Bu noktada da işleyen sınıflar mücadelesinin yasaları oldu. Direnemeyenler ya siyasal olarak çürüdü, ya da yok olup gitti...

'80'lerde direnemeyen yığınlaşanlar '90'lara gelindiğinde reformizme gitmişlerdi. Tecrit saldırısı içerisinde direnemeyenler aynı akıbeti 2000'lerde yaşadı. Direnemeyen, dahası direnişe düşmanlaşan kimilerininse yok olup gittiğini gördük yine bu süreçte. Yani 2000'ler ülkemiz solunda yeni bir yol ayrımının yaşandığı yıllar oldu.

F TİPİ-TECRİT SALDIRISI STRATEJİK BİR SALDIRIYDI

Oligarşi 12 Eylül'den bu yana hep gündeminde olan ancak uygulama fırsatı bulamadığı tecrit saldırısını yeniden gündeme getirme hazırlıklarına '96 Ölüm Orucu zaferinin hemen ardından, daha sırtını yerden doğrultmadan başlamıştı. Projeleri AB emperyalistleri tarafından çıkarılan; AB ve ABD emperyalistlerinin ekonomik-siyasi desteğini arkasına alan F Tiplerinin yapımına bu süreçte başlamıştı. Oligarşinin bu noktadaki hazırlığının bir diğer boyutu ise ideolojik-psikolojik alandaydı. "Hapishanelerin terör yuvasına döndüğü, mahkûmların at koşturduğu, devletin hiçbir denetiminin olmadığı" vb. haberler bu süreçten itibaren periyodik olarak verilmeye başlanmıştı. Oligarşi bu şekilde halkta, hapishanelerin bu durumuna müdahale edilmesi gerektiği algısı yaratarak hapishanelere yönelik saldırıya hazırlanıyordu. Bunun için zaman zaman denetimlerdeki mafya-çeteciler de kullanılarak "isyan" müsamereleleri yaptırılıyordu.

Oligarşinin bütün bu hazırlıkları yersiz değildi. Zira bir katliama girişmeden F Tipi-Tecrit uygulamasına geçemeyeceğini görmüştü. Öte yandan oligarşinin bütün bu hazırlıklarının sol için yaklaşan saldırı-

nın boyutları ve stratejik önemi noktasında uyarıcı olması gerekirdi. Fakat sol, bu süreçte böyle bir bakış açısının uzağındaydı.

Hapishanelere yönelik kapsamlı saldırının ilk provasının yapıldığı yer Ankara-Ulucanlar Hapishanesi oldu. 26 Eylül 1999'da faşizm kendi yarattığı sorunlara karşı tutsakların tavır alışı bahane ederek saldırdığı hapishanede vahşi bir katliama girişti. Bu katliamda DHKP-C davasından İsmet Kavaklıoğlu, Ahmet Savran, Aziz Dönmez olmak üzere 10 devrimci tutsak işkencelerle öldürüldü, yüzlerce tutsak yaralandı.

Faşizmin bu kadar alçakça, vahşice saldırması, işkence ve katliam pervasızlığı nedensiz değildi. Ulucanlar katliamı yalnızca daha büyük katliamların provasına değil, tüm tutsaklara yönelik bir tehdit, gözdağıydı aynı zamanda. "Direnirseniz böyle yaparım" diyordu faşizm. Kartlar açık oynanıyordu artık. Zaten katliamcılar tutsaklara da "Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?" diye sorulmuştu ve tutsaklardan "Öleceğiz, ama teslim olmayacağız" cevabını almışlardı.

Öte yandan, düşmanın bu saldırısında, daha önceki hapishane katliamlarından farklı olarak sadece Parti- Cepheli tutsakları değil, tüm direnen tutsak kitlesini hedef alması da nedensiz değildi. Böyle yaparak hem solun '96'da Parti-Cephe ile birlikte hareket etmesi cezalandırılıyor, hem de yine onlara da açık bir mesaj veriyordu: "Parti-Cephe ile hareket ederseniz sonunuz böyle olur." Yani oligarşi, daha önce solu katliamın dışında tutarak uygulamaya çalıştığı böl-parçala taktiğini bu kez solu da katliamın hedefi yaparak uyguluyordu. Bu şekilde sonuç da aldı.

F Tipi-Tecrit saldırısı adım adım yaklaşırken saldırıyı durdurmanın, önünde aşılmaz barikat örmenin ancak yeni bir ölüm orucu direnişiyle mümkün olabileceği de netleşmişti. Üstelik bu defa önceki Ö.O. direnişlerini de aşan, daha büyük bedelleri göze alan bir kararlılık kuşanılmadan saldırıyı püskürtmek mümkün değildi. Bu defa doğrudan emperyalizmin saldırısıydı söz konusu olan. Gerek ABD, gerekse de AB emperyalistleri başlangıcından itibaren her adımda tecrit saldırısının arkasında durarak bu sahiplenmeyi açıkça gösterecek ve oligarşinin cesaretinin kırılmasına izin vermeyecekti.

Sol ise tecrit saldırısının bu muhtevasını ve boyutunu anlamaktan uzaktı. Dahası '90'lardan itibaren git gide büyüyen uzlaşmacılık ve KMH önderinin yakalanması ve içine girdiği teslimiyet, kitle hareketi ve devrimci mücadelenin '96 sonrası belli ölçüde düşüş ivmesine girmesi, 28 Şubat süreciyle artan baskılar, son olarak oligarşinin "kararlı" tutumu ve verdiği gözdağı solu iddiasızlaştırmış, direnme çizgisinden geriletmişti.

Sonuçta oportünist solun da geldiği nokta bedel ödemedi, "kaymak tabakayı koruyarak" durumu kurtarma çizgisiydi. Bu çizgide durularak devrimciliğin, sosyalizm iddiasının savunulamayacağı açıktı. Yapılan uzun tartışma ve ikna çabalarının ardından iki örgüt dışında Ölüm Orucu önerisi karşılık bulmadı. Sonuçta 20 Ekim 2000'e gelindiğinde 7 yıl sürecek ve tam 122 şehidin verileceği ölüm orucu direnişine DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP birlikte başladılar. Fakat Ölüm Orucuna Parti-Cephe ile başlayan bu iki örgütün de bedeli ne olursa olsun bu saldırıyı durdurma iddia ve kararlılığına sahip olmadığı direniş ilerleyen aşamalarında ortaya çıkacak ve direniş mevzisinde Parti-Cephe yalnız başına kalacaktı.

F Tipi-Tecrit saldırısı basit bir "İnfaz Sistemi" değişikliği değildi. Hatta tek başına devrimci tutsakları teslim alma amacından da ibaret değildi. Emperyalizm ve oligarşi bu saldırıyla Anadolu topraklarından devrim iddiasını ve sosyalizm idealini söküp atmak istiyordu. Emperyalizmin ideolojik hegemonyasına girmeyi reddeden solu yola getirme, bunun yapılamadığı noktada ise yok etme saldırısıydı söz konusu olan. Nitekim oligarşinin sözcüleri daha sonra bu amaçlarına; "Biz bu ülkede bir düşüncüyü yok etmek istiyoruz" diyerek açık ettiler. O düşünce, Marksizm-Leninizm'di. O halde bu saldırı karşısında yeni bir Stalingrad iddiası ve kararlılığıyla direnilmeliydi. Emperyalizm ve onun işbirlikçileri ülkemizin gerçek vatanseverlerini, vatan ve halk sevgisini yok etmek istiyorlardı. O halde direnişimiz emperyalizme karşı yeni bir Elmalı Köprüsü olmak zorundaydı. Vatanseverlik, devrimcilik, Marksist-Leninist çizgi ve devrim sosyalizm düşü bu topraklarda ancak böyle korunabilirdi. 19 Aralık 2000'deki hapishanelere yönelik katliam saldırısında, F Tiplerinde, tam yedi yıl boyunca içeride ve dışarıda bu bilinç ve iddiayla direnildi. Sosyalizm iddiasından, M-L çizgiden geriye tek bir adım atılmadı. Sonuçta em-

peryalistler ve işbirlikçileri amacına ulaşamadılar. Bu ülkede “bir düşüncüyü” yani M-L’yi yok edemediler. Parti-Cephe’yi ne yok edebildiler, ne de yola getirebildiler. BÜYÜK DİRENİŞ’le önlerine aşılmaz bir barikat kuruldu ve devrimci irade karşısında yenildiler. Son olarak ABD raporunda geçen “Yedi yıl direniş mi olur” kızgınlığı da bu yenilginin itirafıdır.

Emperyalizmin ve oligarşinin tecrit saldırısına karşı direnemeyen, bedel ödemeyi göze alamayan sol için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Bu süreç solun fiziki yenilginin ötesinde ideolojik bozgunu yaşadığı ve KMH ile birlikte tümüyle emperyalizmin ideolojik hegemonyasına girdiği, tükendiği, değerlerinden uzaklaştığı bir süreçti. Bu, kaçınılmaz bir sondu ve solu bu noktada DİRENMEYEN ÇÜRÜR diye uyarmıştık. O zamandan bu zamana yaşananlar bu sözümüzü doğruladı.

Sonuç olarak;

2000’lerin başından itibaren yaşanan ve esasen Büyük Direniş’te ifadesini bulan süreci bir yol ayrımı yapan, esasen bu süreçte emperyalizm ve oligarşinin devrim ve sosyalizm iddiasını yok etme saldırısı karşısında direnip direnmeme; direnenlerin yanında olup olmama tavrıdır. Bu süreçte direnmeyenler devrim iddiasından uzaklaşarak emperyalizmin ideolojik hegemonyasına girdiler. Bunun pratikteki karşılığı reformistleşme, sivil toplumculuk, sol değerlerden ve sınıf-salıktan uzaklaşma oldu. Bu saldırıya sonuna kadar direnen ise Parti-Cephe’ydi. Dolayısıyla, Türkiye Devrimci Hareketinde yeni bir netleşmenin ortaya çıktığı 2000’ler, Parti-Cephe’nin M-L çizgiyi savunmada ve savaşıma kararlığında tek başına kaldığı bir süreç oldu.

BÜYÜK DİRENİŞ SÜRECİNDE REFORMİST SOL: ÇÜRÜMEDE KOŞAR ADIM

1) EMEP:

Büyük Direniş sürecinde EMEP’in takındığı tutum, devrimci değerler terkedile terkedile ulaşılan ahlaki çöküşün ve değersizleşmenin açığa vurduğu çarpıcı bir örnek oldu. Tam 7 yıl boyunca 122 dev-

rimci F Tipi tecrite karşı mücadelede şehit düşerken, EMEP’liler bir kez olsun şehit düşen devrimcilerin tabutlarının altına omuzlarını koymadı. Direnenlerin açlığını, ödenilen bedelleri sembolik düzeyde de olsa paylaştılar.

Tecrite karşı Ölüm Orucu direnişinin başladığı ve kamuoyunda belli bir duyarlılığın oluşmaya başladığı günlerde EMEP “aradaki adam”ı oynuyordu. Bu tavrın altında yatan hiç kuşkusuz sorunu kendi dışında görmektir. EMEP’e göre F Tipleri devrimcilerle devlet arasında bir sorundu. Kendilerine ise “arada” rol biçiyorlardı. Reformist solun devrimcilerle yan yana gelmeme, yan yana görünmeme anlayışının tezahürüydü bu tutum. EMEP, Büyük Direniş boyunca da bu “aradaki” tavrını sürdürdü. 19 Aralık gibi vahşi bir katliamın ardından bile devrimcilerin yanında olmadılar. Sonuçta “arada” kalması devam ederken, bir yandan devrimcilerle olan ara git gide açıldı, düzenle aralarındaki ara ise git gide kapandı.

EMEP de, diğer bütün sol güçler gibi tecrit saldırısının boyutunu, bütün olarak sosyalizmi, devrim mücadelesini hedef aldığını kavrayamadı. Kaldı ki, kavramış olsaydı da bir şey değişmezdi. Çünkü bunları zaten çoktan terk etmişti.

EMEP’in direniş karşıısındaki tutumu esas olarak 19 Aralık katliamının ardından netleşti. Bu süreçte devrimcilere karşı bütün kinlerini kustular. Ödenen onca bedel, verilen şehitler, yüzlerce yaralı ve düşmanın vahşeti de kaybedilen devrimci değerlerin yeniden hatırlanmasını sağlayamadı. 19 Aralık sonrası henüz şehitler, yaralıların durumu vb. hiçbir şey belli değilkken, Evrensel gazetesinde Ayhan Özgür adıyla yazılan bir yazıda şu değerlendirme yapılıyordu:

“... Adalet Bakanı’nı halka dönüp söz vermeye mecbur eden süreç ölüm orucunu bundan sonra da sürdürmekte ısrarcı davranan ve bunu da ‘devrimci siyaset’ adına yapan, halka karşı sorumsuz küçük burjuva solculuğu”

“... İçinden geçilen günler, merkezi sınıfların mücadelesine bağlanmayan, ona bağlanmak yerine onu kendi kuyruğuna bağlamak isteyen, mücadeleyi ‘devletle devrimciler arasındaki bir çatışma’ya indirgeyen siyaset yapma tarzının acı dersini de göstermekte”

EMEP'in direniş karşısındaki tutumunu en net ortaya koyansa Aydın Çubukçu'nun, kendilerine sorumluluklarını hatırlatan eleştirilere verdiği "Cepte keklik mi sandınız?" cevabıdır. Çubukçu'nun "Cepte keklik olmak" tan bahsettiği solun ve kendilerinin de her koşulda zulmün karşısında direnenlerin yanında olması gerçekliğıydi. Çubukçu "biz cepte keklik değiliz" diyerek bunun her zaman böyle olmayabileceğini söylüyordu. Direniş süresince ve sonrasında sıkça SOLUN DEĞERLERİNİ KAYBETTİĞİNİ söyledik, söylüyoruz. İşte sol değerlerini böyle yitiriyordu. Ve yine bunun sonucu olarak EMEP, gazetesi direnişe ve şehitlere sansür uygulayacak kadar değersizleşebildi. Bütün bunların zararını da fiziki erimeyi de beraberinde getirdi. Gelineen noktada EMEP, kendi başına hiçbir politika üretemeyen, kendi ayakları üstünde dahi duramadığı için KMH'e yaslanarak varlık göstermeye çalışan reformist bir parti durumundaysa, bunda Büyük Direniş karşısındaki tavırlarının da payı var.

2) ÖDP:

Büyük Direniş sürecinde çürümenin, değersizleşmenin en üst boyutta yaşandığı reformist partilerin başında ÖDP geldi. Kurulduğu günden itibaren düzene yaranma ve kendini kanıtlama çabası içinde olan, bunun yolunun da devrimcilerle araya mesafe koymaktan, direniş, örgüt ve devrim düşmanlığı yapmaktan geçtiğini hesap eden ÖDP, bütün bunları BÜYÜK DİRENİŞ boyunca da "hakkıyla" yerine getirdi. Direnen devrimcilerle aralarındaki mesafeyi alabildiğince açtılar, örgütlülüğe, direnişe, direnen devrimcilere, her fırsatta küftediler.

Burjuvaziden ödünç aldıkları kavramları, pespaye teorileri devrimcilik sosuna bulandırarak bunlarla saldırdılar. Ölüm orucuna destek verme "suçunu" işleyen üyelerini partiden attılar. Sol değerleri kirletteler. Fakat bütün bunların "getirisi" umdukları gibi kendilerine parlamento kapılarının açılması değil, daha fazla çürüme, parçalanma ve tükeniş oldu. Direnişin başladığı ilk günlerde oluşan güçlü halk muhalefeti ve kendi tabanlarının da zorlamasıyla tecrite karşı mücadeleyi kısmen destekleyen, dışarıda açlık grevi yapan ailelere bazı

yerlerde parti binalarını açan ÖDP, çatışmanın kızgınlığı ve devletin sertlik gösterileri yaptığı noktada panik halinde direnişle arasına mesafe koydu. O kadar ki, ÖDP yöneticileri tabanlarında, kendilerine rağmen devrimcilerle yan yana gelmemesi ve direnişe destek vermemesi için “önlem” ler almayı ihmal etmiyordu.

Faşizmin hapishanelerde katliama girişeceğinin az çok belli olduğu 12 Aralık 2000’de, ÖDP Başkanlar Kurulu toplanarak ölüm oruçlarına ilişkin destek eylemlerinin tümünün iptal edilmesi, bazı örgüt binalarında da açlık grevi yapan ailelerin çıkarılması kararı alıp bunu bütün il ve ilçe örgütlerine acil olarak göndermişti.

“... Acil Duyuru... İl ve İlçe Örgütlerinin Dikkatine...

Yaşanılmakta olan son gelişmeler ve ortaya çıkan provokatif ortam nedeniyle Başkanlık Kurulu aşağıdaki kararları almıştır:

A. ...ölüm oruçlarına ilişkin sokak etkinliklerinin tümü bir sonraki karara kadar iptal edilmiştir....

C. Bazı il ve ilçe örgütlerimizde MYK, il ve ilçe örgütlerinin kararlarına ve parti eylemine karşı bazı ÖDP’lilerin açlık grevleri derhal sona erdirilecektir.

D. Tutuklu ailelerinin örgüt binalarımızda ilgili ilve ilçe yönetimimizin kararlarına ve denetimine aykırı olarak hareket etmeleri kesinlikle engellenecektir.” (Aktaran: Büyük Direniş Ve Sol, syf:86, Boran Yayınları)

Kendilerine sol, sosyalist, devrimci... demenin ikiyüzlüğü içinde bu kararın altına imza attılar.

Faşizmin zorunu, tehditlerini görünce hemen hizaya geçtiler. Elbette, bu sefilliği Mamak hapisanesinde faşizmin çavuşları karşısında esas duruşa geçerken öğrendikleri açıktır.

19 Aralık sonrası da bu tutum değişmedi. Hatta devrimcilerden daha da uzaklaştılar. ÖDP’nin bu tutumunun altında yatan neden tek başına sol değerlerden uzaklaşmış olması da değildi. ÖDP-DY şefleri silahlı mücadelenin ve devrimcilerin tasfiyesi noktasında emperyalizm ve oligarşiden farklı düşünmüyorlardı. Bu nedenle tecrit saldırısı ve katliam karşısında sessiz kalarak devrimcilerin tasfiyesine örtülü

destek verdiler. Sol adına çürümeden kastettiğimiz tam olarak budur.

ÖDP-DY teorisyonu, devrim kaçkını Melih Pekdemir nasıl emperyalizmin ideolojik hegemonyasına girdiklerini kanıtlarcasına, direnişin her gün şehitler vererek sürdüğü günlerde, burjuvazinin literatüründen aldığı kavramlarla devrimciler için “Ölüm tarikatı ve onun sürgündeki şeyhi” tanımlamaları yapıyor ve “Şimdi devrimcilik bu ölüm tarikatıyla dostmuş gibi görünmekten ölesiye korkmaktır” diyordu.

İnançları uğruna ölüme meydan okuyanlarla dostmuş gibi görünmekten ölesiye korkuyorlardı. Fakat devrimcilik bu olduğu için değil, devrimcilerle dostmuş gibi görünmenin bile bedel ödemeyi gerektirdiği içindi bu korku.

ÖDP reformizminin bu süreçte ideolojik olarak nasıl çürüdüğünü gösteren Melih Pekdemir’de bir başka örnek: “... Gelin bir kez daha ‘Kral Çıplak’ diyelim: Eşitlik, özgürlük, tüketim, ekonomi-politika, program, tüzük... Bütün bunlar ‘yaşamak’tır. Sosyalizm yaşamaktır. Sosyalizm hemen şimdi yaşamak ve yaşatmaktır.”

Bu sözler, emperyalizmin propaganda ettiği “uğruna ölünecek hiçbir değer yok” düsturunun başka cümlelerle ifade edilmesi idi ve ÖDP’li Ayşegül Devocioğlu’nun BİRİKİM dergisinin 2001 Şubat-Mart sayısında yayınlanan yazısındaki şu sözlerdi:

“... Artık ‘oradakilerle’ (hapishanedekilerle) pek az ortak noktamız kalmasıyla, siyasi olarak oldukça farklı şeyler düşünmemizle, hatta tümüyle farklı sosyal ve sınıfsal çevrelerden olmamızla bizden giderek uzaklaşan bir gerçeklik bu.”

“Daha önemli ve belirleyici olan aradaki sosyal-sınıfsal farklılık. Artık cezaevlerinin sol siyasi nüfusunu oluşturanların ezici bir çoğunlukla toplumun kıyısındakiler olduğunu söylemek yanlış olmaz. Varoşlardan bulanık bir sel gibi akan, geleceksiz, umutsuz genç insanlar bunlar. Hiç bir zaman bu toplumun gerçek bir parçası olamayacağının bilinciyle kararmış insanlar.”

“... Bu insanlarla (direnen devrimciler kastediliyor -bn), ismimiz aynı genel başlık altına konulsa da, bırakın aynı siyasi hedefi, aynı so-kağı, aynı mahalleyi, hatta aynı lokantayı bile paylaştığımızı söylemek güç.”

Yani “Aydın Mahalleden Değiliz” diyordu ÖDP’li Devrecioğlu. Bu aynı zamanda düzene verilen mesajdı. “Biz onlardan değiliz” diyorlardı. Fakat ne devrimcilere olan düşmanlıkları, ne direniş düşmanlıkları umdukları sonucu verdi. Hatta bu tutum ilk kendilerini sarstı. Parti içindeki tartışmalar önce tasfiyeye, ardından bölünmeye götürdü. Daha sonra SDP’yi oluşturacak çevrenin (KSD), ÖDP’den ayrılığına giden tartışmalar eleştiri konularından biri de ÖDP’nin direniş karşı-sındaki bu düşmanca tutumuydu.

2000’lere gelirken hala büyük misyon biçilen ÖDP için bugün artık reformist demek bile güç. Birkaç devrim kaçkınının etrafında toplanmış, tarih ve sol istismarcılığı yapan bir çevredir. İdeolojik ve politik olarak tükenmiş, hiçbir iddiası kalmamıştır.

3) SDP:

ÖDP’nin ölüm orucu direnişi karşısındaki sessizliği, faşizmin saldırıları karşısında paniklemesi ve sonrasında oligarşi ile aynı cepheden direnen devrimcilere karşı saldırıya geçmeleri kendi içlerinde de tepki ile karşılandı. Eski KSD’lilerin oluşturduğu, parti içinde kendini Sosyalist Emek Platformu diye adlandıran ‘kanat’, Parti Meclisi toplantısında ÖDP yönetiminin direniş karşısındaki tutumunu açıkça eleştirdi.

Tartışmalar çeşitli biçimlerde sürerken DY’lilerin cevabı “Parti kararlarına rağmen” ölüm orucuna destek verdikleri iddiasıyla bazı KSD’lileri partiden ihraç etmek oldu. Sonrasında KSD’liler başka bazı grupları da yanlarına alarak ÖDP’den ayrıldılar.

ÖDP içindeki tartışmalar ölüm orucu üzerinden gelse de, aslında sorun bunun çok daha ötesindeydi. Geline nokta ÖDP politikaları, örgütlenme tarzı, birlik anlayışı ve kültürüyle çökmüştü. Büyük Direniş bu çöküşü hızlandıran ve alenileştiren bir işlev gördü.

ÖDP'den ayrılanlar 23 Ağustos 2002'de Sosyalist Demokrasi Partisi(SDP)'yi kurdular. ÖDP'den ayrılımlarında ölüm orucu tartışmalarının önemli pay tuttuğu SDP'nin Büyük Direniş karşısındaki tutumu sonraki süreçte de diğer reformistlerden nispeten farklı oldu. SDP de emperyalizmin tecrit saldırısının muhtevasını, bununla neyin amaçlandığını ve Büyük Direnişin anlamını ve önemini anlamaktan uzaktı. Dolayısıyla direnişin izleyicisi olmaktan öteye gitmediler. Diğer reformistlerden farklılıkları ise, direnişe düşmanlaşmamalarıydı. Çeşitli yazılarında saygı duyulması gerektiğini belirttiler. Fakat tek başına bu, onları soldaki çürümenin, sol değerlerden uzaklaşmanın ve ideolojik gerilemenin dışında tutmaya yetmedi.

Yetmezdi de. Nitekim birkaç yıl sonra SDP kendi içindeki taciz iddialarının tartışıldığı, bu nedenle ayrılıkların, bölünmenin yaşandığı parti olarak gündeme geldi. Böyle bir tartışma ve bölünme, ülkemizde solun tarihinde daha önce görülmemiş bir durumdu.

4) SİP:

SİP'in Büyük Direniş süresince takındığı tutum, yaptıkları, yapmadıkları sol adına sosyalistlik adına utanç verici, ibretlik bir başka örnektir. Bir partinin adında sosyalist, komünist vb. sıfatlar taşıması onu birakalım bu değerleri, halkın en sıradan değerlerine sığmayacak yaklaşımlardan azade kılmıyor. Gözü devrimci düşmanlığıyla, rekabetçilikle kararan, pusuya yatıp “devrimciler yok olsun da meydan bana kalsın” diye bekleyen SİP'lilerin bu süreçteki tavrı tam da böyle oldu.

SİP'in fırsatçılığı, devrimci değerlerden ne denli uzak olduğu ve taşıdıkları burjuva kültürü, kendisini en açık haliyle 19 Aralık sonrası, SİP Başkanı Aydemir Güler yazısında gösterdi. 22 Aralık'ta, daha katliam devam ederken ve cenazelerimiz yerdeyken Güler, gazeteleirindeki yazısında devrimcilerin siyaseten cenazesini kaldırmaya soyunuyor, bir yandan da “devrimci demokrasiden boşalan alanları nasıl parsellerim” hesabı yapıyordu.

Şöyle diyordu Güler; "... Şimdi olan oldu, Devrimci Demokrasinin (Devrimcileri kast ediyor, b.n.) artık siyaset dışına düştüğünü söylemek bile yersiz. Bu akım dönemsel olarak bir tasfiyeye uğramakta. Cezaevleri gündemi üzerinden faaliyet yürütülür ama siyasal canlanma sağlanamazdı. Bu yolda ısrar edenlerin tasfiyesi kaçınılmazdı. Elbette kanlı bir tasfiye ve elbette aynı zamanda siyasetsizliğin tasfiyesi." (Aktaran: Büyük Direniş Ve Sol, syf;74)

Benzer sözleri daha önceleri katliam operasyonlarının ardından oligarşinin sözcülerinden duyarken, bu kez sosyalist sıfatı taşıyan bir partinin başkanı, daha cenazeler yerdeyken, adeta ellerini ovuşturarak söylüyordu, sol adına utanç verici bir durumdu. Öte yandan elbette ki kursaklarında kalmaya mahkûm bir hevesti bu. "Boşalan" alanları doldurmak şöyle dursun, o günden sonra daha da geriye gittiler. Hem ideolojik hem de fiziki tükenişleri hızlandı. Zira faşizm koşullarında kazanılan tüm haklar ve mevziler, ancak bedel ödenilerek kazanılır. Bedel ödemekten kaçanlar bu türden kazanımlar elde edemezler. Kendi varlıkları da esasen bedel ödemeyi göze alanlar devrimciler sayesinde mümkündü. Oysa onlar, bunu bile göremeyecek kadar siyaseten kördüler.

SİP'in direniş düşmanlığı sonraki süreçte de devam etti. Öyle ki, SİP'in TKP'ye dönüştüğü kongrede Mihri Belli'nin okunan mesajında ölüm orucuyla ilgili bölüm sansür ediliyordu. Bütün bu tavırlar SİP'te de çürümeyi, devrimcilikten uzaklaşmayı büyüttü. Bunun sonucu da bölünme ve tükeniş oldu. KP, HTKP ve TKH olarak üç parçaya bölündüler. Ve kendilerine ait olmayan TKP adını kim kullanacak tartışmasını birbirlerine saldırı düzeyine getirip halk düşmanlarına indirmedikleri yumrukları birbirlerinin kafasında kırdılar. İşte çürüme budur.

Sonuç olarak;

Büyük Direniş süreci Reformist Sol açısından çürümenin ve sol değerlerden uzaklaşmanın büyüdüğü bir süreç oldu. Bu süreçte reformizm, emperyalizmin "uğruna ölünecek hiçbir değer yok" pespaye teorisine boyun eğmenin de ötesine geçerek, bu pespayeliklerin savunuculuğuna soyundu. Bunun neticesinde, '90'ların başından itibaren devrimcilikten uzaklaşanlar, 2000'lerle birlikte devrimcilerden de

uzaklaştılar. Bugün ise reformist solun vardığı nokta Kürt Milliyetçi Hareketi (KMH) ile CHP arasında yalpalamak, bu ikisinin ortasında bir yere konumlanmaya çalışmaktır. Bunun en tipik örneklerinden birisi, kendilerine Halkevleri diyen eski DY artıklarının durumudur. Hem CHP ile omuz omuza Adalet Yürüyüşü yapmış, hem de HDP listelerinden parlamentoya girmişlerdir.

BÜYÜK DİRENİŞ VE OPORTÜNİST SOL: DİRENMEYENLERİN DEVRİM İDDİASI KALMADI

Büyük Direniş, çok öncesinden tercihini düzeniçileşmekten yana yapmış ve devrim saflarını terk etmiş solun maskesini düşüren ve devrimcilerle arasındaki mesafeyi belirginleştiren bir işlev görürken, Yoy ayrımı olma niteliğini esas alarak oportünist sol açısından taşıdı. Emperyalizm ve oligarşi geline nokta Anadolu topraklarında devrim iddiasını ve sosyalizm inancını tümüyle yok etmek istiyordu. Tecrit saldırısının öncelikle amacı da buydu. İdeolojik olarak git gide gerileyen, emperyalizme ciddi tavizler veren, fakat bir şekilde o güne kadar devrim saflarında kalabilmiş olan oportünizm bu durumunu daha fazla sürdürmesi mümkün değildi.

Geline nokta emperyalizm tüm dünyada halkları, halkların örgütlü güçlerini bir tercihe zorluyordu: “Ya benden yanasınız ya da bana karşısınız” düsturunda ifadesini bulan bu zorlama, “Bana karşı olanı ezer geçerim” tehditini de içeriyordu.

Bu tehdite cepheden tavır almak, bedeller ödemeyi göze alarak emperyalizmin saldırısının karşısında durmak devrimciliği korumanın tek yoluydu. Tecrite karşı direniş, bu anlamda, ülkemiz koşullarında devrimciliğin, devrimci değerlerin tasfiye edilmesine direnmiş olma özelliği de taşıyordu. Direnişin içerdiği bu anlam DİRENMEYEN ÇÜRÜR sözüyle ifade edildi. Sonuçta Büyük Direniş süreci oportünist solun direnişi terk ederek devrim iddiasından, devrimci değerlerden uzaklaştığı, reformist solla arasındaki ayrımın belirsizleşmesiyle sonuçlanan bir süreç oldu.

Bu yıllar boyunca oportünizm adım adım daha fazla emperyalizmin

hegemonyasına girdi. Bunun pratikteki karşılığı kuyrukçuluk, reformistleşme ve teslimiyet olurken, oportünizm sınıf bilincinden ve anti-emperyalizmden uzaklaştı. Terkedilen devrimci değerlerin yerini dolduran ise burjuva ideolojisinin çeşitli yansımaları oldu. Yine denilebilir ki, 2000'ler, solda yozlaşmanın 1980 sonrasında en yaygın boyutlara ulaştığı süreç oldu.

Daha önce oportünist sol içinde saydığımız belli başlı örgütlerin Büyük Direniş sonrası geldikleri yerler, Büyük Direniş karşısında ta-kindıkları tutumla birlikte ele alındığında, bu sürecin etkisinin solda yarattığı tahribat daha iyi anlaşılır.

1) TKP/ML:

2000'lere gelindiğinde inançsızlığı ve uzlaşmacılığı büyümüş, siyaseten iflas etmiş durumda olan TKP/ML direnme çizgisinden de tamamen uzaklaşmıştı. Bu halde saldırının boyutlarını görmeleri ve ona uygun politikalar geliştirmeleri zaten mümkün değildi. TKP/ML bunun yerine Devrimci Harekete karşı olmayı, kompleksli ve rekabetçi bir tutumla Devrimci Hareketin ortaya attığı politikalara muhalefeti, siyasetin merkezine oturttu. Bunun anlamı ise direnmemenin teorisini yapmaktı. Fakat devletin tecrit saldırısındaki kararlılığı ortadayken, buna karşı neden direnemediklerine kendi insanlarını dahi ikna edemeyecek durumdaydılar. O kadar ki, ölüm orucu tartışmalarının yapıldığı Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki TKP/ML temsilcisi, kendilerinin de Ölüm Orucu'ndan yana olduklarını belirtirken, başka hapishanedeki sorumlusu müdahale ederek bu kararı düzeltiyordu.

TKP/ML'nin inançsızlığı, uzlaşmacı ve direnişten kaçan tutumu, 19 Aralık katliamı sırasında, Ümraniye hapishanesinde TKP/ML temsilcisinin eline düşmanın megafonunu alarak direnen devrimcilere teslim olma çağrısı yapmasında en açık ifadesini buldu. Bu, TKP/ML'nin genel siyasi çizgisinden, ideolojik gerileyişinden ayrı; bir kişinin zaafıyla açıklanacak bir tutum değildi. O tavır ortaya çıkaran TKP/ML'nin o güne kadar ki siyasi çizgisiydi. Bu çizgi sonraki süreçte de değişmedi. TKP/ML 19 Aralık 2000 sonrası, F Tiplerinde ölüm orucuna başlasa da hiçbir zaman sonuna kadar direnme, ne pahasına olursa

olsun saldırıyı püskürtme kararlılığında olmadı. Direnişin uzayacağı ve daha fazla bedel istendiğinin iyice belirginleştiği noktada da Mayıs 2002’de diğer solla birlikte direniş saflarını terk ettiler.

Hiç kuşkusuz bu terk ediş, herhangi bir konuda, basit bir anlayış farklılığından çok daha öte anlam taşıyordu. Terkedilen sadece bir mevzi değil, bir bütün olarak devrim saflarıydı. Böyle olduğu sonraki yıllarda daha açık ve net görüldü. TKP/ML var olan devrimci değerlerini büyük ölçüde yitirdi. Hem ideolojik, hem de siyaseten büyük bir gerilemenin içine girdi. Bu gerileme ve çürümenin sonucudur ki, şimdilerde devrimcilerin cezalandırdığı kadın satıcılarını, kadına şiddete karşı olmak adına savunabilmektedir. “Köylü devrimi” savunucusu TKP/ML’nin yayın organında köylülerden çok, LGBTİ haberlerine yer verilmesi de bu çürümeyi gösteren başka bir çarpıcı nokta.

Bugün gelinen noktada TKP/ML halen illegal bir yapı olmasına karşın, onu reformist soldan ayıran belirgin hiçbir özelliği, hiçbir politikası yoktur. Var olan az sayıda gerillasıyla, gerilla savaşını sürdürdüğü iddiası da bu gerçeği değiştirmiyor. Kaldı ki, diğer tüm olaylarda olduğu gibi, gerilla da KMH’nin kuyruğuna takılmış durumdadırlar. TKP/ML, KMH’nin oligarşi ile yürüttüğü çözüm sürecinde, HDP-HDK üzerinden düzene taşımak istediği güçler arasında yer aldı. Dolayısıyla, devrim iddiasının yerini şimdilerde düzeniçileşme hedefinin aldığı söylemek yanlış olmaz.

2) TKP(ML)-MKP:

TKP(ML), 96’da ve 2000’de Parti-Cephe’den etkilenerek olumlu, devrimci bir tutum takınmış, devrimci mücadelenin önünü açan politikaları, komplekse girmeden sahiplenebilmişti. 20 Ekim 2000’de Ölüm Orucu direnişine Parti-Cephe ile başlamaları da bu anlamda önemliydi. Fakat TKP(ML)’nin bu etkilenmeyi ideolojik dönüşüme, kendini yenilemeye taşımadığı müddetçe sonuna kadar sürdürmesi beklenemezdi. Nitekim 19 Aralık katliamı sonrası F Tiplerinin açıldığı, şehitler verildiği ve mücadelenin çetinleştiği koşullarda TKP(ML) direniş çizgisinden geriledi. Bunun ilk yansıması direnişi bırakan hainlere karşı takınılan tavırda kendisini gösterdi.

Teslimiyet ve ihanet meşrulaştırıldı. Bunun yapıldığı yerde devrim iddiasından, direnme kararlığından söz edilemeyeceği açıktı. Nitekim yıllar sonra Dersim’de 24 gerillanın hiç çatışmaya girmeden silahlarını bırakmasının alt yapısı, ihaneti ve teslimiyeti meşru gören bu anlayıştır. Zaten yıllar sonra teslimiyet bir kez daha meşrulaştırıldı, normalleştirildi. Adım adım gerilemenin ardından TKP(ML)’de 28 Mayıs 2002’de direniş saflarını terk eden gruplar arasında yer aldı.

TKP(ML), 2003 yılında yaptığı kongrenin ardından adını Maoist Komünist Partisi (MKP) olarak değiştirdiğini açıkladı. Bu kongrede, feda eylemine ilişkin yapılan bir değerlendirme MKP’nin ideolojik geriliğini, devrimci ciddiyetten uzak oluşunu göstermesi açısından çarpıcıdır. 19 Aralık öncesi hapishanelere operasyon yapılması durumunda ölüm orucu direnişçilerinin saldırıya bedenlerini ateşe vererek karşılık vereceklerini açıklaması için “blöftü” diyorlardı bu değerlendirmede. Üstelik bir yoldaşları bu karara uyararak katliama karşı bedenini ateşe verip şehit düşmüşken.

MKP, 2005 yılında Dersim’de yapılan bir operasyonda Genel Sekreter dâhil, merkezi birçok kadrosunu kaybetti. Bu elbette ki önemli bir kayıptı. Fakat MKP’nin devrim saflarından uzaklaşmasının, içine düştüğü ideolojik-politik bunalımın ve gerilemenin temelleri esas olarak Büyük Direniş sürecindedir. MKP de direniş dışına düşerek devrim saflarından uzaklaşmış, hızla birçok devrimci değerini yitirmiş, çürümeden kurtulamamıştır. Bunun sonucu reformistleşme ve sürekli bölünmeler oldu.

2007 sonrası MKP de legalleşmeyi açıktan savunmaya başladı. MKP 2.Kongre açıklamasında yasal parti meselesine ilişkin şunlar aktarılmaktadır:

“... Yasal Parti önerisi: 2.Kongremizde yasal partiye ilişkin bir tartışma da yürütüldü... 2.Kongremizde taktik bir örgüt biçimi olarak bunun bir ihtiyaç olduğunu ancak subjektif gücümüzün bugünden bunu oluşturmaya el vermediği, kendi öz gücünü esas olarak diğer güçlerle birleşme temelinde yasal partinin hazırlanması gerektiği görüşü, olduğu gibi yasal partiye ilkesel olarak karşı çıkmamakla birlikte bugün açısından ihtiyaç olmadığı görüşü de söz konusudur...”

Kongremizde yasal partinin günümüz koşullarında taktik değil, stratejik bir araç olduğu görüşü de söz konusudur.”

Buradan görülen şudur ki, MKP için yasal parti daha çok bir güç ve zamanlama meselesidir. Hele ki yasal partinin stratejik bir araç olduğu görüşünün varlığıyla, halk savaşını savunmanın nasıl bir araya geldiği anlaşılmazdır.

MKP, bir savaş örgütü gibi değil, tıpkı ÖDP gibi “çoğulcu” bir parti olma yolundadır. Bunun ikinci adımı, yine ÖDP gibi “azınlığın çoğunluk kararlarına uymaması”dır. 2010 yılında yayınlanan Devrimci Sol dergisinin 22.sayısında “Bu durumdaki bir örgütün savaşılabilesinin mümkün olamayacağını, MKP’nin aldığı çeşitli kararlarla bir savaş örgütünü, yani kendi altını oyan bir konumda olduğunu” belirterek şöyle demiştik: “Bir örgüt, bu iki yanı birlikte sürdüremez. Ya bir savaş örgütü olacaktır, ya da reformizmin örgüt anlayışını ve giderek mücadele anlayışını benimseyecektir; ya da bu temelde ayrılıklar kaçınılmazdır.” Nitekim 15 Kasım 2012 tarihinde Dersim’de 24 gerillanın tek bir kurşun sıkmadan silahlarıyla teslim olması ve 2014’teki kongre sonrasında yaşanan ayrılık, öncesindeki kopmalar bu tespitlerimizin haklılığını kanıtladı.

Bir ayağı halk savaşında, bir ayağı sivil toplumculukta dolaşan bir siyaset sürdüren MKP son olarak, 2014 yılında yapılan kongrenin ardından ise o güne kadar savunulan ülke değerlendirmesi, devrim anlayışı, stratejisi dâhil tüm temel görüşlerinde değişikliğe gittiğini açıkladı. Fakat bunu yaparken kendi geçmişini özeleştiriyeye tabi tutmadığı gibi, değiştirdiği başka bir şey değildi. Dolayısıyla, buradan bir ideolojik yenilenme çıkması mümkün değildi. Aksine, yapılan bu görüş değişiklikleri de esasen düzeniçileştirmeyi hızlandırmak ve saklamak içindir. Yakın döneme kadar KMH ile ilişkilerinde diğer oportünist soldan farklı, nispeten bağımsız bir politika izliyorken, son dönemde bu da değişerek MKP de KMH’nin kuyruğuna takılan güçler arasına girdi.

3) MLKP:

MLKP de Büyük Direnişin dışında kalan güçlerdendi. Tecrit saldırısının gündeme geldiği ve ölüm orucu tartışmalarının devam ettiği süreçte, MLKP saldırısının ciddiyetini kavramaktan uzak, direnişi belirsiz bir geleceğe erteleyen bir tutum benimsedi. Bu şekilde onlar da direnmemenin teorisini yapıyorlardı. Ki, KMH'nin önderinin yakalandığı ve teslimiyetin açığa çıktığı bu süreç, o güne kadar varlığın KMH'nin politikalarına yedeklemiş olan MLKP'nin ideolojik bunalımının iyice derinleştiği bir süreçti. Bu noktada MLKP'nin direnişten yana tavır alması, yüzünü yeniden devrimciliğe, devrimci değerlere dönme anlamı taşıyacakken, bunu yapmadı.

20 Ekim 2000'de ölüm orucu direnişine başlayanlar arasında yer almayan MLKP, 19 Aralık sonrası F Tiplerinde direnişe başladıysa da, direnişi hiçbir zaman stratejik bir bakış açısıyla ele almadı. Direnmekle direnmemek arasında gidip gelen bir tutum izledi ve sonunda da Mayıs 2002'de direniş saflarını terk edenler arasında yer aldı.

MLKP de, direnişte şehitler verilerek devam edilirken bu süreci seyretti, direnmemeyi teorileştirdi. Sağda solda birkaç ses bombası patlatarak direnişi bırakmanın teorisi olarak ortaya attıkları "Bayrağı dışarıya devrediyoruz" sözünün gereğini yerine getirdiklerini iddia ettiler. Aynı anda ihanetin eleştirisini M-L bir bakış açısıyla yapamayıp onu meşrulaştıran bir tutum takınması, KMH'nin 19 Aralık'ta devrimcileri düşman karşısında yalnız bırakmasını bile eleştirememesi, içinde bulundukları durumu gösteriyordu.

Büyük Direniş süreci, bütün bunların sonucunda MLKP'nin devrim saflarından en hızlı uzaklaşan oportünist çevre olmasını beraberinde getirdi. Kuruluşundan itibaren bir yanıyla Parti-Cephe'yi ve PKK'yi taklit etmeye çalışan, diğer yandan ise reformizme özenip onlar gibi olmaya çalışan ve kendini reformist blok içine kabul ettirmeyi hedefleyen MLKP'de, Büyük Direnişin dışına düşmesiyle kazanan reformist tercih oldu. 2010 yılında MLKP de yasal partililik kervanını katıldı.

4) TİKB:

TİKB, 2000'lere gelindiğinde grupçuluk psikolojisini ve “öncülük” kaygılarını büyüttüğü sektör, provakatif tavırlar içinde iyice daralmış, yaptıklarıyla halktan ve diğer devrimci örgütlerden önemli ölçüde tecrit olmuştu. Fakat TİKB'nin bu “sektör” görünümünün altında yatan, gerçekte pasifist, korunmacı bir anlayıştı. Bu anlayış kendisini, tecrite karşı ölüm orucu tartışmalarında, TİKB temsilcilerinin “KAYMAK TABAKAYI KORUMAK GEREKİR” sözünde ifade etti.

20 Ekim 2000'de ölüm orucuna “kaymak tabakayı korumak” için katılmayan TİKB de, F Tiplerine götürüldükten sonra “zoraki” olarak ölüm orucuna başlayan örgütler içinde yer alsa da, daha direnişe başladığı ilk andan itibaren, TİKB önderliği, hedefi direnişi zafere taşımak değil, bir an evvel bitirmemiş gibi hareket etti. Nitekim Mayıs 2002'de direniş saflarının terk edilmesinin başını çekenlerden oldu. Bundan sonra ise açıkça direnişe düşmanlaştılar. Neredeyse tüm enerjilerini direnişi ve Parti-Cephe'yi mahkûm etmek için harcadılar. Bu tavır TİKB'nin ideolojik bunalımını derinleştirip çürümesini hızlandırmaktan başka bir işe yaramadı. Söylem ve tavırları kendi kitlelerini bile ikna edemedi. Bunun sonucunda kendi içinde yeni bölünmeler yaşandı. 2007 sonrası, takip edebildiğimiz kadarıyla üçe bölündü.

Ayrılanlarca yazılan yazılarda bu bölünmeler için getirilen gerekçelerden bazıları şöyleydi;

“... TİKB'nin ideolojik, teorik, politik ve örgütsel birliği uzun süreden beri kaybedilmiştir. Örgütsel birliğimiz grup, çevre, çevrecilik, hatta bireylere kadar çözülmüştür.” TİKB Merkeziyetçilikten uzaklaşmış, dar grupçuluğa kapılmıştır. Merkez Komite üyeleri de dahil olmak üzere konformizm, düzene yerleşme isteği gelişmiştir. “... Kapitalizmin egemenliğinin devrimci örgütlere sızması ile birleşik olarak konformizm, profesyonel devrimci adanmışlığın yitimi, düzeniçilik ve part-time devrimcilik melanetiyle bu faturayı daha da katmerlendirmiştir. Tespitler “M-L ideolojisinden uzaklaşmıştır” a kadar uzanıyor.

Peki, bir örgüt nasıl bu hale gelmiştir?

Bu sorunun cevabını bulmak için, bakılacak yerler bellidir.

Bir; Bu sorunun cevabı, TİKB'nin F Tipi saldırısına karşı politikasızlığına ve "Kaymak tabakayı koruma" politikasındadır.

İki; Bu sorunun cevabı TİKB'nin zoraki başladığı direnişi bitirmek için "Uluslararası standartlar" ı önererek emperyalizmin çözümlerine boyun eğmesindedir.

Üç; Bu sorunun cevabı, Büyük Direniş sürerken direniş saflarının terk edilmesindedir.

Dört; Bu sorunun cevabı, 2005 yılında Ufuk Çizgisinde yayınlanan "Ö.O. SÜRECİ: TASFİYECİ SALDIRIYA KARŞI TASFİYECİ TAKTİK" başlıklı bu tefrika, TİKB'nin ihtilalcilikle, sosyalist direniş ve mücadele anlayışıyla bağlarını kestiğinin ilanıydı. Bu tefrika, küçük-burjuva hırs ve kompleksinin tüm devrimci değerleri teslim aldığı ve o değerlerden kopulduğunun ilanıydı.

Bugünkü ayrılıkların kökleri, işte Büyük Direniş sürecindeki bu aşamalardadır. Açıkça ifade edilsin veya edilmesin böyledir. TİKB, yakın geçmişte KMH'ye yönelik hakarete varan en ağır eleştirileri getirirken bugün o da KMH'ye yaslanarak var olmaya çalışsa da başaramıyor. TİKB artık pratik olarak da siyasi olarak da yoktur. "Kaymak tabakayı koruyalım" diyenler kendilerini bile koruyamadılar. Çünkü "kaymak tabakayı koruma" derdiyle direnmeyenler kaçınılmaz olarak çürüyüp çözülürler.

5) TKİP:

20 Ekim 2000'de, DHPK-C ve TKP(ML) ile beraber Ölüm Orucuna başlayan TKİP, 19 Aralık'ta düşman saldırısının şiddeti ve zaferin kolay kazanılmayacağına görülmesinin ardından direniş saflarını ilk terk edenlerden oldu. Devrim perspektifine ve iktidar iddiasına sahip olmayan bir örgüt açısından bu durum şaşırtıcı değildi. Zira TKİP, Parti-Cephe ile beraber direnişe başlarken de bu direnişin anlamını ve önemini tam olarak kavramış değildi.

Devrim ve iktidar iddiası taşımayan, M-L'yi bedeller ödeme pahasına savunma kararlılığı göstermeyen bir hareketin devrimci bir alternatif olarak gelişmesi de beklenemez. TKİP de olduğu yerde sayan, ne uzayan ne kısalan bir hareket olarak var olmaya devam ediyor.

6) TKEP/L:

Ölüm Orucu tartışmalarında süreci kavramaktan uzak, kendi tarzına uygun biçimde abartılı fiili eylem önerilerinde bulunan TKEP/L, 20 Ekim 2000'de direnişte yer almadı. 19 Aralık katliamının ardından ise direnişe başlayan örgütler içinde yer aldı, direnişte şehitler verdi. 28 Mayıs 2002'de, oportünist sol direniş saflarını terk ettiğinde de, TKEP/L direniş saflarında kalmaya devam edeceği açıklaması yaptı. Sonraki süreçte belli aralıklarla ölüm orucu direnişçileri de çıkardı. TKEP/L'nin direnişi ne derece ciddiyetle sürdürdüğü ayrı bir tartışma olsa da, bu süreçte direnişin yanında saf tutması elbette olumluluktuktu...

TKEP/L bugün devrim saflarında olmayı sürdürse de, abartılı tespit ve söylemleriyle devrime alternatif olmaktan, sürecin gerektirdiği M-L politikalar üretip hayata geçirmekten uzak bir durumdadır.

Sonuç olarak;

Emperyalizm ve oligarşinin tecritle teslim alma saldırısı karşısında başından itibaren kararlı bir direniş göstermeyen, bedelleri göze alarak barikat öremeyen oportünist sol Büyük Direnişin dışında kalarak, devrim saflarından da uzaklaştı. Bunun soldaki yansıması, ideolojik savrulma, reformistleşme, sivil toplumculuk, daralma, çürüme ve devrimci değerlerden uzaklaşma oldu. Bu aynı zamanda emperyalizmin hegemonyasına girmeyi reddeden, tecrit-teslim alma saldırısına karşı fiziki yok olmayı göze alarak direnen Parti-Cephe'nin M-L'yi savunmasında TEK BAŞINA KALDIĞI süreçtir. Büyük Direniş süreci, ortaya çıkardığı bu sonuçlarla bir yol ayrımı oldu.

REFORMİST-OPORTÜNİST SOL DEĞERLERİNİ YİTİRMİŞTİR

Solu sol yapan evrensel değerler vardır. Bugün sol bu değerleri yitirmiş, bunun sonucu olarak sol olmaktan uzaklaşmıştır. Oportünist-reformist solun içine girdiği ideolojik bunalım, şekilsizleşmenin temelinde yatan başlıca neden budur.

Solu sol yapan anti-emperyalist anti-faşist oluşudur. Solu sol yapan her şeyden önce emperyalizm karşısında bağımsızlıktan yana oluşudur. Fakat günümüzde sol, bağımsızlık, vatan, vatanseverlik kavramlarına alabildiğine uzaklaşmış, hatta bu kavramlardan kaçır hale gelmiştir. Emperyalizmin 3. Bunalım döneminde, yeni-sömürge ülkelerde vatansever olunmadan devrimci olunamayacağı, bağımsızlık savunulmadan demokrasi ve eşitlik dâhil hiçbir değer savunulamayacağı görülmek istenmiyor.

Bu körlüğü yaratan ise solun anti-emperyalizm bilincini yitirmesidir. Emperyalizm ve oligarşinin ideolojik hegemonyasına giren sol, politika anlamında da emperyalizm ve oligarşiye yedeklenmiş, anti-emperyalist olma özelliğini yitirmiştir. Bugün reformist ve oportünist solun emperyalizm karşıtlığı ancak söylem düzeyinde sürmektedir.

Solun, emperyalizmin ideolojik hegemonyasına girmesi ve politik düzeyde de emperyalizme yedeklenmesinin bugünkü en çarpıcı kanıtını, KMH' nin emperyalizmle işbirliği karşısındaki tutumu gösteriyor. Reformist ve oportünist sol, bir bütün olarak KMH'nın başta Rojava olmak üzere emperyalist devletlerle işbirliği yapmasını onaylar durumdadır. Hatta KMH kuyrukçusu kimi oportünistler işbirlikçiliğe doğrudan dâhil olmuştur.

Bu tablo solun çürümüşlüğü'nün, ideolojik olarak tükenişinin acı tablosudur. Fakat, solun yitirdiği değerler bunlarla sınırlı değildir. Oportünist ve reformist sol, bugün işçi sınıfı ve emekçi sınıflarla da politikada, örgütlenmede hatta söylem düzeyinde bile bağlarını büyük ölçüde koparmış durumda. Bunların yerine bu hareketlerin politik gündemlerinin merkezine oturan ise kadın sorunu, eşcinsel hakları vb. oldu. Gelineen noktada emekçilerin gasp edilen hakları için neredeyse tek bir tavır üretmeyen, emekçi sınıflar arasında örgütlen-

mek için hiçbir çaba harcamayan; ancak burjuva ideolojisinin yansıması en pespaye görüşleri savunan, bunlar ötesinde hiçbir politika üretemeyen bir sol vardır. Sol çürümüştür.

Solu sol yapan değerlerin başlıcalarından biri her koşulda ezilenden, haksızlığa uğrayandan ve hakkı için direnenden yana olmasıydı. Bugün ise sol, bu kültürden de uzaklaşmış, her şeye grupçu hesaplar, rekabetçilik ve pragmatizm üzerinden bakar hale gelmiştir. Bu tavır kendini Büyük Direniş boyunca “Cepte keklik mi sandınız?”, “Aynı mahalleden değiliz” vb. söylemlerle direnişin ve şehitlerin bizzat sol tarafından tecrit ve sansür edilmesinde gösterdi. Fakat çürümeye orada kalmadı ve bugün oportünist-reformist solun tamamını sardı. Bu nedenledir ki sol, KMH’ nin halkı hedef alan yanlış eylem anlayışını, devrimcilere karşı şiddete başvurmasını dahi eleştirememiş, açıktan mahkûm edemez durumdadır. Yine bu nedenledir ki, emekçi bir kadın, hakkı için adında “Devrimci” ifadesi taşıyan sendikanın önünde aylarca direnirken, sol bunu suskunlukla izleyebilmekte ya da açıkça direnişin karşısında yer alabilmektedir.

Sonuç olarak;

İdeolojik bağımsızlığını ve değerlerini yitiren sol çürümüş, kişiliksizleşmiş ve siyasi olarak tükenmiştir. Bu haliyle sol halkı örgütleme ve savaştırma iddiasından uzaktır. Böyle bir sol halklar için ne alternatiftir ne de umuttur.

TÜRKİYE SOLU içinde yer alan herkesi, direnmeye ve mücadeleye çağırıyoruz.

Çünkü sol, direnmemenin, kendiliğindenciliğin, yılgınlığın ve icazetçiliğin sonucunda durmaksızın geriye, durmaksızın sağa gidiyor. Emperyalizm ve faşizm karşısında uzlaşmaz olamadıkları için her gün biraz daha düzeniçileşerek teslim oluyorlar.

Bedel ödememek için düzenle çatışmaktan kaçarak düzeniçileşiyor. Varılan nokta devrim iddiasını kaybetmektir. Kaçışın sonu yoktur. Direnişten, bedel ödemekten kaçışın sonu, düzen bataklığıdır. Direnmeye ve savaşımaya çağırıyoruz. Bugün solun çok büyük bir

bölümü, Dayı'nın deyimiyle "Basın açıklaması solu" konumundadır. En fazla onbeş yirmi kişiyle yapılan basın açıklamaları, siyasetin temel biçimi olmuştur. Bu konumdaki bir sol, kitleleri örgütleyemez, onlara güven veremez, onlara bir alternatif sunamaz. Sol bu değildir.

Sol olarak büyümek, direnmekten ve savaşmaktan geçer. 7 yıl boyunca direnişi sürdüren devrimci harekete bakın; bir de direniş dışına düşenlere. Mevzi çatışmalarında zaferler kazanıyoruz, kitleseelliğimizi büyütüyoruz, yürüyoruz... Peki diğerleri? Tablo ortadadır.

Evet, 100 şehit verdik Büyük Direnişte; bakın, kazanan kim, kaybeden kim? Sorun; şehit vermeyenler ne kazandı? Güler Zere'nin tahliye ettirilmesi, 1 Mayıs alanının kazanılması, yüzbinleri bir araya getiren konserlerimiz, gerilla şehidimiz Ali Yıldız'ın cenazesinin direnişle toplu mezardan çıkarılması, Haziran Ayaklanması, Berkin'in cenazesi... Adalet eylemlerimiz, devrimci memur Hatice Yüksel'in direnişi, Rosa Teks'ten, Türkan Albayrak'tan, Kazova'ya; Yüksel Direnişi'nden Düzce'ye Bakırköy'e kamu emekçileri ve işçi direnişlerimize; sanatçılarımızdan avukatlarımıza direnişler ve alternatiflerimiz devrimcilerin, devrimciliğin gücünün örnekleridir. Kendimize güvenelim. Halka güvenelim. Güveni büyütme, direniş ve devrimi büyütme. Direniş ve devrimi büyütme çağırıyoruz. Çözüm, legal partilerde değil, mücadeleyi yükseltmektedir.

Çözüm otel salonlarında açıklanan legal partiler aracılığıyla "kitleleşmeye" çalışmak ya da KMH'nin kuyrukçuluğunu yaparak karşılığında parlamentoya bir vekil sokmak değil, gecekondulardaki yoksul halkı örgütlemektedir. Tüm sol yüzünü, reformizme, düzene değil, mücadeleye dönmelidir. Direnmekten, mücadeleden kaçmanın yol açacağı tek sonuç pasifizmdir, reformizmdir, düzendir. Düzen çürümedir.

Çürümek yerine arınmak için, erimek yerine güçlenmek için, dağılmak, parçalanmak yerine ideolojik birliği büyütme ve güçlendirmek için direnmeye ve mücadeleye! Direnmek ve mücadele etmek halkların tek zafer şansıdır. Direnmek ve mücadele etmek, devrimciyi devrimci yapan tek seçenektir.

SOL İLE KURDUĞUMUZ İLİŞKİLER

Türkiye devrim tarihinde solu, halkı her kesimiyle kapsama gücüne sahip tek hareket olduğumuz şüphe götürmeyen bir gerçektir. Emperyalizmin oligarşinin her saldırısının karşısına halkta karşılığı bulan politikalarımızla çıkıyoruz. Bu politikalarımızla düşmana geri adım atırmamızın yolu kurduğumuz güç birliklerinden geçiyor.

Amansız bir düşman ve bu düşmanın politik – ideolojik, kültürel yani her alandaki saldırısıyla karşı karşıyayız. Buna karşı bölünmüşlüğüñ değil bir bütün olarak karşı çıkışın sonuç alıcılığı defalarca kez kanıtlanmış bir gerçektir.

Güler Zere'ye özgürlük talebiyle yürütölen “Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın” kampanyasının tüm kesimlerde karşılık bulmasıyla birlikte, faşist devlet talebimizi kabul etmek zorunda kaldı. Güler Zere'nin tahliyesine kadarki süreç kampanyanın yoğun katılımının sağlanmasıyla birlikte mücadelenin sonuç alıcılığına önemli bir örnek teşkil etti.

Dayımızın da dediğı gibi;

“... Bizim birlik modellerimiz yanlış bulunabilir. İçeriğıyle, isimleriyle tartışılabilir. Ya bizim dediğimiz olur ya da olmaz gibi bir saplantı içerisinde değiliz. Yaklaşımımızın temel halkası düzen karşıtı bütün güçleri birleştiren, savaştıran legal, yarı – legal, illegal her alanda bütün devrimci sol güçleri birleştirebilmek ve iktidara merkezi darbeler vurarak zafer yürüyüşünü hızlandırmaktır.” (Seçme Yazılar, syf:323)

Kurduğumuz tüm birliklerde ve platformlarda ileride de değineceğiz, birçok tartışma yürüttük; kimi kazanımları elde ettik, yanı sıra kimi çarpık anlayışlarıyla solun çürümesine de şahit olduk. Burada elbette ki sadece sol değil bizim kendi eksik hatalı yanlarımız da birlikte mücadeleyi engelleyen unsurlar halini aldı.

Yine Önderimizin dediğı gibi;

“... Daha büyük bir savaşın, birlikte mücadelenin önündeki engel düşman değil, bizizdir. İsteyerek ve istemeyerek yaratılan olumsuz kültürdür. Bu kültürle savaşılmadan, en azından birlikte mücadelenin zorunluluğu siyasi yapıların taraftarına kavratılmadan olumlu sonuçlar almak çok kolay olmayacaktır.” (age, syf:321)

Soldaki birlik anlayışının da yarattığı bu kültür karşısında koyduğumuz politikalar bu birliklerin sürekliliği ve sonuç alıcılığıyla doğru orantılıdır. Bu yüzden emperyalizm ve oligarşinin saldırıları karşısında önümüze koyduğumuz politika mücadeleyi ortaklaştırmak; solu, halkı birleştiren örgütlülükler yaratmak olmuştur.

2008'DEN BU YANA KURDUĞUMUZ BİRLİKLER

1) Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu:

Halkın suyunu özelleştiren, şirketlerin karlarına kar katmak için yaptıkları Dünya Su Forumu'nun 5.sinin, 2009'da Türkiye'de yapılacak olmasıyla platformun hazırlıkları da başlamış oldu. STHP 15 Temmuz 2008'de Taksim'deki eylemiyle kuruluşunu da deklare etti. 2009'da yapılacak 5.Dünya Su Forumu'na karşı Alternatif Su Forumu örgütleyecek Platform birçok kuruluşu da içine alan geniş bir örgütlülüktü.

DİSK, KESK, TMMOB, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Serbest Muhasibeciler ve Mali Müşavirler Odası, İstanbul Barosu, İstanbul Eczacılar Odası, İstanbul Diş Hekimleri Odası, İstanbul Veteriner Hekimler Odası, Su Politik, Alinteri, Munzur'u Koruma Kurulu, SODAP, Çorlu Su Yaşamdır Platformu, GDO'ya Hayır Platformu, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri, ESP, Temel Haklar Federasyonu, İDİL Kültür Merkezi, Halk Cephesi, Birleşik Metal İş Sendikası, Enerji Yapı-Yol Sendikası, Tüm Bel-Sen 1 ve 4 No'lu Şubeler, Eğitim-Sen, Tarım Orman-Sen, Yapı Yol-Sen, Çevre Hukuku Derneği, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, Halk Sağlığı Derneği, Kaldıraç Dergisi,

+İvme Dergisi, İşçi Gazetesi, CHP, EMEP, ÖDP, SHP ve TKP İstanbul İl Örgütlenmeleri bu platformun içerisinde yer aldılar.

Platform 2008 sonundan 5.Dünya Su Formunun yapıldığı Mart 2009'a kadar ki süreçte birçok eylemle halkı suyuna sahip çıkma noktasında bilinçlendirme amacına yüksek oranda ulaştı. Ancak 5.Dünya Su Forumu ile aynı tarihlerde yapılan Alternatif Su forumu sonrasında solun katılımının azalması, sürekliliğin sağlanamamasıyla Platform işlevini yitirdi.

2) Cezaevleri Merkezi Platformu (CMP) :

2000'lerde tutsaklara yönelik F tipi tecrit politikalarını 7 yıllık Büyük Direnişimizle püskürttük. F tipleriyle yöneltilen tecrit saldırısına Büyük Direnişimiz sonrası önemli cevaplardan birisi de kurduğumuz platformdur.

"... Başaramadınız! CMP Bunun Kanıtıdır! (...) Hücrelerde tutsaklar değil ÖRGÜT var. Hücredeki her tutsak ÖRGÜTÜNÜN kararını uyguluyor!" denilerek kuruldu CMP. F tipi hücre saldırılarıyla amaçlanan örgütsüzleştirme planı 2009 Temmuz'da kuruluşunu hapisane duvarlarını aşan mektuplarıyla deklare eden CMP ile yerle bir oldu.

Bu örgütlülükte DHKP-C, MLKP, MKP Direniş Hareketi, TİKB, TKP/ML tutsakları yeraldı. Hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri, tutsaklara dayatılan her uygulama CMP ile alınan kararlar doğrultusunda hep birlikte püskürtülüyordu. Ancak 2009'dan, 2014'e kadar işlerliğini koruyan platform, Temmuz 2014'de yaşanan HDP saldırıları sonrasında, Kürt Milliyetçiliğin kuyrukçusu olan MLKP ve TKP / ML'nin kraldan çok kralcı bir tutum içerisine girip CMP den çekilmesiyle, dağılma sürecine girdi. DHKP-C ile tüm sosyal-siyasal bağlarını kestiklerini ilan ederek, CMP'den çekildiği süreç bu iki örgütün PKK kuyrukçuluğunun en bariz kanıtı olarak tarihe geçti.

Bu ilişki kesmeyle birlikte düşmanın hapishanelerde tecriti koyulaştırdığı bu süreçte, tutsakların güçlü bir silahı olan CMP'yi dağılma noktasına getiren bu iki örgüt, aynı zamanda bulunduğu her yerde Cephe'yi tecrit çağrılarını yaptılar. Bu çağrılar sonrasında, 2015 'e ge-

lindiğinde CMP tamamen dağılmış oldu.

Biz Yine Biziz! Yine direniş geleneklerimizi büyütüyoruz. Düşmanın hapishanedeki politikalarını yine püskürtüyoruz. Fakat solun geldiği noktaya baktığımızda, saldırıları birlik olup göğüslemeyince nasıl savrulduklarını görüyoruz. Gün gün CMP'nin önemi, solda birliğin önemi bu yaşananlarla ortaya çıkmıştır.

3) Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP):

Cezaevleri Merkezi Platformunun kurulduğu, 2009'da hapishanelerdeki mücadeleyi dışarıda da omuzlamanın adımları atıldı. TKMP'de bu doğrultuda ESP, DHF, Halk Cephesi, Odak, ÖMP ve Partizan'ın katılımıyla kuruluşunu açıkladı.

TKMP tutsakların sesini hapishanelerden dışarıya taşıyor, tecrite vurulan bir darbe işlevi görüyordu. TKMP'nin kuruluşu şehidimiz EYÜP BAŞ'ın yoğun emekleriyle gerçekleşti. Onun emeği ile sonuç alan, birleştiren bir tarza büründü.

İstanbul'dan sonra Adana, İzmir ve Ankara'da da kuruldu. TKMP haftalık basın açıklamaları aylık hak ihlalleri ile ilgili basın toplantıları vb. eylemlerle halka ulaşıyordu. 2009'dan 2014'e gelindiğinde CMP'de de olduğu gibi yine ESP'nin yarattığı tartışmayla işlevini yitirmeye başladı.

TKMP, Hasta Tutsaklar kampanyasının final eylemi olarak 10 Şubat 2014 günü Ankara Adalet Bakanlığı önünde 1 günlük oturma eylemi yapma kararı aldı. Bu kararın alındığı toplantıdan sonraki yapılan toplantıda sanki kararları verenlerden biri de onlar değilmişçesine 1 günlük oturma eylemi kararını tartışmaya açtılar.

Ankara'da yapılan kitle çalışmasıyla caddeye TKMP imzasıyla pankart açan TAYAD'lılara "Karar değişti, 4 saat oturulacak" diyen ESP'liler, kararın değişmediğini belirten TAYAD'lı ailelere "Sizin yüzünüzden 1 gün boyunca oturmak zorunda kalacağız" diyerek gerçek niyetlerini de ortaya koymuş oldular.

Eylemin yapıldığı 10 Şubat günü, polis analara babalara saldırıp 7 kişiyi gözaltına aldı; fakat ESP'nin derdi yine başkaydı; "Gözaltılar bırakılana kadar oturacağız" kararına burjuvazinin ağzıyla bir cevap geldi ESP'den : "Analarımız dövdürtmek mi istiyorsunuz?"

Tek bir ana kaçmazken, tek bir ana gidelim, eylem burada bitsin demezken, teslimiyeti eylemi bitirme kılıfına büründüren ESP gözaltılarından, gazdan, bedel ödemekten kaçmanın teorisini yaptı.

TKMP'nin 2009'dan-2014'e yarattığı tüm kazanımlara rağmen bu birlik te dağıldı. Çünkü solun öne çıkarttığı, tutsakların talepleri değil kendi ismi, kendi politikası ve icazetçi anlayışı oldu.

4) İMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik:

2007 yılında İMF ve Dünya Bankası karşıtı eylemlerle halk Taksim'deydi. Emperyalizmin ülkemiz topraklarındaki sömürsüne karşı tüm halk kesimlerinde yankısını bulan bu eylemler tüm solu da birleştiren bir zemin oldu. Birçok DKÖ ve kuruluşun katılımıyla kurulan bu birlikle, emperyalizme yönelik eylemler örgütlendi. Bu eylemler, basın açıklamaları dışında açıklama protestoculuğunu aşan, daha sonuç alıcı eylemlerdi (Ayakkabı fırlatma, köprü kapatma vb...). İMF ve Dünya Bankasına, yani emperyalizmin silahı olan bu kurumlara karşı halkımızın anti - emperyalist duygularının örgütlenmesiyle birçok eylem yaptık. Bu duygular solun birliğiyle birleştiğinde daha sonuç alan bir pratiği yarattı. Ancak yine hedefsiz ve sadece direnişin en önünde bayrak tutma yarışına kilitlenen sol, bu birliğin de dağılma sürecini yarattı.

5) "Güler Zere'ye Özgürlük!

Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!" Eylem Birliği:

2009 'da kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere için başlatılan kampanya ile kazanılan zafer, sol ile kurduğumuz birlik noktasında olumlu örnektir. Güler Zere için özgürlük talebiyle 20. 09. 2009'da

başlayan kampanya, 5 ay sonra Güler Zere'nin tahliyesiyle Hasta Tutsaklara Özgürlük Eylem Birliği şeklini aldı. Bu şekli almadan önce Güler Zere için yaratılan yoğun kitlesellikte yer alan solun bir kesimi bu kampanyadan, her birlikte olduğu gibi kendi reklamını yaparak, bir insanın yaşamı söz konusuken ortaya hiçbir şekilde savunulamayacak bir tartışmayı körükleyerek ayrıldı. Biz bir insanın yaşam hakkının tanınmasından, gün gün ilerleyen hastalığından bahsederken solun önümüze koyduğu gündem LGBT idi. Bu çarpık bakışın sonucu birlikten çekilen solun dışında 24 örgütle devam etti birlik. Bu örgütler: Çağrı, Çağdaş Hukukçular Derneği, Devrimci Tutsaklar Komitesi, Devrimci Hareket, Devrimci 78'liler, Divriği Kültür Derneği, Emek Ve Özgürlük Cephesi, Emekli Sen İST. Şubeleri, EMEP, Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, Gülsuyu-Gülensu Derneği, Halk Cephesi, Kaldıraç, Kesk Şubeler Platformu, Köz, ODAK, ÖMP, Partizan, Pen, PSAKD, TAYAD, Tecrite Karşı Sanatçılar, TKP, Ürün Sosyalist Dergi.

Destekleyenler İse; BDSP, DİP-G, PDD.

Güler Zere'ye özgürlük talebiyle yapılan kampanyanın kazanımı sonrasında tüm hasta tutsakların sesi oldu kampanya. Halkta da hasta tutsaklara yönelik bir duyarlılık yaratan bu eylemler haftalık, aylık bir tempoda devam etti. Ancak bir süre sonra hiçbir kampanyasında da yapmadığı gibi, burada da sol kararlı, ısrarcı bir tarz izlemedi. Birlik kendi haline bırakıldığı noktada harekete geçiren, eylemlere gelen, örgütleyen bir tek biz vardık. Zamanla bu birlikte solun yalnız bırakması sonucu dağıldı.

6) Taksim Dayanışması:

2013 yılı Mayıs'ına geldiğimizde AKP'nin Taksim yasakları, halkta bir tepkiyi açığa vurdu. Gezi Parkı'na kışla yapma planı ile karına kar katmayı amaçlayan AKP'nin karşısında yıllardır yaşattığı açlık, sefalet ve yoksulluğun öfkesiyle yoğrulan bir halk vardı. Yıllarca yaşatılanların öfkesi halkın Haziran ayındaki ayaklanmasını yarattı. Ayaklanmanın ilk başladığı günden şeklini alan Taksim Dayanışması ayaklanma boyunca tüm örgütleri bünyesinde bulunduran bir birlikti.

Daha ilk gün (31 Mayıs) polisin saldırısı sonrası parka giren halka “Dağılabiliriz-Eylem bitti” anonsu yapıp ayaklanmayı başlamadan sonlandırmayı amaçlayan dayanışmanın önü, halkın direnme dinamiğine sahip çıkmasıyla kesilmiş oldu. Yine sonraki günler de büyük mitingde “Miting bitti, bu bir kazanımdır” diyerek ayaklanmayı bitirme çağrısı yapan EMEP’liye halkın cevabı su şişeleri atmak ve yuhalamalar oldu. Halkın öfkesinin unsuru olan ayaklanmaya katılıp yön verme noktasında yaşadığımız eksikliği, Taksim’e çıktığımız günden bitimine kadar politik tutumumuzla gidermeye çalıştık. Ayaklanma büyüdükçe bedeller de büyüyordu. Bedel ödemekse solun en büyük kâbusu olduğundan pratikte kararlı bir duruşu yoktu, ayaklanmayı büyütmenin değil, eylemi bitirmenin teorisini yapıyordu. Reklamını yapmış, pankartını asmış ise, çadırları toplayıp gidebilir, forumlarda icazet söylevleri verebilirdi artık. Cephe’nin politikalarını hayata geçirmek bu noktada öne çıktı. Dayanışma toplantılarında, forumlarda direnmek için, ayaklanmayı büyütme için çağrılardan vazgeçmedik. Ancak bizim de yetersizliklerimiz sonucu, ayaklanmada halkın öfkesini doğru yönlendirememiş olmak, iktidara soğuk terler döktüren ayaklanmanın ve birliğin sonunu getirdi.

BİRLİK ÇABALARIMIZ NEDEN SONUÇSUZ KALDI?

Birlikler siyasal amaçları olan oluşumlardır. Oligarşi’nin solu etkisizleştirmeye yönelik saldırıları karşısında ortak politikalar geliştirmek, halkın mücadelesini örgütlemek ve büyütme için örgütlü güçlerin birliği büyük öneme sahiptir. Sol, burjuva kapitalist sistemin alternatifi. Bu yüzden burjuva düzeninde burjuva politikasının bir parçası olmaz. Kendi dilini, kendi kültürünü, kendi politikalarıyla yaşatır.

Oligarşi halka karşı en geniş anlamda birlik içindedir. Kendi aralarındaki tüm ayrılık ve çelişkilere rağmen bir birlik oluşturabilmektedirler. Bu birliklerle de halkı politik-ideolojik olarak kuşatmakta, yönlendirebilmekte daha etkili olmuşlardır. Oligarşinin saldırganlığında, pervasızlığında halk güçlerinin dağınık olmasının da payı vardır. Oligarşi, söz konusu direnenler olunca bir birlik oluştururken, sol birlik olmayı bir türlü başaramamıştır. Birliğin amacı mücadeleyi geliştirmektir. Bir-

likler stratejik hedefe varmamızı kolaylaştırıp, düşman cephesini küçülterek ittifaklar cephesini büyüten bir misyona sahip olmalıdır. Ama bugün pratikte yaşanan başkadır. Karşımıza çıkan birlikler, birlik çabaları hep rekabetçi, fırsatçı, faydacı, grupçu bakış açısıyla oluşmuştur. Fırsatçılığın adı sol olamaz. Her birlikte sol önce kendisine ne gibi bir kazanım sağlayacak ona bakar. Elbette birliklerde, ittifaklarda her siyasi hareket kendini güçlendirmeye de çalışmalıdır. Ama solun bakış açısı böyle değildir. Sol o birlikte kendi reklamını nasıl yapacağını planlarını yapar. Birlikler içerisinde birliği değil, kendi imzasını öne çıkartmaya çalışarak reklamcılığını tesciller. Ne kadar reklam yaparsam kardır der. Dünyaya mal olmuş konularda birliklerin içerisinde yer almaya çalışarak onun üzerinden kendi adını duyurmanın peşine düşerler.

Örneğin Berkin Elvan şehit düşmeden önce kılını kıpırdatmayan sol, şehit düşünce Berkin'i sahiplenmiş, Berkin üzerinden kendi reklamını yapmışlardır. Sol'un bu yanlış, çarpık anlayışları iktidar hedefinden uzaklaşmaya başladığında ortaya çıkmıştır. İktidar hedefinden uzaklaşmak faydacılığı, rekabetçiliği, fırsatçılığı reklamcılığı körukler. Birlik anlayışlarında ve pratiklerinde çarpıklık olduğu için ülkemizde birlikler kurmak gerçekten büyük bir emek ve sabır gerektiren bir iştir. Bu emek ve sabrı göstermekten geri durmayacağız elbette ama yanlış düşünceleri, oluşumları eleştirmeye devam edeceğiz. Birlikler nasıl oluyor, hangi hesaplarla birlik kurma yoluna gidiyor?

“Devrimci birlikler düzenle uzlaşmayı değil, çatışmayı ve halk hareketini daha da yükseltmeyi hedefler. Birlik için temel ölçü barış ve burjuva demokrasisi değil devrim olmalıdır.” der Dayı.

Evet, Dayımızı da dediği gibi birliklerin amacı, güç oluşturup düşmana daha büyük darbeler vurmak ve mücadeleyi geliştirmektir. Ama birlikler amacının dışında da oluşabiliyor. Örneğin, güçsüzlük durumlarında birlik kurma arayışı içerisine girip, biraz gelişince birlikleri dağıtan bir tarza dönüşebiliyor. Halkın mücadelesinin gelişimi yerine, kendi örgütlerini geliştirmek için kullanırlar. Yani işi bitince bir kenara atılır birliklerin önemi. Yani elbet kendini de geliştirecekler, burada anormal bir şey yoktur. Ama bu, emek harcamadan başkasının emeğinin üstünde bir şey elde etmeye dönüşürse orada birlikten

faydalanmak vardır. Birliği başka örgütlerin gücü üzerinden politika yapmanın aracı olarak gören bir anlayış birlikleri geliştirmez. Bu yüzden ortak yapılan her şeyde en alt düzeyde katılım sağlarlar ve birliğin işleri için emek harcamazlar. Bir güce yaslanmak zihniyetiyle oluşan birliklere HDK – HDP ‘yi örnek verebiliriz. 26 örgütün bir araya gelip oluşturduğu birlik dışarıdan bakıldığında güçlü görülmektedir. Ama bu birliğin güç kazanması geçicidir ve politik olarak getirdiğinden daha fazlasını götürmektedir. Sol’da cephe-birlik politikaları sol

örgütlerin isimlerinin yanyana gelmesinden ibaret değildir. Sol’da birlik olamamanın tarihine bakıldığında yapılan çağrılar, bildirilerin altına yan yana örgüt imzalarının yazılmasından ibaret olduğunu görürüz. Sol’da birlik-cepheleşme örgüt isimlerinin bir bildiri altına yanyana yazılmasıyla değil, faşizmin baskı ve terörüne maruz kalan, tüm halk kesimlerinin birleştirilmesiyle mümkündür.

“Küçük hesaplardan, dar düşüncelerden çıkılıp Türkiye halklarının çıkarları esas alındığında bunların hayata geçmemesi için hiçbir neden yoktur.” (Dayı)

Sonuç olarak;

Yaşadığımız birlik örneklerine baktığımızda her biri bizim sol ile kurduğumuz, kuracağımız ilişkilerde ders niteliği taşıyor. Sol’un çürümesinin teorisini yaptığı “barış, uzlaşma” çığırtkanlığı ile alanlarda olduğu bu süreçte, birliklere nasıl yaklaştığını da bu örneklerde yaşadık. Bu anlamda solun birliklere bakışındaki çarpıklığında, yanında bizimde eksik bıraktığımız noktalar mutlaka var. Ne kadar ısrarcıyız mesela? Sol’u iknada, kapsamada ne kadar çabamız var? Bu açıdan bakalım birde kurduğumuz birliklere. Sol’un geldiği noktadaki ideolojik tanımı biliyoruz. Bu yönüyle birliklerdeki tavırları da bilmediğimiz şeyler değildir. Bu tavırlara karşı ilişki geliştirecek olan yine biziz. Birliklerdeki reklamcı, emekten kaçan tavırları karşısında sola yönelik mutlaka bir programımız olmalı.

Birliklerin dağılmasında bizimde payımız olan kısım da bu olmuştur nitekim. Tahlil etmişizdir ama harekete geçirmemişizdir. Kitle ile solu direnmeye zorlayan bir etki yaratmadığımız noktada, solun kitleyi

güçlendirmesini yaratacağı koşulları yaratmada atıl kalmışızdır. Bu çalışma tarzımızı değıştirmek, solun bahanelerinin karşısına dikilen olmak önemlidir.

Mesela TKMP Hasta Tutsaklar Kampanyası final eyleminde ESP'nin tutumu karşısında eylemi sonuna kadar sürdürmemizde, asıl yöntem ESP'nin tutumunu direk kitlelere taşıyıp atılmak istenen geri adımı mahkum etmiş olmamızdır. "Anaları dövdürtmek mi istiyorsunuz?" diyerek eylemden kaçma hesabı, oğulları her gün hapishanelerde işkence görürken canını ortaya koyan anaların kararlılığıyla bozulmuştur. Bu bir örnektir harekete geçirmede.

Bugün ise önümüze gelen en önemli görev, düşmanın saflaştığı bu süreçte solu ve halkı birleştiren olmalıyız. Bizim politikalarımız sola, kitleye sonuç aldığımızı göstererek birliklerde daha da öne taşımaktır. Pankart getiren olmak, örgütleyen olmak dahi bir ağırlığı yaratır. Sol'u bu anlamda geliştirmeliyiz. Ortak sloganlar temelinde direndiğimizde, sonuç aldığımızı görmeliler.

Sol'u saflaştırmak için ideolojik mücadelemizi büyütürken, siper yoldaşlığı üzerine örneklerimiz de ele alınmalıdır. Birliklere verdiğimiz emeği görmeli sol ve bu sorgulamayla birlikleri ileri taşımalıyız.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÜLKEMİZDE VE DÜNYADA HALKLARININ UMUDU PARTİ-CEPHE'DİR.

Parti Cephe, iktidar iddiasıyla M L ideolojisiyle 49 yıldır pratikte her koşulda devrime ve halka sahip çıkmıştır. 12 Eylül faşist cunta devrimci hareketi teslim alamadı. 84 ÖO zaferi yeni geleneklerin tohumlarını atıyordu.

Dışarda yaprak kımıldamadığı bir dönemde P-C içerde ve dışarda faşizmi yenilgiye uğratiyordu. Faşist cunta bizi teslim alabilmek için saldırıyordu. Bizler 1986-1987 yıllarından itibaren gençlikten, işçilere, memurlara, emekçilere, gecekondululara kadar halkın mücadelesini çeşitli alanlarda büyüterek sürdürdük. Her alanda, birimdeki bu gelişmelerin öncüsü, devrimci hareketin kadroları, taraftarlarıydı. Parti-Cephe, Amerikancı faşist cunta yıllarında direniş tohumlarını her alanda iğneyle kuyu kazar gibi atarak, destansı direnişler yarattı.

1988-1989 tarihlerinde dostu düşmanı şaşkına çevirdik. Nisan direnişlerinde, işçilerin Migros grevlerinde, memur alanında 657 zincirini kırarak büyük bir atılım yapıldı. Bu süreçte gecekonduarda yıkımlara karşı halkın direnişlerini örgütleyen yine Parti Cepheilerdi.

1990'larda emperyalizmin karşı devrim rüzgârlarının estiği bir dönemi kendi lehlerine çevirmeyi başarmışlardı. Sosyalist sistemin yıkılmasından sonra emperyalist saldırganlık artmış, ilerici, sosyalist iktidarlar yıkılıp yerine burjuva kapitalist iktidarlar kurulmaya başlanmıştı. P-C'nin bu karşı devrim rüzgarlarına kapılmadan ideolojik, politik tutumunda hiçbir değişiklik yapmadan mücadelesini sürdürdü.

1990 yılında dünyanın ilk sosyalist devleti; Sovyetler Birliği'nin revizyonistler eliyle dağıtılması ardından, "Sosyalizm Öldü", "Elveda Proletarya" naraları atılmaya başlanmıştı. Tarihsel materyalizme, diyalektiğe inanmayanlar, devrim iddiasını yitirenler, ideolojilerini günlük gelişmelere göre belirleyenler, esen karşı devrim rüzgârlarına kapıldılar. SBKP Genel Sekreteri Gorbaçov sosyalizme ihanetin bayraktarlığını yapıyordu. Tüm dünya solunun ideolojik sağlamlığının bir kez daha sınıandığı bu yıllarda, dünyada sol partiler ciddi sarsıntılar geçirdi. Stratejilerini, taktiklerini SBKP'den şablon olarak alan revizyonist örgütler ilk savrulanlar arasında yerini aldı. Kendini Marksist-Leninist devrimci gören kesimler de, silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyen birçok örgüt te silahlarını bırakıp, düzene döndüler. Teslimiyet, uzlaşma, ihanet devam ediyor ve Emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" palavrası, ideolojisiz ve dünya halklarına olan inançlarını kaybeden sosyalist, komünist etiketli solu tek tek teslim alıyordu.

P-C yaşanan tüm bu olumsuzluklara, karşı devrim fırtınasına karşı tarihini, şehitlerini, sosyalizmi ve sosyalizmin kazanımlarını savunmaya devam etti. P-C, Emperyalizmin düzenlediği karşı devrimle katledilen Romanya devlet başkanı Çavuşesku'nun sosyalist direnişini sahiplenerek, dünyada sosyalizmi sahiplenme onuruna sahip çıkan ve bu konuda gelenek yaratan "tek" örgüt oldu. Sol ise emperyalizm Çavuşesku'ları idam ederken alkış tutuyordu. Rota bir kez bozulunca, M-L anlayıştan sapanların yanılsaları da devam etti. Balkanlarda, Kafkaslar'da yaşanmış olan "Turuncu Devrimler", Orta-

doğu'daki "Arap Baharı"nı devrim olarak ifade eden sol yine yanılmıştı.

Sol örgütler ve partiler 1991 körfez savaşı döneminde "Ne Bush Ne Saddam" diyerek tarafsız kalmayı tercih ettiler. Ancak devrimci mücadelede tarafsızlık diye bir şey söz konusu olamazdı. Ara yol yoktu. Saldırıya uğrayan halktan yana ya da emperyalizmden yana bir tavır belirlemek zorunluluğu vardı. 1991 savaşında emperyalizm çokluk çocuk, kadın erkek, genç yaşlı demeden Irak halkını katlederken seyirci kalmak emperyalizme destek olmaktı. Ki sol olmanın gereği, emperyalist saldırganlığa sessiz kalmak değil, emperyalizme karşı mücadele etmektir. Parti Cephe "Emperyalist savaşa hayır" kampanyası gibi demokratik mücadele ile bir yandan Irak halkının yanında yer alıyor, diğer taraftan da CIA ajanlarını cezalandırarak anti-emperyalist mücadeleyi büyütüyordu. Sol da ise ideolojik bunalım sürüyordu. Karşı devrim rüzgârının etkisinde kalan sol, bir taraftan silah bırakma yarışına girerken, diğer taraftan Irak'ı kan gölüne çeviren emperyalizm karşısında suskun kaldı.

Halkın adalet özlemi her geçen gün artıyor, P-C halkın adalet özlemlerine 1990'larda gerçekleştirdiği eylemlerle cevap veriyordu. 1990 yılında oligarşinin infaz, katletme, kaybetme saldırıları karşısında silahlı mücadelesini yükselten P-C', bu savaşın bedelsiz yürümeyeceğini de biliyordu; bu süreçte onlarca kadro ve savaşçısı şehit düşüyor, birçoğu da tutuklanıyordu.

Devrim ve sosyalizmin bayrağı, atılım yılları döneminde Anadolu'nun en ücra köşelerinde dalgalandı.

1990'lı yıllar emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızı yükselttiğimiz "Atılım yılları" olarak tarihe geçti. Dünya solu emperyalizm değişti gibi yüzü uzlaşma arayan laflarla silahlarını bırakırken, Parti-Cephe emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı savaşını yükseltiyordu. "Atılım dönemi" her ne kadar silahlı eylemlerle anılmış olsa da, o dönemde demokratik alan ve birimlerde kitlesel mücadelelere, direnişlere önderlik edilmiştir.

1991 tarihinde işçi alanında Devrimci İşçi Hareketi'nin önderlik ettiği

ve tarihe Paşabahçe direnişi olarak geçen işçi direnişi, 1980 sonrasında gerçekleştirilen işçi direnişlerinin en önemlisiydi. Zonguldak Maden ocaklarında işçiler haklarını alamamakta, patronlar işçilerin emeklerini sömürmekteyken, Zonguldak işçileri umutlarını madenlerde örgütlü olan Türk-İş Sendikasına bağlamışlardı. Ancak Türk-İş Sendikası düzen içi solculuğuna soyunmuştu. Düzene biat, uzlaşma teslimiyet içinde olan Türk-İş Sendikası Maden işçilerine sahip çıkmamıştı, direnişin büyümesinden yana değildi. Ancak, Zonguldak maden ocağı işçileri içerisinde Devrimci Sol aktif bir çalışma yürütmüş, emekçileri alanlara taşımak için maden işçilerinin yanısıra memurlardan öğrencilere, gecekonduculardan esnaflara kadar her alanda çalışma yapmıştı. Sonuçta 3 Ocak 1991 de 2 milyona yakın işçinin Ankara yürüyüşünde pay sahibi olmuştu.

Devrimci Sol 3 Ocak'ta, değişik biçimlerde eylemlerin içinde yer almış; memurlar iş bırakmış, öğrenciler okulda boykot örgütlemiş, gecekonducular meydanlarda ve sokaklarda özgürlük ateşleri yakılmış, esnaflar kepenk kapatıp, işportacılar, şoförler, kadınlar avukatlar, halkın her kesimi işçiler için hayatı durdurup direnişler örgütlemişlerdi.

Bir kez daha Devrimci Sol 3 Ocak Zonguldak Maden direnişi ile halkın birleşik gücünün faşizme karşı omuz omuza direnerek, nasıl büyük bir siyasal güç olunacağını ortaya koymuştu.

Dev-Genç, 6 Kasım boykotlarında öğrenci gençliği harekete geçirdi; yoksul gecekondu halkımıza giderek yol, elektrik, su, köprü, dernek, barınma vb. sorunları için kitlesel direnişler örgütledi. Memurların 12 Eylül faşist cuntayla birlikte sendikaları kapatılmış, örgütlenme hakları ellerinden alınmıştı. Memurlar kendi meslek alanlarında sendikalaşma ve diğer hakları için direndiler. Tutsak yakınları evlatlarını sahiplenmek için her türlü eylem içinde yer aldılar. Bu dönemlerdeki kazanımları ve zaferleri P-C'nin doğru politikaları ve önderliği belirlemişti.

1990 tarihinde dünya solunda ideolojik kaos yaşanırken, P-C netti; PASS perspektifi ile kırlarda ve şehirlerde, hayatın her alanında, legal ve illegal, demokratik ve askeri örgütlenmeler oluşturuluyordu.

Dersim'den Karadeniz'e, Toroslardan Ege'ye devrimcilerin silah sesleri yankılanırken, halkın umudu büyüyordu.

Emperyalizm ve oligarşi cephesinde büyük bir şaşkınlık ve korku hakimdi. P-C, savaşı Anadolu'nun dört bir yanına yaymıştı. Savaşımız büyüdükçe halk düşmanları boş durmuyordu. Faşist devletin kotgrillayı kullanarak tüm imha politikaları katliam, kayıp ve infazlarla sürdüğü bir dönemde iç ve dış düşman darbeleri, P-C'nin savaşma azmini durdurmaya gücü yetmedi. 12-14 Temmuz 1991 tarihinde, aralarında Niyazi Aydın'ın da bulunduğu önder kadro ve savaşçıların olduğu 12 devrimci katledilmişti. "Bize ölüm yok" şiarı dalga dalga yayılmaya devam etti. 16-17 Nisan 1992'de önder kadrolarımızı şehit verdik. Parti-Cephe'nin geleneğidir; tüm yenilgileri zafere çevirmeyi başarmış, ayağa kalkarak şehitlere olan bağlılıkla ve şehitlere olan devrim sözünü gerçekleştirme kararlılığıyla oldukça uzun ve zorlu, ama onurlu kavgaya atıldı. 30 Mart 1972'de Kızıldere'de kanla-canla, büyük bir fedakarlıkla dalgalanan onurun, erdemin, inancın kızıl bayrağı 12- 14 Temmuz'da, 16-17 Nisan Çiftehavuzlarda Saboların elindeydi ve yere düşürmeden onur ve gururla savaşarak şehit düştüler. Kızıl bayrağımızda ifadesini bulan devrim ve sosyalizm iddiamızı canları pahasına yükseklerde tuttular.

Devrimci Sol, "Yolumuz Çayanların Yoludur" şiarını yükselttiği 1978 yılıyla birlikte bir çok kez ateş çemberinden geçti. Her kuşatmada düşmanın devasa silahlarına karşı direnerek, yüzünün akıyla çıkmayı başarmıştır. Anadolu halkının tek kurtuluş umudu Devrimci Sol, düşmanla girdiği her çatışmada şehitler, tutuklamalar verdi, ancak bir kez olsun mücadeleden ve halkın haklı savaşından geri durmadı.

Atılım yıllarında, emperyalizmin ve oligarşinin ard arda vurduğu darbeler sonrası solun moral bozukluğu yaşadığı bu yıllarda halkın umudu, tek kurtuluşu Devrimci Sol olmuştu.

Dünyada bir bütün olarak mücadelenin gerilediği bu süreçte, Devrimci Sol silahlı mücadelede ısrar etmekte, emperyalizmin kurum ve kuruluşlarından, oligarşinin işkenceci ve katliamcılarından hesap sormaktaydı.

Düşman bu eylemler karşısında şaşırılmış bir haldeydi, darbe üstüne darbe yiyordu. Devrimci Sol, atılım sürecinde yarattığı değerler-geleceklerle onurlu bir tarih yazıyordu.

Devrimci Sol bayrağı Anadolu'nun dört bir yanında dalgalanmaya, düşmanı sarsmaya devam ediyor, buna karşı faşizm ise imha etmek için Devrimci Sol'a saldırıyor ve birçok önder kadro şehit düşüyordu.

Emperyalizm ve oligarşiyle olan savaş şiddetlenerek sürüyordu. Devrimci Sol kararlılıkla ve nice bedeller pahasına dalgalandırdığı, onurun erdemin inancın bayrağı olan sosyalizm bayrağıyla ve "parti-nin arifesindeyiz" şiarıyla partili savaşa hazırlanırken, 13 Eylül 1992 tarihinde iç düşmanın ihanetiyle karşılaştı.

Devrimci Sol içinde yaşanan darbe tek bir olayla açıklanamaz. 1990 tarihinde sosyalist devletlerin bir bir yıkıldığı, sosyalizm devrim diyenlerin düzen sınırları içinde siyasete soyunduğu, Marksist-Leninist örgütlerin teslimiyete gittiği, emperyalizmin "yeni dünya düzeni" adı altında bir yandan baskı, bir yanda terörünü, diğer yandan da ideolojik, politik, kültürel ve psikolojik saldırılarını arttırdığı bir dönemdi.

Emperyalizmin saldırıları karşısında, kendilerine M-L diyen örgütler bir anda emperyalizmden icazet- barış dilenmeye başlamışlardı. Emperyalizmin ideolojik bombardımanından kurtulamadıkları gibi yaratıkları devrimci gelenekleri inkâr etmeye, devrimci çizgiden uzaklaşmaya başlamışlardı. Emperyalizme karşı direnen örgütler, ülkeler de vardı. Teslim olmayan, biat etmeyen örgütler – ülkeler emperyalizmin her türlü ambargosu, katliamlarıyla karşı karşıya kaldılar.

Devrimci Sol, ideolojik sağlamlık ve netliği ile emperyalizme ve oligarşiye karşı savaştı. Emperyalizm bu süreçte kendine biat etmeyen, savaştan Marksist-Leninist örgütler ve ulusal kurtuluş savaşı yürüten hareketleri hedef aldı. Fiziki saldırıların yanı sıra, ideolojik-psikolojik saldırıları ve propaganda faaliyetleri ile devrimci yapılar içerisindeki küçük burjuva zaafı ve inancı zayıf unsurları etkisi altına almaya çalıştı.

Emperyalizm, etki alanına giren bu küçük burjuva unsurlar aracılı-

ğıyla devrimci örgütler içinde bölme- parçalama ve kaos ortamı yaratmayı hedeflemiştir.

Dayı o süreci şöyle ifade ediyordu:

“...90’lı yıllar dünyada “sosyalizmin” yıkıldığı, sosyalist ülkeler ve devrimci hareketlerde inkarcılık, tasfiyecilik ve inançsızlığın, teslimiyet ve uzlaşmacılığın güç kazandığı yıllardır. Bu durumdan yararlanmak isteyen emperyalizm “Yeni dünya düzeni” adı altında bir yandan baskı ve terörünü artırırken, diğer yandan ideolojik, politik-kültürel, askeri ve psikolojik saldırılarla bu süreci derinleştirmek, hala direnen sosyalist ülkeleri, ulusal kurtuluş savaşı yürüten hareketlerle devrimci hareketleri teslim almak için tüm olanaklarını seferber etmiştir. (...) Hareketimizde ortaya çıkan darbe olayı, bugün genel sola egemen olan, ideolojik, politik öncülüğünü emperyalizmin yaptığı bir tasfiyecilik ve inkarcılık eğiliminin hareketimiz saflarında yansımından başka bir şey değildir. (Kongre Belgeleri, Kararlar, 54: 7-8)

Dünya solu emperyalizm değişti tezleriyle birlikte, emperyalizmle masaya oturma yarışına hız verdiği, devrimi sosyalizmi inkar ettiği bir dönemde, Devrimci Sol önce kendi içindeki darbeci düşmanı aştı ve ardından partileşme sürecini tamamlayarak partili olma silahını kuşandı. Devrimci Sol için partileşmek politikada, örgütsel anlamda bir “nitelik sıçraması” demekti. 1990’larda dünyada karşı devrimci rüzgarlar eserken, ülkede ise oligarşinin Anadolu topraklarını kan gölüne çevirdiği, köyleri, şehirleri yakıp yıktığı, devrimcileri sokaktan kaçırıp işkence ettiği, infazların, katliamların alabildiğince yaygınlaştığı, Devrimci Sol önder kadro ve savaşçılarının katledildiği bir süreçti söz konusu olan. Böyle bir süreçte iç ve dış düşman saldırılarının altililmesi ve yeniden ayağa kalkarak daha da güçlü bir şekilde devrim iddiasına sahip çıkmanın adı idi Partinin ilanı. Ve bunun kökleri fiziki yenilgilerden siyasi zaferler doğuran Kızıldere geleneğinde vardı.

Dayı partili olma sürecini şu sözlerle ifade etmiştir:

“... Partili olmak daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaştı... Parti daha büyük bir ideolojik güven ve bu güvenle savaşın

daha da yükseltilmesi, halk kitlelerinin umutlarının büyütülmesi, iktidarın yakınlaşması demektir.

Büyük çabamız, bütün faaliyetlerimiz, çalışma tarzımızın esasları, bütün alan-bölge ve birimlerin, tek tek kadroların özel görev ünitelerinin programları, bu stratejik hedefe kilitlenmek zorundadır.” (Kongre Raporları)

Devrime giden süreç artık Partili devam edecekti. Parti; her koşulda iktidarı hedefleyen, anti-emperyalist, anti oligarşik halk devrimini ke-sintisiz devrim stratejisiyle, sınıfsız topluma kadar götürebilen, Mark-sist-Leninist teoriyle donanmış, kitlelere her şart altında önderlik edebilecek ve sosyal dönüşümleri sağlayabilecek bir örgüt demektir. Parti bu anlayışla kurulmuştu ve devrimin engebeli, dolambaçlı, sarp yolunda ilerleyecekti.

Devrimin yolu Mahir Çayan tarafından çizilmiştir. 12-14 Temmuz’da “Bize Ölüm Yok” şiarıyla, 16-17 Nisan direnişinde dost ve düşman karşısında orak çekiçli bayrağını dalgalandırıp “Cesaretiniz Varsa Gelin”, “Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak” şiarı, parti-cephenin devrim ve sosyalizm inancı ve kararlılığından dönmeyeceğinin ilanıydı aynı zamanda. Devrimci Sol, kuşandıklarında iktidar bilinciyle devrime ve halka olan sarsılmaz inançla, sosyalizmi savunma kararlılığıyla direniş destanları yaratıyordu.

Emperyalizm ve oligarşi her katliamdan sonra “köklerini kazıdık, beyinlerini dağıttık” diye propaganda yaparken, sol adına yazıp çizen kimileri de “Bittiler, bellerini doğrultamazlar” diyerek inançsızlığın umutsuzluğun değirmenine su taşıyorlardı. Devrimci Sol düşmanlarını olduğu kadar dostlarını da şaşırtan olağanüstü bir iradeyle, hızla bu darbelerin etkisini altederek, savaşı büyütme, devrimci yürüyüşünü hızlandırmaya devam etti.

Ve Çifttehavuzlarda dalgalanan sosyalizmin bayrağı, Anadolunun dört bir tarafında Parti-Cephe adıyla dalgalanmaya başladı. Artık halk kurtuluş savaşı, parti ve cephe bayrağı altında devrim yürüyüşünü sürdürüyordu. Anadolu topraklarında artık iktidar iddiasına sahip, düzene alternatif, uzlaşmaz, direnişçi ve kararlı devrimci bir parti vardı. Alternatif olmak ideolojik birliğe, ideolojik netliğe, ideolojik

sağlamlığa tecrübeye, kadroya, önderliğe ve iktidar iddiasına sahip olmaktı.

Parti-Cephe, mevcut düzene başkaldırmanın siyasal ifadesiydi; ancak daha önce soldaki reformist savrulmalara karşı bir devrimci barikat oldu. Hayır, sınıflar mücadelesinin sonu gelmemişti! Hayır, emperyalizm değişmemişti! Hayır, tek yol devrimdi! DHKP-C nin kuruluşu ve devrim iddiası ile mücadele arenasına çıkması reformist tezlerin çökmesi demektir.

Partinin kuruluş kongresinde devrimci hareketin 16 yıllık tarihi şu sözlerle ifade edilmişti: “Bu kongre herkesin cenazelerimizi kaldırmaya hazırlandığı koşullarda, maskeli ve maskesiz düşmanlarımıza indirdiğimiz ağır bir darbedir.”

Dayının ifade ettiği gibi bu tarih acılarla, sevinçlerle, şehitlerle ihanetler ve kahramanların, zafer ve yenilgilerin iç içe geçtiği bir tarihtir. Bu tarihte en büyük pay 1994 30 Mart’ında Partinin kuruluş kongresini toplamasını mümkün kılan şehitlerdir.

Tarihi, devrime sosyalizme inanan, devrim için bedel ödemeyi göze alanlar yazar.

Parti-Cephe Türkiye ve dünya devrim tarihinde sayısız “ilk”ler yaratmıştır. Yeni gelenekler, direnişler, kahramanlık destanı yazmak fedanın, cüretin, sabrın ve atılımın, silahlı eylemlerin, demokratik mücadelenin en görkemli, en militan örneklerini yaratması tesadüf değildir. Yaratılan değerlerin, geleneklerin, direnişlerin, kahramanlıkların tarihsel, siyasal, kültürel, ideolojik nedenleri vardır. Bütün bunların yaratılmasının altında yatan kararlılığın ifadesidir. Marksist-Leninist ideolojik-politik çizginin doğruluğu ve gücüyle açıklanır.

Düşmanla girilen her çatışmada yeni gelenekler yaratılıyor, yaratılan geleneklerde bedeller, şehitlikler tutsaklıklar yaşanıyordu. Parti-Cephe, 48 yıllık tarihi boyunca bu sınavlardan alınının akıyla çıktı. Halkın kurtuluş umudu oldu. Egemenlerin ise korkusu haline geldi.

Parti-Cepheli süreç çok kolay olmadı elbet. Fransa’da Dayı’nın tut-

sak düşmesi, dağda, şehirde hapisanelerde, Buca, Ümraniye, Ulu-
canlar'da yaşanan katliamlar...

Parti-Cephe'nin iradesi ve gücü, 12 Mart 1995 tarihinde Gazi Ayak-
lanmasında ortaya çıktı ilk başta... Daha sonra 1995-1996 1 Mayıs-
larında onbinlerce kişi Parti ve Cephe bayrakları altında yürüdü.

Emperyalizm ve oligarşi, Metris'te aldıkları yenilginin hıncıyla 1
Ağustos genelgesi adı altında devrimci tutsaklara saldırı hazırlığı
içine girmişti. Eskişehir tecrit hücreleriyle teslim alacaklarının hesa-
bindaydılar. 12 Eylül Amerikancı faşist cunta döneminde hapisane-
lerde, dışarda bir tek yaprak kımıldamadığı bir süreçte Devrimci Sol
tutsakları, faşist cuntanın tüm hesaplarını direnerek, ölüme yatarak
boşa çıkartmıştı. 20 Mayıs 1996'da yine hapisanelere yöneldi düş-
man. Yönetememe krizleri derinleştikçe, faşizmin ilk saldıracağı yer
yine hapisanelerdi. Çünkü hapisanelerdeki devrimci tutsaklar,
84'lerde aldıkları kızıl bandı kuşanarak, 20 Mayıs 1996'da Anado-
lu'nun dört bir yanında bedenlerini açlığa yatırıldılar. 69 gün bo-
yunca Temmuz sıcaklığında ölümüne direnerek 12 devrimci tutsak
şehit düştü.

3 Kasım 1996 Balıkesir Susurluk ilçesinde kaza yapan bir aracın
içinde emniyet müdürü, milletvekili ve mafyacı çeteci olduğu ortaya
çıktı. Bir kamyonun araca çarpması sonucu her üçü de ölmüştü ve
ortaya çıkan tablo devlet görevlileri ile mafya şeflerinin içiçe oldukla-
rıydı. Parti-Cephe dışında durumu doğru tespit edip, buna karşı
eylem örgütleyen yoktu. Ortaya çıkan durumu kimileri devletin deneti-
mi dışında yapı olarak, kimileri de derin devlet olarak nitelemişti. P-
C devletin aklanmasına yolaçan bu tespitleri eleştirerek "Susurluk
devlettir" dedi.

Ne mafya şefleri ne de kontr gerilla grupları devletin denetimi dı-
şında, devletten bağımsız değildi, devletin bilgisi ve yönetimi altında
kendi misyonlarını yerine getiren birimlerdi. "Susurluk devlettir" tespi-
tini Parti Cepheden başka söyleyen yoktu ve tarih bir kez daha Parti-
Cephe'yi haklı çıkardı. Üç beş işkenceci polisin tutuklanması ile
Türkiyedeki faşist devlet yapısının ve kontr-gerilla yapılanmasının
yok olmayacağını sonraki yıllarda herkes gördü.

Gazi'den Susurluk'a, Avrupa Birliği'ne olan bakışımızın, AB'nin kriteri, tecrit saldırısına karşı tavrımız netti. Parti-Cephe politikalarıyla belirlendi süreç.

Ülkemiz sınıflar mücadelesinde çok çeşitli zorluklar içindeydi. Sosyalizmi savunuyorum diyen komünist- ilericilerin çoğu Avrupa Birliği'nden medet ummaya başlamışlardı. Kürt Milliyetçi hareket "Barış", "Çözüm" Kürt sorunun çözümünü oligarşi ile oturacağı barış masalarında ya da ABD-AB başkentlerinde aramaya başlamıştı. Türkiye solu ideolojik politik çıkmaz içindeydi.

Emperyalizm "Ya Düşünce Değişikliği Ya Ölüm" dayatmasına karşı, P-C şehirde, kırdan, hapishanelerde, gecekonduarda aynı ruhsal şekillenişle "Ya Zafer Ya Ölüm", "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm" şiarıyla çıktı karşılarına. Emperyalizmin ve onların uşakları oligarşiye karşı feda kültürüyle cevap veriyorduk. Feda kültürünü yaratan halk, vatan, yoldaşlık sevgimizdi. Emperyalizmle hiçbir koşulda uzlaşmadık. Devrim ve sosyalizm iddiamızdan vazgeçmedik. "Feda, gerek örgütsel gerekse siyasi bir tavır olarak örgütün ideolojisi, stratejisinden, halk ve devrime bakış açısından ayrı düşünülemez. Halkına örgütüne inananlar, yoldaşlarına güvenmeyen önderlikler, devrime inançsız olanlar kendini feda edemezler. Halk ve vatan sevgisi ile kendini dotanatan Parti Cepheliler ise "Bir Ölü Bin Doğarız" şiarını ilke edindiler.

THKP-C'den Devrimci Sol'a, DHKP-C'ye uzanan feda kültürü ideolojik, kültürel, fiziki, ahlaki çok yönlü bir savaşın içinde oluştu. Bu feda kültürü iktidar ideolojisiyle harmanlanmıştı. Kızıldere'de Mahir Çayan'ın gür sesiyle, Anadolu halkına "Biz Buraya Dönmeye Değil Ölmeye Geldik" cümlesi ile yüreklere yazılmıştı feda kültürü. Mahir'in sesine, Metris hapishanesinde ölüm orucu savaşçıları kulak verip "Ölürüz Ama Soyunmayız İnancımızdan" diyerek sarıldılar. Bağcılarda, Bahçelievler'de ölümü tilililerle karşılar Devrimci Sol savaşçıları. 16 yaşında direnişçi, 18'inde bir kahraman Sibel Yalçın, binlerce polis kuşatmasına karşı "Siz Devrimci Solcu'ların Teslim Olduğunu Nerede Gördünüz? Asıl Siz Teslim Olun!" diyerek Mahirce cevap verdi.

Feda kültürünün ete kemiğe büründüğü Büyük Direniş'te, feda savaşçılarımız 19-22 Aralık 2000 hapishaneler katliamında Ahmet İbili'nin "Bir canım var halkıma vatanıma feda olsun" sözü, Fidan Kalşen'in vatan sevgisiyle alevlerin arasında 7 dakika boyunca düşman karşısındaki dik duruşu ve dilinde "Siz vatansever olamazsınız" haykırıları feda çizgisinin somut sloganları oldu.

"Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" dedirten, bizi halkların umudu yapan bu feda çizgimizdir. Tarih bizi "Ölen ama yenilmeyenler" olarak ak sayfalarına kaydetti. Bundan dolayıdır ki umudun adı tarihte ilkleri yaratmıştır ve kahramanlık destanları halklaşmıştır.

P-C, dünyada silahlı mücadeleyi savunan ve emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm diyerek savaşan öncü örgüt misyonunu yükledi.

Türkiye solu ise demokrasi, özgürlük, insan hakları vb. gibi talepleri emperyalizmden beklemeye başladı. Türkiye solu, temel çelişkinin baş çelişkinin rotasını kaybetti. Emperyalizmle haklar arasındaki uzlaşmaz çelişki adeta yok sayıldı.

Bugün, küçük burjuvazi milliyetçilerden İslamcısına, Marksist-Leninst çizgide olduğunu ve silahlı mücadeleyi sürdürdüğünü iddia edenlere kadar, birçoğu emperyalizmden demokrasi, özgürlük beklentisi içine girdiler. Parti-Cephe, Mahir Çayan'dan bugüne kadar; 47 yıllık tarihi boyunca emperyalizmi dünya halklarının baş düşmanı olarak nitelemeye devam etti.

90'lı yıllarla birlikte emperyalizmin devrimci değerlerin içini boşaltması, ters yüz etmesi, tasfiyecilik saldırısının öne çıkan yanlarından biri oldu. Sovyetler'de, Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan karşı devrimleri "Halk Ayaklanması" olarak niteleyen sol, 1990'lardaki yanılgılardan ders almamış olacak ki, bu kez de emperyalizmin "Arap Baharı" diye Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme saldırılarına tavırsız kaldı. Tunus'tan Mısır'a, Libya'dan Suriye'ye kadar emperyalizm Ortadoğu halkları üzerine tonlarca bomba yağdırırken, oportünistler ve reformistler resmen zil takıp oynayacak hale geldiler ve emperyalizmin Ortadoğu'yu şekillendirme saldırısını utanmadan kötü olanın tasfiyesi olarak değerlendirdiler. İlerici yanlar aradılar.

Roja'ya'da ise ABD korumasında devrim yaptıklarını ilan ettiler. Adeta devrimi yeniden keşfettiler. Marksist- Leninist ideolojiye sahip hiçbir hareket Ortadoğu'da yaşanan emperyalist saldırganlığa tavırsız kalamaz, ABD korumasında yaşananları devrim olarak nitelendiremez.

Biz yanılmadık. 1990'larda emperyalizmin Romanya'daki "Halk Ayaklanması" yalanında olsun, Ortadoğu ülkelerindeki "Arap Baharı" söylemlerinde olsun, yaşanan sürece ilişkin tespitlerimiz daha sonra pratikte doğrulandı. Çünkü emperyalizmi tanıyor, değişmediğini görüyorduk.

Çünkü bizler emperyalizme karşı olmayı ve ezilen halkları savunmayı, dünyada ve ülkemizde tek kalsak da emperyalizme meydan okumayı şiar edinmiş bir siyasi geleneğin sahipleriydik. Kimileri Avrupa başkentlerinde çözüm peşinde koşarken, randevu için emperyalist kurumların kapılarında beklerken, P-C savaşçıları Amerikan Büyükelçiliklerine ellerinde silahları ve "ülkemizden defolun" sloganlarıyla gittiler. Kimileri emperyalizmi ağızlarına almazken, Parti Cephehiler "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" şiarlarını haykırmaya devam ettiler.

Direnmeyenler siyasal arenada günden güne yok olurken, emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı mücadelede ısrar eden Parti-Cephe iktidar iddiasıyla halkların umudu olmaya devam etti.

Türkiye solu 12 Eylül faşist cunta yenilgisi olsun, 1990'lardaki emperyalizmin tasfiyesi saldırısında yanlış politika izlemesi olsun, 2000 emperyalist tecrit saldırısı politikası karşısındaki tavırsızlığı veya yanlış tavrı olsun hep devrimden düzene doğru bir gerileyiş içinde olmuştur. Yaşananlardan dersler çıkarmak bir kenara hiçbir zaman eleştiri-özeleştiri ve muhasebe içinde olmamışlar; dahası faydacılık, fırsatçılık, rekabetçilik içinde kendi gerçeklerini görmekten uzaklaşmış, halktan ve mücadeleden kopmuşlardır. Kime karşı mücadele ettiklerini, ne için mücadele ettiklerini unuttular. Devrim iddialarını, kişiliklerini, umutlarını, halka ve kendilerine olan güvenlerini, dostluklarını, halk kültürünü kaybettiler.

Parti-Cephe olarak emperyalizmin 10 yıllardır propagandasını yap-

tığı “sosyalizm öldü... hiçbir düşünce uğruna ölmeye değmez... yaşam kutsaldır” pespaye düşüncelerini yerle bir ettik. Kapitalizmin yoz, bencil, asalak bir kültürüne karşı alternatifler yarattık. Kapitalizme tek alternatif olan sosyalizmdir ve biz sosyalist kültürle, burjuvazinin bireyci, çıkarıcı, yoz kültürüne karşı yeni bir ahlakı, yeni bir insan tipini, sosyalist insan tipini yarattık. Emperyalizmin ideolojik, siyasi dayatmalarını reddettik, ödediğimiz bedellerle tüm dünyaya sosyalizmden vazgeçmediğimizi, yaşanan sorunlara çözümün ancak sosyalizmde olduğunu ilan ettik.

“Direnmeyen çürür” dedik. Hayat bizi bir kez daha doğruladı. Büyük direnişten kaçanlar, uzaklaşanlar, kaçmanın ve uzaklaşmanın muhasebesini yapmadıklarından dolayı düzen içi solculuğuna soyundular. Oligarşinin çizdiği sınırları aşamayıp “demokratik muhalefet” olmayı tercih ettiler. Kürt milliyetçi hareket ilk çıkışında “Bağımsız Kürdistan” diyordu, daha sonra hedef olarak “Özerklik, Federasyon” istediğini ilan etti. Gerileme sona ermedi. En son hepsinden vazgeçti, demokratik cumhuriyet içinde hak kırıntılarına razı oldu. Ancak oligarşinin tasfiye saldırılarından yine de kurtulamayınca bu kez ABD’nin korumasına sığındı. ABD nin Suriyede karagücü oldu, ABD den çözüm ve özgürlük bekleme noktasına geldi.

Anadolu topraklarında devrim yapmak için bedel ödemek gerekiyordu. P-C hiçbir bedelden kaçmadı.

Türkiye Solu, hiçbir zaman hapishaneleri iktidar mücadelesinin bir parçası olarak görmedi ve hapishanelere dönük bir politika üretmedi. 12 Eylül zindanlarında, 84’lerde Tek Tip Elbise giyme yarışı içinde oldular.

Mamak ise teslimiyet bayrağının göklere çekildiği bir yer haline geldi. Keza Kürt milliyetçi hareketinin de oportünistler, reformistler gibi hapishane politikası olmadı, içeride var olan teslimiyet dışarıda da sürdü.

Türkiye solu hapishanelerde çok kötü sınavlar verdi. Emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi bunu iyi kullandı. Mamaktaki teslimiyet görüntülerini afişe edip halkın üzerinde psikolojik baskı yaratmaya çalışsa da oli-

garşı bunda başarılı olamadı. Çünkü oligarşinin oyunlarını bozan yine devrimci hareket vardı. Metris hapishanesinde kanla-canla direnen yine devrimci tutsaklar vardı.

Türkiye solu 1990’larda emperyalizm değişti, artık ona göre bir strateji belirlemek gerek diyerek kol kola Lenin’in tarif ettiği “Burjuva Ahırına” doğru hızlı adımlar atıldılar. Hapishanelerde direnmeyenlerin yarattığı umutsuzluk, çaresizlik, yılgınlık, teslimiyet dışarıya taşmaya başladı. Parlamenter sistem içinde yer almak adına tüm değerlerini ayaklar altına aldılar ve değersizleştirdiler. Kendi şehitlerine, tarihlerine sırt çevirdiler. Ki bugün artık onların, ne derneklerinin köşelerinde fotoğraflarını görürüz, ne de gazetelerinde. Türkiye solu için “Onlar öldü, biz yolumuza bakalım” anlayışı hakimdir.

Türkiye solu hapishanelerin sınıflar mücadelesindeki yerini hiç bir zaman anlamadı ya da anlamak istemedi. Ancak oligarşi açısından durum farklıydı. Devrimcilere yönelik saldırıların en önemli mevzisi her zaman hapishaneler oldu. Devrimcileri düşüncelerinden vazgeçirmek ve aynı zamanda halka gözdağı vermek için 12 eylül cuntasından sonra da her dönem hapishanelere saldırdı.

21 Eylül 1995’te Buca hapishanesine yönelik bir katliam gerçekleştirildi. Burada özgür tutsakların özgürlük eylemlerinden sonra oligarşinin kolluk güçleri, özgür tutsakların olduğu koğuştaki katliam gerçekleştirdi ve bu katliamda Turan Kılıç, Uğur Sariaslan, Yusuf Bağ şehit düştü.

4 Ocak 1996 tarihinde İstanbul’un orta yerinde Ümraniye hapishanesine yönelik bir katliam yapıldı. Oligarşi Ümraniye açılışı sırasında özgür tutsakların direnişiyle karşılaşmıştı. Teslim almak için özgür tutsakları tecrit etmeye kalktılar. Ve özgür tutsakların direnişi oligarşinin planlarını bozdu ve özgür tutsaklar haklarını kazandılar.

Özgür tutsakların zaferle sonuçlanan direnişlerini hazmedemeyen düşman, 4 Ocak 1996 sabahında yüzlerce asker, polis, MİT, Jitem ile saldırıya geçti. Bu katliamda 4 özgür tutsak Mecit, Rıza, Orhan, Gültekin şehit düştü.

24 Eylül 1996 tarihinde ise Diyarbakır’da Kürt yurtseverlere yönelik

bir katliam gerçekleşti. Bu katliam saldırısında 10 yurtsever kafaları, kolları, kemikleri paralanırcasına yapılan vahşı saldırılarla katledildi-ler.

26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar hapishanesinde kalan devrimcilere yönelik bir katliam gerçekleşti. Katliam hazırlığını aylar öncesinden planlamıştı. Emperyalizmin uşakları, katliamı meşrulaştırmak adına tutsakların sopalarla, barikatlar kurduklarından bahsedip durdular. Ancak bu yalanların ortaya çıkması çok uzun sürmeyecekti. Katliamın amacı emperyalizmin IMF politikalarını hayata geermekti. Aynı zamanda bu katliam, 19-22 Aralık 2000 hapishaneler katliam operasyonunun habercisi, provasıydı.

Ulucanlar katliamında 10 devrimci katledildi, yüzlercesi yaralandı. Kimyasal bomba dahil birçok silahla saldırdılar, demir çubuklarla ve çivili kalaslarla saldırdılar, hızar makinesi ile saldırdılar, bir çok devrimci işkenceden kaynaklı tanınmayacak hale getirildi. Ama yine de devrimcilerden “teslim oluyoruz” sözünü duymadılar.

Reformist Sol, yapılan tüm bu katliamlarda yine ortada yoktu. Anadolu’nun dört bir yanında cenazeler kaldırılırken, bu cenazelerde dahi yer alamadılar. Devrimciler lrken, Reformistler oligarşinin düzeniği politikalarına hapsoluyordu. AB uyum paketi, kriterleri, demokrasicilik oyunlarının içindeydiler.

AB ve ABD’den icazet beklediler yıllardı, ki hala aynı şekilde beklemeye de devam ediyorlar. Reformistler “lmeyin... Yaşayın... Hiçbir şey için ölmeye değmez” nakaratlarını peşi sıra diziyordu. Devrimcilerin ölmemesi için hiçbir şey de yapmıyorlardı. Bırakalım hapishanelerde yaşanan katliamlara, tecrit saldırılarına karşı protesto eylemleri yapılmasını, dışarda halkın yaşadığı hiçbir sorun karşısında da bir şey yapmadılar. Emperyalizmi ve oligarşiyi karşılarına almaktan korktular.

19-22 ARALIK 2000 HAPİSHANELER KATLİAMINA DEVRİMCİLERİN CEVABI BÜYÜK DİRENİş OLDU.

Emperyalizmin ve ülkemizdeki işbirlikçisi oligarşinin her türlü vahşeti yapacak kadar gözleri dönmüştü.

19-22 Aralık 2000’de 20 hapishaneye, saatler 04.30’u gösterdiğinde bir katliam gerçekleştirdiler. Ve bu katliam operasyonuna utanmadan “Hayata Dönüş” adını vermişlerdi. Oligarşinin kalemşörleri katliam operasyonu daha sürerken, gazetenin baş sayfalarında büyük puntolarla “kanlı iftar” manşeti atmışlardı. Bu katliamın amacı devrimci hareketi bitirmektir. Dönemin Jandarma komutanlığına bağlı Zeki Bingöl’ün yaptığı itiraflarda, katliamın kim için, ne için yapıldığı şu sözlerle ifade edilmişti: “Hayata Dönüş operasyonu DHKP- C’yi bitirmek için” yapıldı. Yine o dönemin Ceza ve Tevfiğ Evleri Genel Müdürü olan Ali Suat Ertosun, F tiplerine ilişkin şu itirafı yapmıştı: “Bu proje yapılacaktı. Biz bu ülkede bu düşünceyi yok etmek istiyoruz. Biz bu düşünceyi ne pahasına olursa olsun ortadan kaldıracamız”

Yapılan katliamlarda 28 devrimci katledildi. Bayrampaşa hapishanesinde 6 kadın diri diri yakıldı. Ama ne Ertosun’un ifade ettiği “o düşünceyi” yok edebildiler, ne de Zeki Bingöl’ün dediği gibi DHKP-C’yi bitirme projesini hayata geçirebildiler. Çünkü daha saldırının başında büyük bir direniş ile karşılık verildi.

Katliamcılarının karşısında ne korku ve panik ile kaçanlar, ne de can derdine düşüp yalvaranlar vardı. “Bir canım var o da halkıma feda olsun” diyen Ahmet İbili ve yoldaşları vardı. Kızıldere’den bugüne feda silahını kuşanmış halk kurtuluş savaşçıları vardı.

19-22 Aralık 2000 hapisханeler katliamına katılan asker sayısı Kıbrıs Harekati’na katılanlardan daha fazlaydı. Özgür tutsakların iradesini yok edemediler. Siyasal kimliğine ve onuruna sahip çıkan Özgür Tutsaklar tarihin en büyük hapisخانه direnişlerini yarattılar. Kanla, canla, fedayla...

Oligarşi’nin devrimci tutsaklara yönelik bu katliam saldırısında Türkiye Solu ne yapmıştı peki. Her zamanki gibi sol, sol kimliğini bırakmıştı. Katliama sessiz kalmıştı. Üç maymunu oynamıştı. Ki 12 Aralık 2000’de, Ankara’da yapılan F tipleri kapatılsın eyleminde de polisin azgın saldırısı karşısında sessiz kalmışlardı. F Tipi hapisханeler ve tecrit saldırısı onların gündemi değildi. Onların gündeminde işçi sınıfı(!) vardı. Avrupa Birliği uyum yasalarını takip etmek vardı.

Türkiye Solu sadece direnmeyerek çürümedi, direnen bedel ödeyen devrimcilere sahip çıkmadığı için de çürüdü. Devrimciler içerde ve dışarda devrim ve sosyalizm için direniyorlardı. Özgür Tutsaklar emperyalizmin vahşetine, zulmüne biat etmiyorlardı. P-C yarattığı tüm direnişlerde Türkiye Sol'unun ülkemizde rahat nefes alması, derneklerini, kurumlarını açması, meydanlarda mitingler, grevler yapması Parti-Cephe'nin faşizme karşı yürüttüğü bedellerle dolu mücadelesi sonucu elde edilmişti.

19-22 Aralık 2000 katliamlarında devlet açık açık "Hedef ABD'nin IMF politikalarını hayata getirmektir. Devrimcileri teslim almalıydık" diyordu. Türkiye Solu, devletin bu açıklamalarına sessiz kaldı. 19-22 Aralık katliamı öncesinde il ve ilçelerde bulunan dernek ve kurumlara, devrimcileri kurumlara sokmayın talimatı gönderdiler. Direnen tutsak ailelerini kapı önüne koydular. Sadece kapı önüne koymakla kalmadılar, polise hedef gösterdiler.

Böylesi bir anlayışa sahip sol hangi özgürlükten, demokrasiden söz edebilir. Hangi bağımsızlık iradesini, sosyalizm mücadelesini sonuna kadar götürebilir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı direnmeyen, tavır almayan hiçbir hareket siyasi arenada sol kimliği ile var olamaz ve nihayetinde siyasi iddiasını kaybeder, çürüyerek yok olur.

FAŞİZM KOŞULLARINDA DİRENMEK DEVRİMCİLİĞİN TEMEL İLKESİDİR

Ülkemiz solunun bir kısmında, 1980'lerde hapishanelerde başlayan teslimiyet, dışarda da hızla devam etti. Kendi tarihlerine sahip çıkmadılar. Yoldaşlık, dostluk, halk – vatan, ulusal değerler kelimelerine git gide yabancılaştılar. Emperyalizmle aynı dilden konuşmaya başladılar. Ve " Bizi cepte keklik mi sandınız", " Biz yokuz, bin başım" diyen ve kendini devrimci komünist sayanlar, 19-22 Aralık 2000'de Ümraniye hapishanelerinde faşizmin megafonlarından devrimcilere " Teslim olun" diyecek kadar çürüdüler. "Teslim olun" dediği devrimci tutsaklardı.

“Teslim olun” dediği “Bir canım var feda olsun halkıma- vatanıma” diyen olan Ahmet İbili’ydi. “Teslim olun” dediği hapishane önünde kurşunun hedefinde olacak Alp Ata Akçayöz’eydi.

“Teslim olun” dediği F Tipi tecrit hücrelerinde her türlü ahlaksız saldırılara, baskı ve işkencelere maruz kalan devrimci tutsaklardı.

“Teslim olun” dediği F Tipi tecrit hücrelerinde alevlerin arasında umudu büyütecek olan Nail- İbo- Eyüp- Muharrem’di.

“Teslim olun” dediği F Tipi tecrit hücrelerinde Ö.O’da emin adımlarla yürüyen Berkan- Faruk – Selami- Ümit’ti.

“Teslim olun” dediği F Tipi hücrelerinden tahliye olup, dışarıda umudu büyütecek olan Elif- Şafak- Bahtiyar- Günay- İbrahim- Şanlı Alişan – Erdal – Hasan Selim’di.

Teslim olmadılar. Direndiler ve büyüdüler. Devrimcileri teslim etmeye soyunanlar kime karşı direnebilirlerdi ki, direnemediler de. Çünkü onların ne ruhlarında, ne yüreklerinde, ne de beyinlerinde direnmek vardı. Onlar teslimiyeti çoktan apolet olarak takmışlardı omuzlarına...

Büyük direniş boyunca Türkiye Solu ortada yoktu. Devlet otosansür uyguluyordu. Türkiye solu da kendi basın organlarında yer vermeyecek direnişi yok sayıyordu. Şehit düşenleri dahi haber yapmıyorlardı. Nedenleri ortadaydı, sol direnişin dışındaydı. Oligarşiye 28 Mayıs 2002’ de bayraklarını teslim etmişlerdi.

Türkiye Solu; bedel isteyen direnişlerden uzak duruyordu. Kaymak tabakayı koruma anlayışıyla hareket ediyordu. Direnen P-C emperyalizmin korkularını büyütüyordu. Parti-Cephe, 19-22 Aralık 2000’den F Tipi tecrit hücrelerine, Armutludan Şişli’ye, direnişi 7’den 70’e kadar fedalarla büyütüyordu. 5 Kasım 2001’de yapılan Armutlu katilamında 4 devrimci katledildi. Sultan Yıldız, Arzu Güler, Barış Kaş ve Bülent Durgaç şehit düşmüştü. Armutlu katliamını protesto etmek için hapishanelerden hızla cevap verilmişti. Eyüp Samur, Muharrem Çetinkaya ve Nail Çavuş bedenlerini tutuşturmuşlardı.

Alev alev, feda feda, kan kan, can can direniş büyüyordu. Analar en önde koşuyorlardı evlatlarıyla birlikte. F Tipi tecrit hücrelerinde ezdirmeyeceklerdi evlatlarını... Ailelerimiz polis tarafından coplanıyor, işkence görüyorlardı. Tutuklananlarda vardı, alınlarına kızıl bandı takanlar da. Sol yine kendi kabuğuna çekilmiş, direnişin bir an önce bitmesini bekliyordu. P-C bu direnişi sonuna kadar sürdüremez, yenilecekler diye hayal kuruyorlardı. Emperyalizmi mutlak bir güç olarak görüyorlardı. Ki böyle gördükleri için emperyalizmle savaştan, karşılarına çıkmaktan kaçtılar.

Oportünist reformist sol direnişi 7 yıl boyunca seyretti. 122 kez şehit düştük. Bir kez olsun tabutlarımızı omuzlamadılar. Şehit ailelerimizi ziyarete gitmediler. Kollarını dahi kıpırdatmadılar. Sol direnişi seyrettikçe, bir mum gibi yavaş yavaş erimeye devam ediyordu.

Türkiye Solu bugün ortada yoksa, gerek hapishaneler politikasındaki tutumu, gerekse emperyalizme olan bakışındaki çarpıklıktan kaynaklı yoktur. Ki Türkiye Solu emperyalizmi ve ülkemizin ekonomik, politik, siyasi tahlilini doğru yapamadığı sürece ve iktidar hedefli bir politikası olmadığı sürece sol olmaktan çıkacaktır.

DİRENİŞ MEVZİ KAZANDIRIR, DİRENMEYENLER OLİGARŞİNİN İCAZETİNE SİĞİNİR!

Direnmek, direniş örgütlemek ideolojik bir güç gerektirir. Direnmenin bedelini göğüslemek gerekir. Yaratılan her direniş yeni bir mevzi kazanmak demektir. 1 Mayıs Taksim alanını kazanmak için yıllarca yasaklara karşı direniş örgütlendi, bedeller ödendi. Ve 2012'de 1 milyon insan Taksim 1 Mayıs alanında 1 Mayıs'ı kutladı. Hapishanelerde yanan direniş meşalesi, işçi, memur, öğrenci kesimlerinde yeni direnişlerin kaynağı oldu. Türkan Albayrak, Cansel Malatyalı, Kazova işçileri, Yüksel caddesi, Düzce ve Bakırköyde kamu emekçilerinin direnişleri, konserleri yasaklanan müzisyenlerin çatılarda konser direnişleri, devrimcileri savunmaları yasaklanan avukatların direnişleri hep bir zincirin halkaları oldu. Bedeller ödendi! Ancak her direniş umudu yaşatan, teslimiyeti yerle bir eden ve geçmişi geleceğe bağlayan köprü oldu.

Reformistler ve oportünistler neden kendi stratejilerine uygun bir direniş yaratamadılar? Kendilerini sorgulamalıdır. Bize göre, yaşadıkları hiç bir sürecin muhasebesini yapmadılar. Türkiye ve dünya devrimlerine bakarak dersler çıkarmadılar. Bedel ödemeyi göze almadılar. Halktan koştular. Kimileri kapandıkları kütüphanelerinde çıkardıkları yayınlarda üstenciliği kimseye bırakmadan herkese akıl vermeyi sürdürdüler. Soyut bilgi ve birikim, inançsız ve korkak yüreklerde boş laf salatasına döndü. Onca “birikim”leri onları AKP kuyruğuna takılmaktan kurtaramadı.

Türkiye Solu’nun, emperyalizmin ülkemizdeki ve dünyadaki yeri ve rolünü kavramak, buna uygun bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi vermek, Kürt sorununun çözümü için doğru bir politika izlemek, haklar ve özgürlüklerin kazanılması için mücadele etmek gibi hedefleri yeniden gözden geçirmesi ve bir muhasebe yapması zorunludur.

Türkiye Solu tüm bu sorunların çözümlerini AB kriterleri içinde aramaktan vazgeçmelidir. Bu sorunların çözümünü, sorunu yaratan kaynağın ta kendisi olan emperyalizmden bekledikleri için, hapisanelerde yaşanan saldırılara, katliamlara ve halkın sorunlarına sessiz kaldılar.

Türkiye Solu, haklar ve özgürlükler mücadelesinde bedel ödemeyi göze alamadığı için direniş mevzilerini kaybetti. Mevzi kazanmak hiç bir zaman gündemlerinde olmadı. Can pahasına kazanılan mevzileri de terk etti. En son örnek 1 Mayıs Taksim alanını terk edip, Bakırköy’de kutlamaya soyunmalarıydı...

P-C ise emperyalizme karşı mücadelede gerektiğinde her türlü fedakarlığı göze alan bir kararlılıkla yoluna devam ediyor.

Savaşmadan, bedel ödenmeden hiç bir hak kazanılamaz. Savaşmadan var olan haklarını dahi koruyamaz. Sol, bedel ödemekten kaçtığı için hiç bir hakkını koruyamadı.. Ne grevlerde, ne boykotlarda, ne işçi eylemlerinde, ne de mahallelerde varlıklarını sürdüremediler. Faşizmin saldırı yapacağı hiç bir eylemede gelmezler, ki gelseler bile saldırı anında kaçıp giderler. Bunu defalarca kanıtladılar. 1 Mayıs’ta, mahalle yıkımlarında, grevlerde, polis saldırı hazırlığı içinde olduğu

anda kaçıp gitmişlerdi. 19-22 Aralık 2000 hapishaneler katliamında koşu­ş­la­rını ter­ke­dip sal­dı­rı­ya sessiz ka­lan­lar, mü­ca­de­le alan­la­rını da ter­ket­tiler. Sol’un bu kaçış­la­rının altın­da ya­tan mantık devrim ve ikti­dar he­de­fin­den uzaklaş­ma­ları, dü­zen sınırları içi­nde ken­di­le­ri­ne yer aç­ma­larıdır. Bu­nu ya­ptılar da ve ideolojik olarak dü­zene dönü­ş­le­ri çok hız­lı oldu.

Türkiye Sol’undan 9 örgüt PKK ile bir­lik­te Halkların Birleşik Devrimci Hareketi adı altın­da “güç”le­ri­ni bir­leş­ti­rdiler. Bu bir­liğin çıkışı olarak emperyalizme ve faşizme karşı mü­ca­de­le edileceği ilan edildi, ancak Rojava’dan ülkeye ge­le­me­diler. Çünkü Türkiye solundan 9 örgüt PKK ile eylem birliği yapmadılar, PKK nin eteklerine yapışarak ayakta kalmaya çalıştılar; bu ne­de­nle kendi iradeleri ile karar alabilecek durumda değillerdir. PKK ise Rojava’da ABD silahlarını alan, ABD uçaklarının korumasında Rakka’ya giden ABD nin kara­gü­cü du­rumundadır. PKK devrim ve sosyalizm yolundan uzaklaşalı uzun zaman olmuştur. Onunla ittifak yapan sol güçlerin ideolojik açmazı da budur.

Bu örgütlerin PKK nin eteklerine yapışıp kalmalarının, PKK çizgisine tek kelime bile eleştiri getiremeden kuyrukculuğa devam etmelerinin nedeni açıktır; Halka güvenmeme, ideolojik netliğe sahip olmama, stratejileri kendi ülke koşullarına göre belirlememe ve en önemlisi kendi güçlerine inanmamalarıdır. Büyük Direniş’te bayrağı faşizme teslim etmeleri, bedelden kaçmalarının altın­da da bunlar yatmaktadır. Böyle bir anlayışa sahip hangi silahlı mü­ca­de­le yürüten örgüt sa­va­şır, direnir. HİÇBİRİ... Söylemde savaşıyoruz, silahlı mü­ca­de­le yürütüyoruz derler. Ancak pratikte ise emperyalizmle aynı sofradan yemek yeme noktasına geldiler. Oligarşiyle ne zaman karşı karşıya gelseler ya direniş­ten kaçtılar, ya da çatışmadan teslim oldular. Teslimiyeti hapishanede yaşadılar. Ve Büyük Direnişte Ölüm Orucunu bırakarak teslimiyetlerini hızlandırdılar.

Emperyalizme, faşizme teslim olan gerillalarını “normal” gördükleri ve bunun özeleştirisini vermekten kaçtıkları için bugün MKP ikiye ayrıldı, yasal parti kurmayı tartışmaya başladılar. Dü­zene doğru adım adım gittiler. Oportünistlerin dü­zene gidişlerini durdurmak artık im­kansız hale geldi. Parle­men­ter sistem içinde yerlerini sağlama almak

için emperyalizmle, Suriye’de IŞİD’e karşı mücadele adı altında birlikte hareket etmektedirler. Emperyalizmle bu birlikte oluşlarını “IŞİD canavarına karşı” diye pazarlamaktadırlar.

Emperyalizmi tahlil edemeyen solun yürüyeceği yol düzen bataklığına çıkıyor. Çünkü hiç bir zaman ayakları ülke topraklarına basmadı ve ne hapishaneler sorununu kendi sorunu olarak gördü, ne de halkın yıkım, sağlık, eğitim, barınma sorunlarını ele aldı. Emperyalizmin ülkemiz topraklarında kurduğu üstlere karşı bir politika üretmedi. Ortadoğu, Afrika, Asya, Latin Amerika’da yaşanan katliamları, işgalleri, açlığı, yoksulluğu kendi dışında görmüşlerdir ve çürümeye yüz tuttukları içinde ne emperyalizme ne de oligarşiye karşı bir direniş içinde olmuşlardır.

Solu, sol yapan anti- emperyalist duruşudur. Ancak solun bu süreçte anti- emperyalist damarı kesilmiş durumdadır.

Solu bu noktaya gelmesinde hapishanelerdeki yanlış politikalarının önemli bir yeri vardır.

Emperyalizmin “ya düşünce değişikliği ya ölüm” dayatması karşısında sol, “düşünce” değişikliğini tercih etmiştir. Devrim, sosyalizm gibi değerlerden uzaklaşmışlardır. Yani teslim olma yolunu seçmişlerdir.

Emperyalizmin tecrit projeleriyle ne amaçladığını kavrayamadılar, kavrayamadıkları içinde tecrit saldırısına karşı mücadele etmediler.

Yüzlerce tutsağı hasta, ölümü bekliyorlar... Buna rağmen hasta tutsaklar için bile mücadeleden kaçmaktadır. Cephe tecrit hücrelerinde hasta olan insanlarına sahip çıkmış ve Güler Zere, Yasemin Karadağ, Mete Diş, Kemal Avcı, İbrahim Çınar’ları tecrit zulmünden çekip almıştır.

Emperyalizmin F Tipi tecrit hücrelerinde bu kadar ısrarcı olmasının bir nedeni vardır; Tutsakları teslim almak. Bu projesinin bu kadar uzun sürmesinde sol’un da payı vardır; Bizi yalnız bırakmışlardır.

PARTİ-CEPHE TECRİTE KARŞI DİRENİŞ BAYRAĞINI YÜKSELTMEYE DEVAM EDİYOR!

Emperyalizm saldırıyor. Oligarşi katlediyor. OHAL'ler, KHK'larla halkı zapturap altında tutmaya çalışırken, P- C tüm alan ve birimlerde emperyalizmin ve oligarşinin bu saldırganlıklarına karşı mücadeleyi büyötmeye devam ediyor.

Emperyalizm'e "Bir direniş 7 yıl sürer mi?" dedirten, oligarşiye "Bir siz kaldınız" dedirten, gerek hapishanelerde gerekse şehirde-kırda direnişlerde aynı ruhsal şekilleniş içinde direnmek, savaşmaktır.

Parti-Cephe, 47 yıllık onurlu tarihinde emperyalizmle ne uzlaştı, ne teslimiyeti kabul etti, ne yaratılan destansı direnişleri inkar etti. Emperyalizmle masaya oturmak adına tüm geçmişlerini bir çırpıda silen milliyetçiler, ulusalcılar, kendini komünist, sosyalist, Marksist- Leninist olarak ifade eden örgütler silahlarını terk edip, devrim ve sosyalizm iddialarını yitirdirler.

P-C emperyalizme karşı savaşmaya devam ediyor diye "Terör listesinde" yer almıştır. Savaşmak namus borcumuzdur. Emperyalizmin hiç bir dayatmasını kabul etmedik. Ne tecrit politikasını ne yozlaşma politikasını kabul etmedik. İşgal ettiği tüm ölkelerde yaptığı katliamlara karşı ölkemizde olsun, Avrupa'nın bir çok ölkesinde olsun eylemler örgütledik.

Emperyalizme karşı mücadele etmek P-C'nin şah damarıdır. Şah damarı mücadeleyi hayatın her alanında 7'den 70'e kadar tüm halk kesimlerine yaymaktadır. Büyük Direnişimiz bunun en somut örneğidir. 18 yaşında Dev-Gençli Canan, Özlem, 22 yaşında Zehra ve iki ana Gülsüman Dönmez, Şenay Hanoğlu aynı direniş içinde yer aldılar ve şehit düştüler.

DİRENİŞ BİRLEŞTİRİR, DİRENMEYENLER ÇÜRÜMEYE DEVAM EDER!

Parti-Cephe, Büyük Direnişte yarattığı geleneklerle birlikte halkta

büyük bir umut yaratmıştı. Faşizmin yaratmak istediği yılgınlık ve karamsarlık bulutları, fedalarla, yoldaşca bağlılıkla, halkımıza duyulan sonsuz sevgiyle sürdürülen direnişle darmadağın edildi. İşçilerden memurlara, aydınlardan sanatçılara, doktorlardan mühendislere mimarlara, gazetecilere, kadından erkeğine, herkesi etkileyen dipten gelen bir dalgaydı bu. Grup Yorum İnönü Sdadyumunda konser düzenledi. Konserin ve Grup Yorum'un televizyon ve gazetelerde hiç bir reklamı olmamasına rağmen bir stadyumun tıklım tıklım dolması herkesi şaşırttı. 54 bin kişi hep bir ağızdan söylenen direniş ve kavga türküleri dipten gelen dalganın işaretleriydi. Kitlesellik Grup Yorum'un "Bağımsız Türkiye" konserlerinde ve 1 Mayıs Taksim yürüyüşlerinde artarak sürüyordu.

2013 Haziran ayaklanması, halkın değişim isteğinin ve mücadele azminin yeni bir örneği oldu.

Faşizmin halka yönelik baskıları her geçen gün artmıştı, tutuklamalar, işkenceler, işsizlik, yoksulluk ile birlikte AKP iktidarının hayatın her alanına ilişkin dayatmaları içten içe tepkiyi büyütmüştü. Artık bıçak kemiğe dayanıyordu. Halkımız Büyük Direnişte tanık olduğu tüm direnişleri içselleştirmişti. 20 Ekim 2000 öncesi F Tiplerine karşı yapılan eylemlerden başlayıp, 7 yıl sürecek direnişte yaratılan tüm direniş gelenekleri bilinçlerde iz bırakmıştı. Analarımızın Abdi İpekçi parkında 1230 gün boyunca elin altındaki direnişinden F Tipi tecrit hücrelerinde fedalarla büyüyen ve Anadolu'nun dört bir yanından kaldırılan cenazelerimize, tabut eylemlerimizden yol kesme eylemlerine, basın açıklamalarından işgal-boykot eylemlerine, mahallelerde kurulan masalarımızdan afiş- pankartlarımıza, İstanbul'dan Anadolu, Avrupa'ya kadar kapı kapı, sokak sokak, cadde cadde direnişin sesi soluğu olduğu direniş geleneklerini taşıdılar halka. İstanbul'dan Ankara'ya adım adım tecriti anlatmak için yürüdüler günlerce. Bunlar Meclise ve Adalet Bakanlığı'na yapılan yürüyüşlerdi. ABD üslerini teşhir amaçlı, "ABD Defol Bu Vatan Bizim", "Ne AB Ne ABD, Tam Bağımsız Türkiye" şiarı yükseltildi Ankara yolculuklarında. Her yürüyüşte, her miting ve eylemde saldırıya uğradık, kafamız, kolumuz, bacağımız kırıldı, gözümüz patlatıldı, kurşunların hedefi olduk, yılmadık. İşte halkımız tüm bunlara tanık olup çıktı oligarşinin karşısına.

Büyük Direnişimiz halkın üzerindeki ölü toprağı atmasını sağladı. Haklarını geri almak için bazen tek bir kişi eyleme geçti, bazen toplu eylemler yapıldı. Büyük Direnişte yaratılan direniş değerleri, umut ve kararlılık Haziran Ayaklanması'nda yeniden hayat buldu. Halkımız polis akreplerine, tomalarına, kimyasal gazlara aldırmandan direndi...

Haziran Ayaklanması'nda yüzbinler aktı Taksim meydanına; polis meydandan çekildi, Taksim özgürleşti . Halkın adalet isteğı, kendi yaşamına sahip çıkma kararlılığı, haksızlıklar karşısındaki öfkesi dalga dalga büyümüştü. Siyaseti düzen sınırları içinde yapan Reformist parti ve sendikalar için bu kadarı yeterliydi(!). Hatta fazlaydı. Telaşla halkı sükunete çağırmaya başladılar. Bitirme çağrıları yapmaya başladılar. Parti-Cephe'iler ise kendiliğinden başlayan eyleme hızla müdahil oldular ve tüm güçleriyle halkın direnişini büyötmeye çalıştılar.

Kürt Milliyetçi Hareket daha baştan Gezi'yi anlayamadı. AKP ile yaptığı uzlaşma görüşmelerinden başka her şeye gözü kapalı olduğu için Gezi ayaklanmasını da provokasyon olarak niteleyerek taraftarlarına eylemlerden uzak olma çağrısı yaptı. Gezi ayaklanması ülkenin her yanında destek eylemleriyle yankı bulurken bir tek Kürt şehirlerinde cevapsız karşılandı. Diyarbakır polisi, şehrin TOMAlarını ve polislerini takviye için İstanbul'a gönderdi. AKP böylece rahat bir nefes aldı.

Halkımız oportünist, reformistlerin çağrılarına uymayarak direniş devam etti ve Haziran Ayaklanması'nda 8 şehit verildi. Parti-Cephe, bugün gerek ülkemizde gerekse Avrupa'da aynı kararlılıkla emperyalizme karşı mücadelesine devam etmektedir. "Emperyalizmin kurbanı değil, celladı olacağız" diyerek meydan okumuştur. İşte bu kadar net ve bir o kadar da kararlıdır. İşte bu kararlılık birçok direniş zaferle sonuçlandırmıştır. P-C, emperyalizmin ayak bastığı her yerde emperyalizme karşı mücadele etmiş, emperyalizmin karar-gahlarına feda eylemleriyle, silahlı eylemlerle, bombalı eylemlerle girmiştir.

Parti-Cephe, emperyalizme karşı "ilk"ler yaratmıştır.

Anadolu topraklarında iktidar hedefli bir çok alan ve birimde emperyalizme karşı eylemler gerçekleştirildi. PC, gerek demokratik alanda gerekse illegal alanda aynı kararlılıkla emperyalizmi doğrudan hedef alan eylemler gerçekleştirdi.

Kurtuluş Savaşı'ndan sonra emperyalizme yönelik ilk eylemler, Mahir Çayan döneminde gerçekleşti. Dolmabahçe'de 6.Filo'yu denize dökme öğrenci gençlikti ve bu süreçle birlikte emperyalist kurum ve kuruluşlara yönelik bir dizi eylem gerçekleştirildi.

Emperyalist haydutların halklara yönelik uyguladıkları katliamlar, işgal, kıyım, yağma, talanlara karşı P-C enternasyonalist dayanışma adına eylemler gerçekleştirdi. Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Hüseyin Cevahir'in İstanbul Başkonsolosluğu Efraim Elrom kaçırp, cezalandırması dünyada ve ülkemizde büyük bir coşku yaratmıştı. Anti-Emperyalist mücadelenin nasıl yürütüleceğini Mahir'ler böylece göstermiş oldular. Halkları katledenlerin anlayacakları dilden konuşulmalıydı. Halkın adaletinden hiç kimsenin kaçamayacağını emperyalistlere karşı yaptıkları eylemlerle ifade etmişlerdi.

Anti-Emperyalist mücadele bayrağını, Mahir Çayan'dan sonra Dayı kuşanmıştır. THKP-C den Devrimci Sol'a , Devrimci Soldan DHKP-C ye, emperyalizme yönelik eylemler aynı kararlılık ve siyasi perspektif ile devam etti. 1975 yılında kurulan, Cephecilerin önderliğindeki İYÖKD, ilk kapsamlı kampanyasını aynı yıl NATO'nun kuruluşunu protesto ederek gerçekleştirdi.

1977 Haziran'ında Hollanda emperyalizmi tarafından katledilen Molukalı gerillalar için, İstanbul'daki Hollanda konsolosluğu önünde protesto eylemi gerçekleştirildi.

6. Filo'nun gençlik tarafından 1967 yılında denize dökülmesi üzerinden 10 yıl geçtikten sonra, yani 1977 Eylül'ünde yine NATO toplantısında denize döküldüler.

1977 Kasım ayında Luftansa uçağını kaçıran iki Filistinli gerillayı öldüren Alman emperyalizmi protesto edildi. İstanbul'da Alman Kültür Merkezi tahrip edildi.

1978 Kasım'ında Belçika emperyalizmi tarafından Katalanyalı gerillalara yapılan saldırıyı protesto etmek için İstanbul konsolosluk önünde hem eylem gerçekleştirildi, hem de konsolosluk tahrip edildi.

1978 Kasım'ında Filistin halkına karşı bir saldırı niteliği taşıyan "Camp David" anlaşmasını protesto için ABD, İsrail, Mısır konsoloslukları önünde gösteriler yapıldı. ABD konsoloslukunu yakma girişiminde bulunuldu.

1978 Aralık ayında, Türkiye'nin üslerinin yeniden ABD'ye devredilmesini protesto etmek amacıyla gösteriler yapıldı. Amerika Hava Yolları'nın İstanbul Harbiye'deki bürosu, Amerikan Kültür Ateşeliği'ne ait araç ve İzmir'de PANAM bürosu bomba ve kurşunlarla tahrip edildi.

1979 Temmuz ayında başlayan emperyalizme, faşist teröre, işsizliğe ve pahalılığa karşı mücadele kampanyası örgütlendi. Bu kampanyaların amacı, o dönemde "halkçı" söylemleriyle iktidara gelen Bülent Ecevit'in emperyalistlerle nasıl işbirliği içinde olduğunu halka göstermek, kitleleri İMF nezdinde emperyalizme karşı yöneltmekti.

Dev –Genç dergisinin Eylül 1979 tarihli 4. sayısında şöyle ifade ediyordu: "(...) ülkenin dışa bağımlı olduğunu, pahalılığın ve işsizliğin sorumlusunun emperyalizm, tekelci sermaye ve bir avuç sömürücü olduğunu halka göstermeliydik."

Yürütülen kampanya gerek demokratik alanda olsun, gerekse illegal alanda olsun tüm araç ve gereçlerle sürdürüldü. Devrimci Sol'un örgütlü olduğu şehirlerde kampanya kapsamında emperyalizme ve uşaklarına yönelik devrimci şiddet eylemleri gerçekleştiriliyordu. Sadece İstanbul'da 10 işbirlikçi tekelci şirket aynı anda silahlı ekipler tarafından basıldı.

1991 yılında ABD nin Irak'ı işgali ile başlayan saldırı geniş bir "emperyalist savaşa hayır" kampanyası ile protesto edildi. Ülkenin birçok yerinde yasal ya da yasal olmayan kitlesel gösteriler yapıldı, yollar kesildi. Pankartlar asıldı. Silahlı Devrimci Birlikler Adana ve İstanbul'da CIA için çalışan Amerikalı bir başçavuş ve bir ajanı cezalan-

dırdı, çeşitli Amerikan şirketleri basılıp bombalandı.

2000'li yılların başında ABD emperyalizminin Irak işgaline karşı kitle-sel eylemler gerçekleştirildi. Emperyalizmi doğru tahlil etmeyen, Irak işgaline çarpık bakan kimi sol anlayışların o dönemde, emperyalizme "Halkları diktatörlüklerden kurtaran, ülkeleri özgürleştiren" olarak baktılar ve "demokratik emperyalizm" diyerek halklara kan kusturan ABD emperyalizmini meşrulaştırdılar.

2003 yılının ortalarından itibaren "Irak'ta İşgale Hayır" kampanyası adı altında Anadolu'nun dört bir yanında çalışmalar yürütüldü. Bu kampanyanın da şöyle bir önemi de vardı. Anti-Emperyalist mücadele açısından geniş kesimlere ulaşılarak, kitlelere bilinç taşınmasıydı.

2004 yılında NATO zirvesi düzenlenmişti. Devrimci hareketin önderliğinde "NATO Ülkemizden Defol" sloganı altında bir çok sol kesimin de katıldığı eylemler yapıldı, yaygın ve militan bir anti-emperyalist tavır alındı.

2005'te Devrimci Gençlik, Dev-Genç geleneğiyle Bağımsızlık şiarını yükseltip "Ne AB Ne ABD; Bağımsız Türkiye, İşbirlikçiliğe Son" şiarıyla dört bir yanda eylemler, yürüyüşler gerçekleştirmişti.

2007 Kasım'ında anti-emperyalist kampanya örgütlenmişti ve "ORTAK DÜŞMAN AMERİKA'DIR" diyerek, anti emperyalist bilinç taşınmıştı.

Dünya halklarının ortak düşmanı ABD emperyalizmi, Irak'ta, Afganistan'da açıktan işgallerini sürdürürken, yeni sömürge ülkelerde de gizli işgallerle yağma ve talanı sürdürüyordu.

Halk Cephesi bayrağı altında ülkemizde kurulan üslere karşı da eylemler yapılmıştı. "İncirlik kapatılsın" eylemleri ve "Kürecik'e yapılan yürüyüşler halkta büyük bir sempati yaratmıştı.

Sadece kampanyalarla, direnişlerle mücadelemizi sürdürmedik. Aynı zamanda dünyadaki anti- emperyalist tüm güçlerin birbirleri ile daha yakın ilişki ve dayanışma geliştirmeleri için de çeşitli çalışmalar ya-

pıldı.

Ve 2009 yılında “Emperyalist Saldırganlığa Karşı Halkların Birliği” sempozyumu adı altında ülkemizde ve dünyadaki anti-emperyalist tüm güçlerin toplanması sağlandı. 48 yıllık anti-emperyalist mücademizin nüvelerini yavaş yavaş topladığımız yıllar oldu.

P-C nin anti emperyalist mücadelesi tüm dünyada bir örnek oldu. Uzlaşma bataklığında, umutsuzluk ve yılgınlık yayanlara karşı, emperyalizme karşı direnmenin zorunlu ve mümkün olduğu ortaya konuldu.

ANADOLU İHTİLALİNİN YOLUNU MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞ AÇMIŞTIR !

Anadolu topraklarında sosyalizm düşüncesi 1900’lerin başlarında vardı. Ancak sosyalizmi hedefleyen bir hareketten söz etmek mümkün değildi. Avrupa sosyalizminden etkilenen aydın yazarlar, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda, İstanbul’da emperyalist işgale karşı halkların yanında yer almış olsalarda sosyalizmi hedefleyen bir iktidar perspektifine, sosyalist bir harekete sahip değillerdi. Bakü’de 1920 de Mustafa Suphi’lerin kurduğu Türkiye Komünist Partisi ise, kuruluşundan kısa bir süre sonra 15 önder ve kadrosunun Karadenizde katledilmesiyle tasfiye oldu.

Devrim ancak 1960’lı yıllarda Türkiye Solu’nun gündemine girmeye başlamıştı. Türkiye halkları içerisinde bu süreçte devrim ve sosyalizm düşüncesi, iktidar alma mücadelesi işçilerden, öğrencilere, köylüden aydınlara kadar herkesi kapsayan bir mücadeleye dönüşmüş, bedeller ödenmiş ve kahramanlıklar yaratılmıştır.

Türkiye devrim tarihinde yer alacak olan P-C’nin şekillenışı şu şekilde ifade edilmektedir;

“... Devrimci hareketin tarihi 1960’ların sonlarına, THKP-C’nin filizlendiği yıllara uzanır ve bu uzun süreç M- L’nin ülkemizin somut koşullarına uyarlanması anlamında zengin bir tarihtir. Çok farklı

süreçlerden geçilerek bugüne ve doğallıkla bu süreçlerin örgütlenmeleri, mücadelesi de birbirinin tekrarı olmadı. Bu süreçler, önerdiği, uyguladığımız taktikleri, başvurduğumuz örgütlenme biçimlerini kavramadan tarihimizi ve Devrimci hareketin örgütlülüğünün ayırtedici çalışma tarzını kavramak mümkün değildir. Bunlar öğrenilmelidir. Ama bugün kaba, koşullardan uzak bir biçimde tekrar edilmesi için değil.“ (Devrimci Sol, Sayı:7, Aralık 1995)

Türkiye Solu iktidar iddiasına ve perspektifine, bu dönemlerde yükselen mücadeleyle birlikte sahip oldu. Gençliğin üniversitelerde hızla örgütlenmeye ve kitleselleşmeye başladığı bu yıllarda akademik, demokratik mücadelenin yanında, gençlik ülkede var olan halkın sorunlarıyla ilgili politikalar geliştirmeye başlamasıyla beraber, işçi ve köylüler mücadeleye aktif olarak katılmaya başlamışlardı. O dönemde işçiler sendikalaşmaya başlamıştı. Sözde işçi haklarını savunmak için kurulan Türk-İş, işçilerin haklarını savunmak yerine emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin çıkarları için faaliyetliydi. Buna karşı işçiler 1967 yılında kendi sendikalarını kurdular. DİSK (Devrimci İşçi Sendikalar Konfederasyonu) bu dönemde kuruldu.

Anadolu köylüleri ekip biçtikleri tütününü, fındığını, çayını, zeytinini satamaz noktaya geldi. Emperyalizmle girilen ikili anlaşmalar sonucu gerek işçilerin, gerekse köylülerin zor durumda kaldıkları bir dönemdi.

Köylüler hakları için işgaller örgütleyor, işçiler temel haklarını kazanma mücadelesi veriyordu. Ulusal kimlikleri ve hakları inkar edilen Kürt halkı üzerindeki baskılar ve asimilasyon politikası memnuniyetsizliği artırıyordu; ve bu dönemde Kürt halkında ulusal bir bilinç yenden şekillenmeye başladı. Keza aydınların, ordu içinde olan Kemalist subayların kısacası halkın emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı muhalefeti gelişıyordu.

1970'lere kadar ki süreç böyle şekillenmişti. Mahir Çayan ve yoldaşları, bu süreçlerde halkın hak alma mücadelesinin zafere nasıl ulaşacağıının üzerinde çalışmalar yürütürlerken, aynı zamanda da halkla birlikte boykotlarda, işgallerde, grevlerde yer alıyorlar ve öğrenci- gençlik faaliyetini de yürütüyorlardı.

Mahir Çayan, yükselen halk mücadelesini, gençlik mücadelesini devrimci mücadeleyle nasıl birleştireceği üzerine yoğunlaşırken, aynı zamanda sol içinde varolan diğer parti ve örgütlerle devrimin yolu üzerine ideolojik bir mücadele yürütüyordu.

1960 sonlarında Dev-Genç önderliğinde gelişen sınıf kavgasının ilkeleri doğrultusunda Türkiye halklarını kurtuluşa götürecek bir partiye ihtiyaç duyuluyordu. Mahir Çayan ve yoldaşları, Vietnam ve Küba devrimlerini tartışarak, ama Türkiye'nin özgül koşullarını esas alarak devrimci bir parti kurulması noktasında aynı düşünceye sahiptirler. "Hayat, devrimci pratiğin içindeki işçi, köylü, öğrenci militanları bir araya getirdi" diyordu Mahir Çayan:

"... Toplumun tüm kesimlerini sarsmaya başlayan bu devrimci kasırga, genç militanlara devrim arenasında sadece kendilerinin kaldığını gösterdi. Bu esen kasırga, devrimci kavganın çeşitli kesimlerinde fedakârca dövüşen genç militanların benliğinde, bilincinde ve kalbinde derin değişiklikler yaptı; her çeşit feodal ve ataerkil ilişkileri parçaladı. Hayat, devrimci pratiğin içindeki işçi, köylü, öğrenci militanları bir araya getirdi. Böylece, Leninizm temelleri üzerinde, devrimci yoldaşlığın oluşturduğu, kelimenin geniş anlamı ile proleter devrimci bir örgüt doğdu. Bu örgüt, Türkiye'deki karşı-devrim cephesinin bütün baskı, şiddet ve cebrini göğüsleyerek kırsal alanlardan fabrikalara, üniversitelere kadar bütün kesimlerdeki devrimci mücadeleyi yönlendirme gayretleri içinde olanların örgütüdür." Bütün Yazılar, syf: 262)

Bir yandan örgütlenmelerini inşa ediyorlar bir yandan da nasıl mücadele edeceklerini netleştiriyorlardı. Devrimci bir partinin ideolojik-politik temelleri atılıyordu. Mahir Çayan, "Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi" ile ilgili yazısında "çalışma tarzında devrimcileri revizyonist ve oportünistlerden ayıran temel kriter"i şöyle ortaya koyuyordu:

"... Halk savaşı politikleşmiş askeri bir savaştır. Yani sosyalistlerin halk savaşlarındaki temel mücadele metodları askeri savaş metodu ile yürütülür. Bu savaşta, bütün demokratik ve ekonomik amaçlı hareketler, kitle gösterileri vb. bu politikleşmiş askeri mücadeleye tabi-

dir. Çalışma tarzında devrimcileri revizyonist ve oportünistlerden ayıran temel kriter budur.” (Bütün Yazılar, syf:282)

Devrimci çizgiyi hayata geçirecek olan kadroların kimler olduğuna dair, kendi pratiklerinin ışığında şunu söylüyordu Mahir Çayan:

“... Küçük burjuva kökenli olmak ayrıdır, küçük burjuva ve aydını olmak ayrıdır. Mesela Che Guavera, Fidel Castro’da küçük burjuva kökenlidirler. Ama küçük burjuva aydını değildirler. Onlar sapına kadar proleter devrimcisidirler. Profesyonel devrimci ister köy küçük burjuvazisinden gelsin, ister şehir küçük burjuvazisinden; o proleteryanın devrimcisidir. Eğer, o gerçekten profesyonel devrimci olmuşsa geldiği sınıfla bütün bağlarını koparmıştır. O artık ne köylüdür, ne de aydındır. O bir proleter devrimcisidir. Görevi sadece bilinç götürmek değil, bizzat fiili olarak savaşmaktır. O ölene dek savaşacaktır, ve savaş savaş proleteryanın partisinde proleterleşecektir.” (age, syf: 284)

Savaş, savaş içinde öğrenilecekti. 50 yıllık reformist geleneğin, ülke topraklarında hiç bir zaman savaş pratiği olmamıştı. Türkiye devrim mücadelesi açısından yeni bir sayfa açılıyordu. Ve bu yeni sayfada savaşa hazırlanan bir parti kuruluyordu.

İşte Mahir Çayan 1970 Ekim’inde, Dev-Genç kongresinde yaptığı 6 saatlik konuşmada, devrimci mücadelenin yanında kurmak istedikleri; Marksist–Leninist bir partinin şart olduğuna vurgu yapar. Dev–Genç kongresinde kurulacak örgütün düzen örgütü olmayıp, bir savaş örgütü, savaş partisi olacağının altını çizerek. Kurulacak parti ile ilgili şu sözleri ifade eder;

“... partimiz, diyalektik ve tarihsel materyalizmin ilkeleri üzerine kurulmuş Leninist bir partidir.

Partimiz, Marksizm–Leninizm klavuzluğu altında emperyalizmin 3. Bunalım döneminin çelişki ve ilişkileri ile, bu çelişki ve ilişkilerinin Türkiye’ye yansımalarının (ülkemizin tarihi sosyal, politik, ekonomik, psikolojik özelliklerinin) devrimci tespitinden hareketle politikleşmiş askeri savaş stratejisini, devrim stratejisi olarak saptamıştır.

Bu stratejik çizgi, kır ve şehir silahlı propaganda ve öteki politik kitlevi mücadele biçimlerini diyalektik bir bütün olarak ele alan çizgidir. Bilindiği gibi gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir. Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütülebilir.

Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesine, yeni politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasına politikleşmiş askeri savaş stratejisi denir. Politikleşmiş askeri savaş stratejisi çizgisinin teorik kaynakları, hareket çizgisi somut durumların somut tahlilindedir. Yani genel olarak emperyalizmin 3. Bunalım döneminin ayırdedici niteliklerinde özel olarak da bu çelişki ve özelliklerin Türkiye şartlarına yansımada yatmaktadır.

Devrim stratejisini bu şekilde saptayan bir örgütün örgütsel ilişkileri de, bu Leninist çizginin örgütsel ilkesi olan, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesidir.“ (Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, syf: 223)

Yine o dönemde Aydınlık Sosyalist Dergi'ye açık bir mektupla 50 yıllık reformist, revizyonist, oportünist çizgiden tamamıyla kopulmuştu. Ve Mahir Çayan, Milli Demokratik Devrim'den ayrıldığını şu sözlerle açıklar;

“... Marksist devrim anlayışı, sürekli ve kesintisiz bir ihtilal sürecini ön görmektedir. Devrim, halkın devrimci girişimiyle aşağıdan yukarı, mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla yukarıdan aşağıya, daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir.” (Bütün Yazılar, Mahir Çayan, sf: 292)

Mahir o dönemde TİP parlamentarizmine, cuntacı eğilimlere, MDD'cilerin şabloncu anlayışlarına karşı ideolojik mücadele sürdürmekteydi. Tabi Mahir ve yoldaşlarının oportünist, revizyonist anlayışlara karşı sürdürdüğü ideolojik mücadeleyle birlikte, ülkemizde var olan saldırılara karşı, halkın sorunlarının işçi-köylü, öğrencilerin hak alma mücadelesinde de en önündeydiler. Hayatın her alanında

Mahir, Hüseyin, Ulaş vardı. Mevcut örgütlenmelere önderlik etmişlerdi. İdeolojik mücadeleyi örgütlerken diğer taraftanda toprak işgallerinde, boykotlarda, yürüyüş ve grevlerde halkla omuz omuza dövüşüyorlardı. Mahir'in dediği gibi "teorik netleşmeye paralel olarak, pratiğe de müdahale ediyorlardı."

Mahir Çayan için devrim yolunu çizdiği bir süreçti. Bu sürecin en önemli yanı ise, Mahir Çayan'ın anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimci halk iktidarı hedefiyle birlikte devrim hedefine ulaşmak için izlenmesi gereken "Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini", devrim yolunu netleştirmesiydi. Netleşen hedefi, çizilen yolu yeterli görmüyordu Mahir. Gerekli olan, bu yolu hedefe götürecek proletaryanın, çelik bir iradeye sahip partinin yaratılmasıydı. Devrimci, Marksist-Leninist bir parti örgütlenmesi olmadan, emperyalizme ve oligarşiyeye karşı savaşta hedeflenen devrim yoluna ulaşılması mümkün değildi.

ANADOLU İHTİLALİNİN ÖNCÜSÜ PARTİ-CEPHE KURULUYOR!

Mahir Çayan, Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı, Yusuf Küpeli, Münir Ramazan Aktolga, Necmettin Giritlioğlu ve gençlik içinde yer alan kadrolarla birlikte iktidar perspektifine sahip, proletaryanın çelik çekirdeğini oluşturacak illegal bir parti örgütlenmesi konusunda aynı düşünceye sahip olurlar. Yıl 1969'du ve o tarihte hayatın her alanında, pratiğin içinde, ideolojik birliğin sağlandığı bir parti düşünce-sini hayata geçirmek için adımlar atılır.

Aralık 1970'de Mahir Çayan ve yoldaşları Ankara Küçük Esat'ta bir evde toplanırlar. Anadolu ihtilalinin öncüsü olacak ve tarihi kanla-canla yazdıracak olan THKP-C adını burada alır ve kurulur. Üç kişilik bir merkez komite ve 11 kişilik Geçici Genel Komite belirlenir. Anadolu halklarının Marksist-Leninist bir partisi ve onun önderliğinde bir cephesi vardır artık.

THKP-C'ye göre, Türkiye devriminin gerçekleşmesi emperyalizme ve oligarşiyeye karşı verilecek uzun ve zorlu bir mücadeleye bağlıdır ve bu ancak silahlı mücadeleyle mümkündür. Marksist-Leninist bir parti önderliğinde, silahlı mücadele verilmeden ne emperyalizm ülke-

den defedilebilir, ne de oligarşik iktidarı alt edebilir.

Mahir Çayan ve arkadaşları hiç bir zaman devrimin kısa sürede gerçekleşeceği hayali içinde olmadılar. Macera adı altında silahlı mücadele yürütmediler. O dönemde nasıl silahlı mücadele yürüttüklerini dair Mahir şöyle ifade eder;

“... Şu anda iktidar mücadelesi veren partimiz iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Ancak düzenli ordular savaşı aşamasında, bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmeden söz etmek mümkündür. Ve biz, bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece, halkımızı ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için, gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyoruz ve bu amaçla dövüşüyoruz.” (Bir Devrimci Dursun Karataş, Sf : 488)

Oligarşinin kalemşörleri olsun, revizyonist, reformistler olsun Mahir Çayan ve yoldaşlarına yönelik sürekli “Anarşist Maceracı” gibi suçlamalar getirdiler. Oysa Mahirlerin silahlı mücadele ve devrim çizgisi, sonraki yıllarda da doğruluğunu kanıtlayacak, Türkiye devrimci hareketinin belirleyici gücü olacaktı. “Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş” şiarı Türkiye halklarının emperyalizmin boyunduruğundan kurtulup tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke için mücadelesinde kararlılığın temel sloganı oldu. Yetişen genç devrimci kuşaklarda bu ortamda, bu ortamın ilişkileri içinde sosyalist gıdalarını aldılar.

Mahir ve yoldaşları, aldıkları görev ve sorumluluklarının gereklerini pratikte de yerine getirdiler.

“... Bilindiği gibi Türkiye Solu’nda uzun yıllar revizyonizmin pratiğe ışık tutmayan entellektüel tahlilleri, kuyrukçu çalışma tarzı ve ilişkileri etkin ve yönlendirici unsurlar olmuştu. İşte biz bu hava içinde, biraz da bu havanın etkisinde kalarak doğru çizgiyi, ayaklarımız bu bataklıkta olduğu için ağır ağır yürüyerek bulduk. Aynı yavaşlıkla da pratiğe geçtik. (Teoriyi devrim yapmak için okuduk. Öğrendik, öğrendik. Ancak bu ulema olduk anlamında yorumlanmamalıdır. Biz sosyalizmin öğrencileriyiz. Ve bu öğrencilik hayatımız boyunca devam edecektir.)“ (Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş,

syf: 222)

Mahirler teoriyi neden öğrenmeleri gerektiği konusunda net ifadelerde bulunmuşlardır. Türkiye’de devrim yapmak için öğrenmişlerdir. Devrim kaçkınlarına karşı ideolojik mücadele sürdürmüşler ve ideolojik sağlamlığa ulaşmışlardır.

Mahirler, “THKP-C’nin başlıca amacı dünyada insanın insan tarafından sömürülmediği, her çeşit baskı ve sömürünün kalktığı bir toplumsal düzenin kurulmasıdır“ diyerek çıktılar yola. Ve böylece Anadolu İhtilali’nin yolunu açmış oldular.

SAVAŞI PRATİĞİN İÇİNDE ÖĞRENDİLER VE BÜYÜTTÜLER!

Devrim mücadelesi çok büyük zorluklar içinde yürütülüyordu. Mahir ve arkadaşları, devrim yolunda her ne kadar zorluklar içerisinde olsalarda kadrolarına, inanç ve kararlılıkla tüm zorlukların üstesinden gelineceğini biliyorlardı. Savaş tecrübesi savaş içinde kazanılacaktı. Zorluklar halkın desteği kazanılarak aşılacaktı. “Biz dünyanın Türkiye’inde devrim yapmak için yola çıktık” diyordu Mahir. Ve bu yolda devrim ve iktidar iddiasını büyütecek silahlı mücadeleyi adım adım örgütlediler.

Nisan 1971’de toplanan THKP-C önder kadro ve yöneticileri silahlı mücadeleyi ülke genelinde örgütleme kararı alırlar. Ve genel komite tekrar belirlenir. Genel komitede yer alan Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Hüseyin Cevahir, Yusuf Küpeli, Münir Ramazan Aktolga, Ertuğrul Kürkçü, Ziya Yılmaz, İrfan Uçar, Bingöl Erdumlu ve Orhan Savaşçı genel komite üyeliğine seçilir.

THKP-C’liler kendi ideolojilerine, kendi güçlerine ve halka güvenerek Türkiye devrimi için çıkarlar yola. Ne Çin devrimini, ne Sovyet devrimini ne de başka bir ülkede gerçekleşen devrimleri taklit ettiler, ne de sosyalist ülkelerin peşine takılarak yürüdüler. Mahir ve yoldaşları ülkemizin ekonomik politik yapısını tahlil ederek, ona göre bir strateji belirleyip ve o strateji doğrultusunda taktikler geliştirdiler. Emperyalizmin yeni sömürgesi olan ve faşizmin gizli işgali altında bir ülkede,

ancak Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisiyle devrime ulaşılacağını ilan ettiler. THKP-C aldığı kararlarla bu doğrultuda silahlı mücadeleyi başlattı.

İKTİDAR HEDEFLİ İLK SİLAHLI MÜCADELE PARTİ-CEPHE İLE BAŞLAR!

Devrim mücadelesi büyüdükçe, devrimi gerçekleştirmek için gerekli araç ve gereçlerle, ihtiyaçlar da çoğalıyordu. Ve bundan dolayı THKP-C'nin ilk eylemi banka kamulaştırmaları olur. 12 Şubat tarihinde Ankara Küçük Esatta Ziraat Bankası Şubesi ve 15 Mart 1971 günü İstanbul'da Türk Ticaret Bankası'na kamulaştırma eylemleri gerçekleştirilir. THKP-C'nin yaptığı tüm eylemlerde Mahir, Hüseyin, Ulaş gibi önder kadro ve yöneticileri yer almışlardır. THKP-C'nin önderleri sıcak mücadelenin , bizzat pratiğin içindeydiler.

Savaşın, eylemin, çatışmanın her anında onlar vardır. THKP-C'nin yürütülen silahlı savaşımında Mahir, Hüseyin, Ulaş öncü komutanlar olmuşlardır.

THKP-C; nerde halka uygulanan zulüm varsa, silahını o yöne doğrultuyordu. Filistin halkını katleden Filistin topraklarını işgal etmesinde büyük parmağı olan İstanbul İsrail Başkonsolosu olan Efraim Elrom'un kaçırılıp, cezalandırılması eylemini gerçekleştirir.

12 Mart 1971'de faşist cuntanın ilan ettiği amaçların başında, Anadolu'da yükselen devrimci mücadele ve silahlı savaşın büyümesini engellemek vardır. Böylece devlet faşist yüzünü göstermiştir. Ve Mayıs 1971'de THKP-C'nin 1 Nol'u bülteninde faşist cuntaya karşı halkın kurtuluşunun yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini açıklarlar;

"... Amerikancı faşist köpekler... aşayışı sağlama paravanı altında şimdi de sıkı yönetim ilan ettiler.

Kendi topraklarımız üzerinde köle bir halk haline getirildik...Bu durum hep böyle sürüp gidemez; ortak isyan etmek, silaha sarılmak, işgalci düşmanı alaşağı etmek için harekete geçme zamanı gelmiştir.

1- Amerikan emperyalizminin hakimiyeti ve yerli uşağı sömürücü sı-

nıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için tek yol silahlı kurtuluş savaşdır.

2- Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, Amerikan emperyalizmini ve köpeklerini ülkeden kovana kadar mücadele etmeye ve her şart altında savaşını sürdürmeye kararlıdır.” (Bir Devrimci Dursun Karataş Cilt:2, sf: 491)

Faşist cuntanın sıkıyönetimine rağmen silahlı eylemler devam ediyordu. Emperyalist beslemesi katil İsrail çalışanı Efraim Elrom’un cezalandırılması sonrası bir çok il-ilçede operasyonlar yapıldı. Mahir, Hüseyin, Ulaş’ı arama bahanesiyle bir çok ev basıldı. İstanbul’da sokaklar, caddeler kuş uçmaz, kervan geçmez misaliyle askeriyle, polisiye, bekçi-zabıtasıyla kuşatılmış durumdaydı.

Devrim ve karşı devrim çarpışması sürüyordu. Ve Mahir’ler 12 Mart 1971 faşist cuntaya karşı devrimci savunmaya, halkı örgütlemeye devam ederken, emperyalizmin işbirlikçisi oligarşi ise devrimcileri gözaltına alıp tutukluyor, katlediyordu.

BURASI İSTANBUL MALTEPE...

Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir oligarşi tarafından her yerde “görüldükleri yerde vurulması” talimatıyla aranmaya başlamışlardı. Mahir ve Hüseyin oligarşinin vur talimatına rağmen, yurtdışına kaçmak yerine İstanbul sokaklarında görevlerine devam ettiler. Gün savaş büyütme günüydü. Oligarşi savaş ilan etmiş, savaş kabulümüzdü.

Ve iki yiğit adalı İstanbul Maltepe’de polis tarafından farkedilip kuşatıldılar, bir apartmana girerek çatışmayı burada sürdürürler. Apartmanda bulunan yaşlı bir kadın, iki kızı ve bir de küçük torunuyla karşılaşırlar. Mahir, Apartmanda bulunanlara korkmamalarını, onlara zarar vermeyeceklerini anlatır. Ki Mahir silahını kime doğrultulacağını çok iyi bilir. Silahımız emperyalizme ve uşakları olan oligarşiye karşı kullanılmaktadır.

Adalının türküsü yükseliyordu pencerelerden. Halk düşmanları ise iki

yiğit adalıya “Teslim olun” çağrısı yapacaklardı birazdan. Mahir ve yoldaşı Hüseyin bir ilk yaratmanın çöşkusunu yaşıyorlardı. Alman Nazilerine karşı Stalingrad’da kuşatılan kızıl ordunun savaşıları gibi çarpışacaklardı Maltepe’de ve kızıl ordunun silahı patlayacaktı birazdan.

Mahir, Hüseyin barikatlarını sağlamlaştırdılar. Elleri ne geçtiyse barikat malzemesi olarak kullandılar. Elleri geçen her malzeme bir silah olarak kullanıldı o esnada...

Düşman hain ve gaddar, bir o kadar da alçaktı. İki adalıyı teslim almak için Mahir’in ve Hüseyin’in ailelerini getirdiler. Mahir ve Hüseyin, ailelerine verecekleri cevapla bir kez daha tarihe not düşeceklerdi. Devrimin önünde hiç bir engel olamaz mesajı vereceklerdi. “Devrim mücadelesinde duygusallığa yer yoktur” diyerek devrim ve sosyalizm bayrağını çatışarak yükselteceklerdi ve öyle de oldu.

Yanlarına aldıkları Sibel Erkal’a zarar gelmesin diye onu sağlam bir yerde bekletirler. Düşman megafondan aynı sesi söylemeye devam ediyordu; “silahları bırakın, teslim olun” diyordu. Mahir, Hüseyin; “Asla silahlarımızı bırakmayacağız” diyerek devrime olan inanç ve kararlılıkla geleceğe büyük bir miras bıraktılar. Ve “Asla” kelimesi ondan sonra kuşatma altında kalan tüm cephelilerin ellerinde bir silah gibi düşmana karşı direniş halkası oldu.

Maltepe’de çarpışıyor iki Adalı ve çarpışma sürerken “Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye”, “ Yaşasın THKP-C” sloganları arka arkaya sıralanıyordu. Ve düşman sıkı kurşununu... Her kurşunda direniş büyüyor, İstanbul kızıla boyanıyordu. Ve iki Adalı Dev–Genç marşıyla sürdürüyorlardı direnişlerini. Direniş 51 saat sürer. Mayıs’ın kanlı günü Haziran’a dönüyordu ve iki adalıdan Hüseyin Cevahir vücuduna isabet eden 23 kurşunla şehit düşerken, Mahir yaralı olarak tutsak düşüyordu.

ÖZGÜRLÜK TUTKUSUYLA YANIP TUTUŞUR MAHİR ÇAYAN !

Mahir kör, sağır, dilsiz. Karanlık bir hücrede şimdilik...

Mahir Çayan, Selimiye Askeri Kışlası'nda Amerikancı halk düşmanlarının attığı tek kişilik karanlık bir hücrede “yalnız” değildir. Bir yanında Bedrettin yatıyor. Diğer yanında Pir Sultan Abdal sazıyla selamlar. Bir yanında da emperyalizme ilk kurşunu sıkan Hasan Tahsin, Fransızlara karşı direnen Karayılan, Şahinbey'le Elmalı köprüde kucaklaşıyor. Ve en nihayetinde Türkiye halklarına ilki yaratarak sonsuzluğa uğurladığı Hüseyin Cevahir, sol memenin altında yatmaktadır.

Mahir o karanlık hücreden özgürlüğüne kavuşmanın yollarını arar. Maltepe'de sürdürdüğü direnişini, tecrit hücrelerinde de devam ettirir. Özgür tutsaklık kimliğini yaratıyordu o an. Tutsaklığa her şeyin bittiği yer değil, bir direniş mevzisi olarak bakar Mahir. Savaş sadece meydanlarda, dağlarda, sokaklarda verilmiyordu.

Düşmanın olduğu her yer bizler için savaş, direniş mevzisi. Mahir, tutsaklığı boyunca kendini hem askeri, hem de siyasi olarak dışarıya hazırlar.

Emperyalizmin bekçilerini yargılamak için karanlık bir hücrede savunma hazırlamaya başlar Mahir ve Ulaş. Faşizmin mahkemelerinde yargılanan değil, yargılayan olurlar.

Mahir savunmasında;

“... Biz, halkımızın kurtuluş savaşında bir sıra neferiyiz. Bizim kellelerimiz alınır ama, yüreğimiz alınamaz” diyerek, tutsaklık koşullarında düşmanın kendisine herşeyi yapabileceğini, ancak düşüncelerinden asla soyunduramayacağını, yüreğini ve bilincini düşmana teslim etmeyeceğini belirterek, savunmasına devam eder;

“... Bizim elimizde gül yerine, otomatik silahlar varsa ve ağır yaralanarak yakalanmışsak, halkımızın günden güne artan sefaletine sırt çevirmememizdendir. Niye savaştığımızı halk anlamış durumdadır.”

Ve Mahir'in can yoldaşı Ulaş Bardakçı neden savaştıklarının altını şu sözlerle çizer;

“... Herşeyi açık yazdık biz. Emperyalizme ve yerli oligarşiye silah çektiğimizi ilan ettik. Bağımsızlık ve gerçekten demokratik Türkiye için savaştığımızı ilan ettik.”

Ve o dönemde kendi gerçekliklerini Ulaş şu sözlerle ekler savunmasına;

“... THKP-C ve onun savaşçıları emperyalizme karşı bağımsızlık için silaha sarılma hakkını kullandılar. Savaşçıların en sonuncusu da ölene kadar bu hakkı kullanmaya devam edeceklerdir“ (Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, sf: 198)

Mahir ve Ulaş mahkemeyi yargılarken diğer yandanda özgürlük tutkusu her tarafını sarmalamaktaydı. Bir an içinde o karanlık hücreden çıkıp halkın içine girip savaşı büyötmekti amacı. Maltepede tutsak olan Ulaş Bardakçı ve THKO önder kadroları tünel faaliyeti içindedirler. Ve Selimiye Askeri Kışla’da tecrit hücresinde tutulan Mahir’in gelmesini iple çekiyorlar.

Ve Mahir 1971 Kasım ayının ilk günlerinde Maltepe hapishanesine sevk edilir. Ve Mahir artık yoldaşlarıyla birlikteedir.

29 Kasım 1971’de Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Ömer Ayna, Cihan Alptekin ve Ziya Yılmaz Maltepe hapishanesinde açtıkları tünelle özgürlüklerine kavuşurlar.

12 Mart 1971’teki bu firar, faşist cuntanın büyük bir sarsıntı yaşamasına neden olur. Ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı özgürlüğüne kavuşan devrimin önder kadrolarının yakalanması için her yere resimlerini asıp, altına “Aranıyor” afişleriyle doldurur. Ankara ve İzmir’de sokağa çıkma yasağı konulurken, şehir içi ve şehirler arası bütün yollar tutulur. Tüm bu çabaları beyhudedir. Çünkü özgürlük eylemlerinden sonra, Mahir’ler savaşın başına geçmişlerdir. Ve bu durum Amerikan işbirlikçilerinin efendilerinde büyük bir korku ve terdirginlik yaratır.

YÜREKLERİNE HANÇER SAPLANSADA DEVRİM YOLUNDAN SAPMADILAR! ÇÜNKÜ MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞTI ADLARI!

Maltepe direnişi ve özgürlük eylemi ile birlikte faşist cuntanın kazanı kaynamaya başlar. Mahir'lerin dışarda olması karşı devrim cephesinin korkusunu da büyütüyordu. Nerde karşılarına çıkacaklarını kestiremiyorlardı. Çünkü, Mahir'ler ödenecek bedellerin bilincindeydiler. Kan dökülecek, can alınıp can verilecekti. Karşı devrim cephesinin azgınca saldırıları, baskıları karşısında sağa sola savrulanlarda olacaktı. Münir Ramazan Aktolga ve Yusuf Küpeli devrim mücadelesini büyütme yerine can derdine düşerek ihanet yolunu seçtiler.

Mahir ve Ulaş hapishanedekeyken Yusuf ve Münir THKP-C'nin düşüncelerini, mücadelesini tasfiye etmek için çabalıyorlardı. Onlar konumları gereği, örgütlenmek ve savaşı büyütme için emek harcamaları gerekirken, savaşın ağırlaşan bedelleri karşısında şaşırmış korkmuşlardı..

Silahlı mücadeleden yan çizmek için kıvranıyorlardı; “Marksizmi” yeniden keşfetmiş gibi “silahlı mücadele yanlış, işçi sınıfına gitmek lazımdı” demeye başladılar. Mahir 50 yıllık reformist düşünceyle mücadele etmişti ve bu ideolojik mücadelede Yusuf ve Münir de vardı... Ancak savaş pratiğinin sıcaklığında Yusuf ve Münir can korkusundan, devrimi hissetmeyişlerinden dolayı eski reformist düşünceleri yeniden hatırladılar ve savaştan kaçmak için buna sarıldılar, partiyi de bu çizgiye çekmeye çalıştılar.

Mahir'in düşüncesi netti. Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı kaldığı yerden sürdürmekti.

Çünkü, Parti-Cephe çizgisi direnmeyi ve savaşmayı gerektiriyordu. Savaş, kahramanlar yaratarak ve ihanetleri ezerek büyüyecekti.

Çünkü, Parti-Cephe çizgisi Cevahirce elde silah savaşıp şehit düşmeyi gerektiriyordu. Çünkü, Parti-Cephe çizgisi dünyayı yorumlamanın değil, değiştirmenin devrimci çizgisiydi. Mahir Çayan sağ sapmanın üzerine gider ve şu sözlerle mahkum eder;

“... Biz hapishanede iken dışarıda kalan sizler ortaya bir eylem koymadınız. Hep birlikte bu işe başladık. Biz vazifemizi yaptık, siz çizmiş olduğunuz yolu terk ettiniz. Şehir gerillasına devam etmeyip,

kendinizi sakladınız“ (age, syf: 214)

Ve Mahir büyük bir emek vererek çizdiği devrim yolunun sağ sapmalarına izin vermeyerek ihanet bataklığında olanları partiden ihraç eder. Nettir Mahir. Bu netliği daha önce MDD oportünizmine aldığı tavrı açıklarken şöyle ifade etmişti:

“... Bu mücadele sınıflar mücadelesidir. Burada el titremesine, tereddüte ve kararsızlığa yer yoktur, sınıflar mücadelesinde proleterya yoldaşlığının dışında feodal ve ataerkil ilişkilere yer yoktur“

Ve Mahir Çayan, bu dönemlerin gerçeğini ortaya koyar ;

“... Bundan önceki mektupta sadece İlhan ve Mahmut’larla(M. Ramazan Aktolga ve Y. Küpeli –bn-) aynı örgütlenme içinde olamayacağımızı ve de fiilen bütün bağlarımızı kestiğimizi yazmıştık. Bunun nedenlerini iki ana başlık altında toplamıştık.

- 1- İdeolojik – politik, stratejik çizgi farklılığı
- 2- Yoldaşlığa sığmayacak şekilde bu iki kişinin, en haince oligarşinin hücrelerindeki yoldaşlarını ilzam edecek, bırakalım devrimci yoldaşlığı, feodal dostluğa bile sığmayacak tavırlar almaları. (...)

Bu iki arkadaş, ortak görüşlerimiz olan ve bir ölçüde hareketimizin ideolojik, teorik temellerini oluşturan bütün eski yazılar, parti ve cephe bildirilerini, kurtuluşla tespit edilen çizgiyi ve de yazıp da bastırılmayan konuşmalarımızı vs. tümünden reddetmektedirler.

Peki, o dönemde sizler bu görüşleri solda savunuyor muydunuz? sorusuna verdikleri cevap oldukça ilginç:

“Biz de böyle düşünüyorduk. Oysa bu altı ay içinde okuduk, öğrendik. Eski görüşlerin, parti çizgisinin Narodnikler ile Marksizmin eklektik bir karışımından başka bir şey olmadığını anladık. Aslında eski çizgi, fokoculuğun Marksist terminoloji altında tezgahlanmasından başka bir şey değildi. Eski çizgimiz sol sapmaydı...” (Bütün Yazılar, syf:459)

Savaştan kaçmanın teorisini işte böyle yapmaya kalktı bu dönemler.

Buradan çıkan sonuç şudur: Marksizm-Leninizmi sadeci teorik, kitabı

olarak iyi bilmek yetmiyor. Bildiklerini pratiğin içinde hayata geçirmek bir zorunluluktur. Ancak düzen ideolojisinin etkisinden kurtulamamış, hala revizyonist düşünce tarzını beyinlerinden söküp atamayanlar, ne kadar Marksizmi-Leninizmi soyut olarak bilseler de, bunun bir anlam ifade etmediği Münir Ramazan Aktolga , Yusuf Küpeli örneklerinde somutlanmıştır. Her ikisi de Marksizmi iyi bilmelerine rağmen, Mahir'in ortaya koyduğu tezleri kabul etmelerine rağmen pratikte hayata geçirememişlerdir. Toplantılarda alınacak kararlarda da imzaları bulunmaktadır. Buna rağmen sağ sapma anlayışından vazgeçmemiş, pratiği tasfiye etmeye kalkmışlardır. Devrim anlayışı, çalışma tarzı, örgüt tarzı gibi en temel ilkelerden uzaklaşarak, 50 yıllık revizyonist bakış açısıyla hareket etmişlerdir.

Mahir doğru bildiği yoldan sapmadan, emin adımlarla devrim yürüyüşünü sürdürme kararı verir ve Münir Ramazan Aktolga ve Yusuf Küpeli'nin partiden ihraç edilmeleriyle ilgili kararında şunları ifade eder;

“... Partimizin, ideolojik-politik-stratejik-örgütsel ilkelerini “Narodnizm”, “Marksizm ile narodnizmin eklektik birleştirilmesi, en tehlikeli sol sapma” diye niteleyerek, Partimizin devrimci çizgisi yerine, uluslararası sosyal pasifizmin çizgisini, Partinin Genel Komitesinden habersiz tezgahlama gayretleri içinde olan sizlerin Partimizde kalmasına artık fiilen imkan yoktur.” (Bütün Yazılar, syf:462)

Görüldüğü gibi Mahirler büyük bir siyasi iradeyle tasfiyeciliği mahkum ederek partinin mücadelesinin önündeki iç engelleri kaldırmıştır.

İhanetin alt edilmesinden sonra Mahir'lerin önündeki hedef nettir. Hapishaneden özgürlük eylemini gerçekleştirirken THKO önderlerinden Cihan Alptekin'lerle birlikte, Denizlerin idamını engellemek için neler yapabilecekleri üzerinde kafa yormuşlardı. Hapishanedeysen Mahir “Bugün Deniz Türkiye devriminin simgesi haline gelmiştir. Bu düşüm çözülsün Türkiye devriminin önü açılacaktır. Onların hayatlarının kazanılması bugün temel sorunumuzdur” demiştir.

İhanetten sonra örgütlenme yeniden şekillenir. Yurtdışına çıkma koşulları olduğu halde bu alternatifi ısrarlara rağmen Mahir hiç günde-

mine almaz. Savaş dışında kalmayıp yoldaşlarıyla birlikte savaşmaktır tek tercihi. Eylem ekipleri oluşturulur. Genel komite yeniden örgütlenir. Ulaş'a İstanbul eylemlerinin yönetimi verilir. Mahir Ankara sorumlusu olur. Gençlik ve işçiler içinde yeni örgütlenmeler oluşturulup tekrar silahlı eylemlere geçmenin koşulları yaratılacaktır.

Mahir Ankara'ya geldikten sonra bir taraftan örgütü toparlamaya çalışırken, diğer yandan da kesintisiz 2 ve 3'ün yazımıyla uğraşır. Türkiye Sol hareketine bırakacağı bir mirasın önemini bilincindedir Mahir. Ve bu çalışmalar sürekli düşman takibi ve kuşatması altında sürekli yer değiştirilerek yürütülür. Hiç bir şey kolay değildir. Ama onlar da zaten kolay olmayacağını farkındadırlar. Bu kuşatma altında 19 Şubat 1972'de Ulaş İstanbul Arnavutköy'de kaldığı evde çatışarak şehit düşer.

Ardından 8 Mart'ta Koray Doğan yaralı yakalandığı halde işkenceciler tarafından bir inşaatta katledilir. Savaş bedeller ödeyerek sürmektedir.

10 Mart 1972'de, TBMM'de yapılan oylamada Deniz'lerin idam kararı onaylanır. Oligarşi bu kararla devrimci harekete hem örgütsel, hem de moral olarak darbe vurmak istemektedir. Mahir'in de belirttiği gibi Deniz'ler devrimci mücadelede simgeleşmiş isimlerdir.

Mahirler kendilerine kalacak yer bulmakta zorlanırken, idamları engellemek için kaçırabilecekleri kişilerin istihbaratını ve bunları koyabilecekleri yerler ayarlamaya çalışmaktadırlar. Ne olursa olsun silahlı devrim cephesi oligarşinin bu saldırılarına sessiz kalmayacaktır. Önemli olan budur. Ancak olanaklar çok daralmış, şehitler vermiş ve hepsi vur emriyle aranmaktadır. Ama onlar sadece Denizleri kurtarmakla ilgilidirler. Siyasi cüret, devrimin sorumluluğunu hissetmek, devrim iddia ve kararlılığını taşımaktır bunun adı.

Ankara'da koşulların zorlanması nedeniyle Karadeniz'den gelen Ertan Saruhan'ın önerisiyle Ünye'de bulunan Nato üssünden İngiliz teknisyenlerin kaçırılmasına karar verilir. 15-16 Mart gecesi Mahir'lerin Karadeniz yolculuğu başlar. Ki zaten Karadeniz, kır gerilla mücadelesini başlatmak için cephelilerin planlarında ve gündemlerinde olan bir bölgedir.

26 Mart 1972’de üç İngiliz teknisyen kaldıkları evden alınır. Eylem yerine “Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Parlamento’su ve Hükümetine” diye bildiri bırakılır. Bu bildiri de şu ifadelerle yer verilmektedir;

“(…) 1972 Türkiye’inde tek bir yurtseverin, öncü savaşçının oligarşinin ipiyle hayatına son verilmek istenirse, bu İngiliz ajanları da halkın devrimci öncülerinin, yani bizlerin kurşunlarıyla yok olacaklardır. Dünya halklarının baş düşmanı Anglo-Amerikan emperyalizminin askeri örgütü olan NATO’da görevli İngiliz ajanlarının hayatlarına karşılık şartlarımız açıktır;

- 1- İnfazlar derhal duracak.
- 2- Hiç bir yurtsever ve devrimci asılmayacaktır.
- 3- En çok 48 (kırksekiz) saat içerisinde bu konuda Türkiye radyolarından infazların durdurulduğu hakkında yayın yapılması şarttır.
- 4- Şartlar yerine getirilmediği takdirde, kesin olarak bu İngiliz ajanları kurşuna dizilecektir. Bu oligarşinin zulmüne, hainliğine, gaddarlığına, kan emiciliğine karşı bizlerin ilk ihtarıdır. İnfazlar yerine getirilirse şu iyi bilinsin ki, ihtilalci misilleme sadece bu NATO ajanlarının yok edilmesiyle bitmeyecektir. Bu sadece başlangıç ve ilk ihtardır.“ (age, syf: 249)

Ve Kızıldere’ye doğru yolculuk başlar.

İngilizlerin kaçırılışı bir kez daha ülkeyi sarsmıştır. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay başkanlığında MGK bu konu üzerinde toplanır. Oligarşinin tüm vurucu güçleri MİT’inden kontrgerillasına kadar bölgeye gönderilir. Halk ihbarcılığa teşvik edilir. “Yüzbin liraya kadar mükafat” verileceği ilan edilir. Ünye - Fatsa arasında tabiri caizse devrimcilere selam veren herkes gözaltına alınıp işkenceden geçirilir.

Mahirler ölmeye ve öldürmeye hazırdırlar. İktidar mücadelesinde oligarşi ile bir kez de burada çatışacaklardı. Ve Türkiye devriminin yolu burada bir kez daha yazılacaktı. Ve devrim tarihimize işlenecek nakış gibi direniş destanını yaratacak kadrolar son nefeslerini verecekleri çatışmaya hazırdırlar.

Mahir'in dilinde bu kararlılık ifadesini buldu: "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik", " Ölmeye ve öldürmeye kararlıyız", "Kimse teslim olmayacak, şartlarımızı kabul etmezseniz İngilizler vurulacak". İşte herşey bu kadar netti. Marşlarla, sloganlarla her saniye kararlılıklarını bağımsız Türkiye özelemlerini haykırdılar.

Ve bir kez daha düşmanın kallesliğine tanık olarak çatışmaya girdiler. Konuşmak için bir kişinin çatıya çıkmasını isteyen düşman maki-neli tüfeklerle ateşe başlar. Bu ateş sırasında Mahir çatıdaki mazgaldan çekilirken vurulur ve o an şehit düşer. Yoldaşları hemen İngilizleri cezalandırır ve çatışmaya başlar.

Çatışmaya giren 11 kişiden yalnız Ertuğrul Kürkçü samanlıkta, samanlar altında saklanarak sağ kalır. Ki sağ kalmaktan öte canlı bir cenazedir o saatten sonraki yaşantısında.

Kızılderede, THKP-C'den 8, THKO'dan 2 savaşçı önder kadro şehit düştü. Kızılderede, Türkiye devriminin manifestosu bir kez daha yazıldı. Fiziken yok edilselerde siyasal olarak öyle bir zafer kazandılar ki, düşüncelerini düşman ne yaparsa yapsın söylemiyor, yok edemiyor bu topraklarda. Onların peşinden yürüyenler devrim için onlar gibi savaşımaya devam ediyor.

Evet THKP-C'nin kısa tarihine o kadar çok şey sığmıştır ki, bunlar Türkiye devrim mücadelesinin ilkleri ve yaratılan gelenekleridir. Ve bu gelenekler büyük bir potansiyel yaratmış , THKP-C Türkiye devrim hareketinin tarihinde kitleselliğe ulaşan ilk proleter devrimci hareket olmuştur. Mahirlerin mirasını gençlik hızla sahiplenerek kavgaya atılmıştır.

Kızıldere sonrası, TBMM'nin aldığı kararla 6 Mayıs 1972'de Denizlerin idamı gerçekleşir. THKP'nin Kızıldere'de fiziken önder kadrolarını kaybetmesi ve ardından THKO nun önder kadrolarının idamı Türkiye devrimci hareketindeki silahlı mücadele atılımının durması gibi algılanır. 12 Mart'ın ve Kızıldere'nin etkisiyle ortalığa sessizlik hakimdir. Egemen sınıfların temsilcileri, cuntacılar sevinç içindedir; "devrimci gençliği kanla bastırmışlar, devrim tehlikesini savuşturmuşlardır." Ancak sevinçleri kursaklarında kalır. Kızılderede kuşatmada, dar-

ağaçlarında ve işkence tezgahlarında genç devrimci önderlerin yazdıkları kahramanlık destanları dalga dalga yayılır halkın yüreğine. Ağıtlar yakılır, ağıtlar marşlara döner, yeniden ayağa kalkıldığında artık devrimcilerin sayısı yüzlerle değil yüzbinlerle ölçülecek sayılara ulaşır.

Örneğin, 1977 yılında Türkiye nüfusu 41 milyon kişidir. İstanbul nüfusu ise 1975'te 2.547.364, 1980'de ise 2.772.708 kişidir. Bir diğer ifadeyle, 1977 yılında İstanbul nüfusu 2.600.000 kişi kadar sayılır. 1977 yılının 1 Mayıs'ına İstanbul Taksim'de 500.000 emekçi katıldığı hesap edilirse, nüfusun dörtte birinin 1 Mayıs'a katıldığı anlaşılır. Bu rakam sosyalist ülkelerden sonra en yoğun geçen 1 Mayıs sayılır. 1972'de devrimci önderleri katledilen halk, çok değil 5 yıl sonra önderlerinin ardı sıra yüzbinlerle alanlara çıkabilmişlerdir. Bunu sağlayan 1971 silahlı devrim hareketinin halktaki yansımasıdır. Önderlerinin katledilmesi halkta bir yılgınlık değil, tam aksine mücadeleye bir akış sağlamıştır.

BİR ÖLÜR BİN DOĞARIZ: THKP-C DEN DEVRİMCİ SOL'A ve DHKP-C'YE

Dayı, 1970'de İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'ni kazanıp İstanbul'a gelir. Devrimci düşüncelere sıcaklığı, memleketi Elazığ'da başlar. İstanbul'a gelmesiyle artık bir çok şeyde değişime uğrayacaktır.

Dayı, İstanbul'da da devrimci düşüncelerini sürdürür. Kaldığı yurttan geniş bir arkadaş çevresi kurar. Arkadaşları aynı düşünceleri paylaştığı insanlardır. Bu süreç aynı zamanda Türkiye'de silahlı mücadelenin başlaması ve on yıllardır ülkeyi etkisi altına alan reformist, revizyonist geleneğin yıkıldığı bir süreçtir.

Kızıldere'nin kitlelerde sempati oluşturduğu ve Parti-Cephenin öğrenci gençlik içinde tartışıldığı bir süreçtir. İşte Dayı bu tartışmalar, fikir ayrılıkları sürecinde netliğini ortaya koyar ve THKP-C'nin ihtilalci çizgisinin yeniden yaratılmasının gerektiğini savunur. Dayı ile birlikte hareket ettiği gruplar Parti-Cephe'nin yeniden yaratılması üzerine ör-

gütlenme çalışmalarına başlarlar.

Mahir'lerin sürecinde Ankara Dev-Genç yöneticilerinden olan Oğuzhan Müftüoğlu ve ekibi de, varolan bu devrimci potansiyelden pay çıkarmak için 1974'te hapishaneden çıktıktan sonra Mahirlerin çizgisini sahiplendiklerini ifade ederler. Ve bütün P-C sempatanlarıyla birlikte hareket ederek, P-C'nin yeniden oluşturulmasında hem fikir olurlar. Dayı, İstanbul örgütlenmesi içerisinde yer alır. Oğuzhan Müftüoğlu ve ekibi de Ankara'da örgütlenmesi içerisindeyler.

Devrimci potansiyelin varlığı ortadadır. Fakat bir merkezi örgütlenme yoktur. Burada Dayı ve arkadaşları tarafından, 68'lerden örnek aldıkları devrimci birlikler, ortak çalışmalar örgütlenmeye çalışılır. Dayı'nın İstanbul gençliğinin önderi konumuna gelmesi, İstanbul gençliğinin akademik, demokratik mücadelesini ve anti-faşist, anti emperyalist tavrını örgütlü bir güce dönüştürmesi ve 12 Mart sonrasının ilk merkezi örgütlenmesi olan İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) kurulmasıyla başlar.

Parti'nin yeniden yaratılması konusunda örgütlenmeler bir yandan hızla sürdürülürken bir diğer yandan da inkarcılar ve pasifistlerle teorik mücadele yürütülür. İstanbul Kurtuluş Grubu Parti-Cephe'nin yeniden inşası için kitlelerin örgütlenmesini, teorik olarak ta Mahir'lerin stratejisini daha net öğrenilmesi için Mahir'in Kesintisiz 1-2-3 'ü çoğaltıp kitlelere dağıtımını yaparlar.

Dev-Gençliler İYÖKD çatısı altında yürütürler faaliyetlerini. İYÖKD İstanbul'da başlayıp tüm Türkiye'de devrimci grup ve derneklerle ilişkilerini geliştirir. Bu çatı altında birçok eylem hazırlanır, hayata geçirilir. Bu örgütlenmeler ve kitle karşısında düşmanda da korku oluşmuştur. Ve ortak her etkinliğine, eylemine dava üstüne davalar açılarak darbe vurulmak istenir. Bir diğer taraftan da İYÖKD içindeki farklı gruplardan (reformistlerin de etkisiyle) ayrılıklar olur. Tabi bu ayrılıklar İYÖKD'ün 2. Kongresinde Cephelilerin diğer tüm reformistlerin birliğine karşı ezici bir farkla yönetimi almasından sonra başlar.

İYÖKD'ün çatısı altında, İstanbul'da tarihe damgasını vuran (Dev-Genç'in başını çektiği) bir çok eylemden biri Kocamustafapaşa Direnişidir. 1 Aralık 1975 tarihinde Galatasaray mühendislik

öğrencilerinden Cezmi Yılmaz ve Halit Pelitöz'ün faşistler tarafından katledilmesinin ardından onbinin üzerinde öğrenci okulları boykot ederek Kocamustafapaşa'ya doğru yürüyüşe geçerler. Polis Kocamustafapaşa'dan kaldırılacak cenazeye katılımı engellemeye, kitleyi dağıtmaya çalışır ama binlerce öğrenci polise direnişle karşılık verir. Dev-Genç'in öncülüğünde 2 gün süren sokak çatışmaları yaşanır. Bu sokak çatışmaları, tecrübe kazanmaları ve anti-faşist mücadeleye geniş kitleleri katmaları açısından da gençlik için önemli bir yer tutar. Bu direnişte Dayı ve yoldaşı Niyazi Aydın da vardı. Ayrıca Devrimci İşçi Hareketinin yaratıcılarından, önderlerinden İbrahim Erdoğan'da direniş içindedir. Dayı ve yoldaşları Niyazi ve İbrahim en önde yer alarak devrimci gençliğin kitlesel direnişini, sokak sokak örgütlerler. Düşmanın tüm fiziki saldırılarının püskürtüldüğü Kocamustafapaşa Direnişi, militan kitlesel bir direniş ve ilk silahlı sokak çatışması olma özelliği ile tarihe geçer.

İYÖKD çatısı altında yapılan en kitlesel eylem Kerim Yaman'ın katledilmesine tepki olarak İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'nın işgal eylemidir. Ertesi günde cenazesi kitlesel bir miting halinde 50 bin kişinin katılımıyla Cepheci'lerin öncülüğünde gerçekleşir. 25 Şubat 1975'te Urfa-Viranşehir'de 8 Kürt köylünün kurşuna dizilerek katledilmesine tepkisiz kalınmayacağını dile getirir devrimciler. Ve Cepheci'lerin diğer ilerici grupları da çağırmasıyla Viranşehir'de yapılan mitinge katılır. Bu katılım aynı zamanda Kürt sorununu sahiplenme açısından da ilk eylemleri olur.

30 Mart Kızıldere katliamının yıl dönümü sebebiyle bu katliamın anması yapılır. Taksim anıtı önünde bir miting yapılır. Anma militan bir şekilde gerçekleşir. Anıta pankart asılır ve polis eyleme silahla müdahale eder. Bu eylemle birlikte, Dev-Genç'lilerin öncülüğünde, Kızıldere anmaları olarak yeni bir gelenek yaratılır.

12 Mart sonrasının ilk büyük boykotu İstanbul Teknik Üniversitesi'nde gerçekleşir. Bu boykotun amacı okullardan atılan öğrencilerin okullara geri alınması ve yeniden sınav hakkı tanınması talebidir. Eylem 12 Mart sürecinin ilk büyük boykotu olmasının yanında, öğrencilerin taleplerinin kazanımıyla sonuçlanması açısından Dev-Genç tarihinde önemli yer tutar.

İYÖKD çatısı altında bir yayın organı çıkartılması gündeme gelir. Ve “İleri Gazetesi” çıkarılmaya başlanır. Gazete’nin kadrolarının büyük kısmı 1974 affıyla tahliye olan eskilerden oluşur. Fakat çıkarılan bu gazete kitlelere umut ve bilinç taşıma ve ideolojik birliği sağlama yerine, kendi kafalarındaki çarpık düşüncelerin yansıtılmasıyla, dergi işlevini yerine getirmez. Ve kısa zamanda yayından kaldırılır.

1975’te milliyetçi cephenin iktidarı kurmasıyla ülkede baskı ve zulüm politikalarının ürünü olarak peş peşe yasalar çıkartılır. Üniversite yasası, sıkı yönetim yasası, gösteri yürüyüşleri yasası ve DGM yasası gibi yasalarla kitleler kontrol altında alınarak, mücadelenin gücü zayıflatılmak istenir.

Bu süreçte devlet, şiddetini devrimcilere, ilericilere uygularken sivil faşistlere kucak açar. Ve de arkasına aldıkları güçle sivil faşistler daha bir azgınlaşır. Devrimciler açısından zorlu süreç yaşanır. Okullardaki faşist saldırılar için anti-faşist mücadelenin geliştirilmesi örgütlenir. Fakat bu öyle süreçtir ki bir çok okulda, neredeyse Dev–Genç’liler yalnız bırakılmış fakat mücadeleden vazgeçmemişlerdir. Kararlı mücadeleyle faşist işgaller kırılarak devrimci mücadele büyütülmüştür.

İYÖKD’ün merkezi binası 1975 Şubat’ında polis tarafından basılarak, yöneticileri gözaltına alınıp dernek kapatılır. Hemen sonrasında, 1976 yılında İYÖD’ü (İstanbul Yüksek Öğrenim Dernekleri) kurulur.

Bu süreçte Dayı’nın, Ankara da bulunanlar ile partinin yeniden kurulması için gerekli çalışmalara hız verilmesi tartışmaları vardır. 1977 Nisan’ında Dayı’nın Ankara Dev–Genç’lilerle yaptığı görüşmelerde, Devrimci Yol bildirgesi çıkarılma kararı alınır. Bu, DY’lilerin THKP-C’nin yeniden yaratılması konusunda birlikte atacakları adımların bildirgesidir. Bu bildirge yazıya dökülerek ve Devrimci Yol dergisinde yayınlanarak kitlelerin bilgilendirilmesi sağlanacaktır.

1978 Şubat’ında İTÜ–DER’de çeşitli alanlardan birçok kadronun katıldığı bir toplantı gerçekleştirilir. Ve toplantıda kadrolar Dayı ile birlikte olduklarını belirtirler.

Yine bu süreçte Ankara Merkez'den gelen "Devrimci Yol" dergilerinin İstanbul'da dağıtımı eksiksiz yapılır. (Devrimci Yol dergisinin çıkışında Ankara Grubu ile Kurtuluş Grubu birlikte çalışır) Ankara grubu dergi dışında, pratikte bir örgütlenme içinde olmaz. Birkaç istisna dışında pratikte yoktur. Ankara grubu Mahir'i savunduğunu söylemesine rağmen Mahir'in canı pahasına örgütlediği savaşı bir partinin, THKP-C nin yaratılması için en küçük bir adım atmamaktadır. Ankara grubu sürece müdahale etmek için gerekli iradi adımları atmak yerine, süreci izlemekte ve kendiliğindenciliğin teorisini yapmaktadır.

Dayı, verilen hiç bir sözün yerine getirilmemesi üzerine Ankara'ya bizzat kendisi gider. Ve yine tartışmalar mücadalenin yükseltilmesi üzerine olur. Tartışmalar sonunda Dayı "THKP-C'yi yeniden kurmak ve mücadeleyi yükseltmek için adım atıncaya kadar İstanbul'daki faaliyetleri (dergi dağıtımı, vb) askıya aldıklarını" söyler.

Ankara grubu bunun üzerine İstanbul'a kendi yöneticilerinden birilerini yollar. Ankara'dan gelen yöneticilerin amacı, Dayı'yı tasfiye edip İstanbul yönetimini ele almaktır. Fakat İstanbul'daki Kurtuluş Grubu ve Dev-Genç örgütlenmeleri Dayı'dan yana tavır alırlar. Bir kaç istisna dışında geldikleri gibi eli boş dönerler.

Dayı bu süreçte gerek İstanbul, gerekse de diğer şehirlerde örgütlenme çabalarını hiç bırakmaz. Ve Ankara'nın bu tasfiyeci, inkarcılığı karşısında birlikte yürümenin zaman kaybından başka birşey olmayacağı, ayrı bir örgütlenmenin kaçınılmazlığı düşüncesi oluşur. "Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi" adı altında Devrimci Yol'un tasfiyeciliğini ve inkarcılığını eleştiren bir broşür çıkarırlar. Bu da ayrılığın kaçınılmazlığını ortaya koyar aynı zamanda.

Mahir'lerin netleştirdiği Türkiye devriminin yolunda yürümeye kararlı Dev-Genç'liler, Parti-Cephe'ye umut bağlamış tüm Cephe sempatanlarının birliğini savunmuş ve Mahirlerin çizgisinde yeni bir savaşı parti kurmak için gereken çabayı göstermişti. DGDF'nin (Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu) kuruluşunda, "Devrimci Gençlik" dergisinin 1977 Nisan'ından, Devrimci Yol dergisinin çıkarıl-

masına kadar partinin yeniden kurulması yolunda adım atmışlardı. Fakat Ankara grubunun kendiğilindenci ve hizipçi bakış açısının, Parti–Cephe çizgisiyle bağdaşmadığı pratikte de açıkça görülüyordu.

Devrimci çizgi 1978’de Devrimci Sol olarak yeniden örgütlenir ve Dev–Gençliler de saflarını devrimci çizgiden yana belirlerler. İstanbul, Konya, Elazığ, Bursa Dev–Genç örgütlülükleri başta olmak üzere bir çok ilde, ilçede Parti-Cephenin yeniden kurulmasından yana tavır aldılar ve örgütlenme çalışmalarına katıldılar. Bu süreç yeni bir gençlik örgütlenmesini gerekli hale getirdi ve Devrimci Gençlik Fedarasyonu(DGF) kuruldu.

Dev–Genç 1978 sürecinde sivil faşistlere karşı militan bir mücadelenin örgütleyicisi olurlar. Oportünist–revizyonist gruplar provakasyon teorileri vb. bahanelerle, Dev–Genç’in birlikte faşist işgallere, direniş çağrılarına da cevap vermeyerek yalnız bırakır. Dev–Genç’liler Türkiye’nin çeşitli üniversitelerinde gücü oranında faşist baskı ve dayatmalara karşılık verir ve bulundukları okullarda faşist ablukaları kaldırır. Faşistler okullarda kaybettikleri mevzilerini dışarı taşırlar. Ve Dev–Genç’li üç öğrenci 9 Mayıs 1978’de İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi’nden çıkışta faşistler tarafından katledilir. Dev–Genç’liler cenazeleri anti faşist bir kitle mitingine çevirirler.

Dev–Genç’liler dostu düşmana bir kez daha göstermiştir ki, faşist teröre karşı savaşmadan devrimci mücadele verilemezdi. Süreç, sivil ve resmi faşistlere karşı çok daha ciddi örgütlenmelerle hazırlık yapılmasını ve mücadele edilmesini gerekli kılıyordu. 8 Temmuz 1978 Dev–Genç kurultayı toplanır ve İstanbul, Ankara başta olmak üzere bir çok ilden 1500’e yakın delege tarafından Dev–Genç’in yeniden kurulması kararı alınarak, DGF resmiyette de kurulur. Ardından Ağustos ayında çıkan Dev-Genç dergisinin kapağında “Dev–Genç’i Yaşatacağız” yazısıyla kararlılıklarını ortaya koyarlar.

1978 1 Mayıs’ına, “Yolumuz Çayanların Yoludur“ pankartıyla çıkarlar. Hemen ardından Devrimci Sol’un kuruluşudur artık gündemde olan. Gültepe baskınıyla, sivil ve resmi faşist odaklarının basılıp, dağıtılmalarıyla Devrimci Sol çıkar sahneye... Bu baskından sonra da Devrimci Sol’un eylemleri sürer ve kısa zamanda ülkede etki yapan

eylemlere imzasını atar.

Devrimci Sol'un kurulmasının ardından Dayı, Nisan ayında tutuklanır. 1978, 1 Mayıs'ında Dayı tutsak kalır. Devrimci Sol üç kişilik merkezi komiteyle kurulur. Dayı bu üç kişilik komitenin siyasi sorumlusudur. Süreç silahlı mücadelenin büyütülmesiyle devam eder ve tabi demokratik alanda da örgütlenmeler anti- faşist mücadelenin geliştirilmesi yönünde sürer. 1978 Aralık'ta sıkı yönetim ilan edilir. Dayı sıkı yönetime rağmen eylemlere devam kararı ile mücadeleyi şekillendirmeye girişir. 1978' de Gültepe baskını ile Devrimci Sol'un (tüm halk kitlelerine ve tabi düşmana) kuruluşu ilan edilir. Emek cephesinde Devrimci İşçi Hareketi, üniversitelerde Dev- Gençliler ve mahallelerde Devrimci Sol'cuların öncülüğünde faaliyetler örgütlenir.

Bu süreçte Kürt Ulusal Sorunu üzerine de politikalarımız şekillenir. 1979'da çıkan Dev-Genç dergisinde bir yazımızın kapağında "Faşizmin terörü ve bölücülük yaygaraları, Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesini engelleyemez" yazıyordu. Bu yazıda halkların ortak mücadele anlayışına ve düşmanın netliğine vurgu yapılıyordu.

1980'de tarihe damgasını vuran " İzmir Tarih Direnişi" yaşanır. Bu süreçte Devrimci İşçi Hareketi de direnişin içinde yer alır. Ve sonrasında mahkemelerle, yargılanma süreciyle, sahiplenmeler boyutuyla DİH ön plana çıkar.

Dev – Genç'in enternasyonal çizgisindeki eylemlerden biri, İran Şah rejimine karşı yapılan eylem olur. 1978'de İran faşist Şah yönetiminin halkına uyguladığı baskı ve terörü protesto etmek için Dev-Genç'li-ler, Çoğaloğlu'ndaki İran konsoloslugu önünde korsan gösteri yaparlar. Aynı saatlerde bir grup Dev-Genç'li de Harbiye'deki İran havayollarına silahlı eylem düzenler. Bu tür eylemlerle ezilen, baskı gören tüm dünya halklarıyla dayanışma içinde olduklarını ortaya koyar Dev-Gençliler.

Dev-Genç, Kızıldere'de yaratılan teslim olmama geleneğinin, devrim iddiasının ve kararlılığın mirasını devralarak büyüdü. Devrimci Sol oldu.

Mahirlerin ve THKP-C nin devamı olduğunu söyleyen hareketler, sağ ve sol sapma anlayışlarının sonucu olarak süreç içinde kendi evrimlerinin doğal sonucu olan siyasal partilere döndüler. Örneğin Dayı'nın "kendiliğindenci ve tasfiyeci" olarak eleştirdiği Ankara Dev-Genç grubu, 12 askeri cuntası mahkemelerinde "örgüt olamadıklarını, dergi çevresi olarak kaldıklarını" söylediler savunmalarında. Dayı da zamanında aynı şeyi söylemişti "Ankara grubunun iradi savaşçı bir örgüt olma niyeti yok, Ankara grubu Mahirlerin çizgisini hayata geçirme konusunda hiç bir adım atmıyor!" Tarih Dayı'yı haklı çıkardı; iradi bir örgüt olamayan DY sonraki süreçte ÖDP yi kurdu ve Mahiri ağızlarına almaktan tümüyle vazgeçti.

Devrimci Sol yine savaşı savaş içinde örgütleyerek aynı mirasın sahibi olarak yoluna devam etti. 12 eylül cuntası geldiğinde mülteciliği reddederek ülkede kalıp gücü oranında mücadele bayrağını açtı. "Cunta 45 milyon halkımızı teslim alamayacak" başlıklı bildiri ile cuntaya karşı direniş eylemlerine girişti. Şehitler verdi ve tutsaklıklar yaşadı. Hapishanelerde direnişleri örgütledi; hapishaneleri direnişin kalesi yaptı. Faşist cuntanın yılgınlık ve korku yaratmak için saldırdığı hapishanelerde, Devrimci Sol direnişler örgütleyerek, buraları yeniden ayağa kalkmanın, umut ve kararlılığın mevzisi haline getirdi.

Dışarda ilk direnişleri başlatan yine Devrimci Sol oldu. Halkın Adalet özlemlerine cevap olarak işkenceciler ve katliamcılara ülkeyi dar etti. Adalet eylemleri halkta büyük sempati yarattı. Mirası tüketmemek tersine büyötmek için Mahirlerden ve Kızıldere'den öğrendiklerini pratikte savaşın ilkeleri yaptı. Polis kuşatmalarında teslim olmama geleneğine yeni halkalar ekledi, yeni Kızıldere'ler yarattı.

Sosyalist sistemin dağıldığı, karşı devrimci rüzgarların en güçlü estiği dönemde, Marksizm Leninizm ideolojisine ve kendi çizgisine sarıldı, savrulmalara karşı ideolojik mücadele verdi, pratik tavır aldı. Ve gelişiminin belli bir aşamasında 30 mart 1994 te DHKP-C kuruldu.

Dünyadaki ideolojik rüzgarlar karşısında Marksizm ve Leninizmin klavuzluğunda, yaratılan direniş geleneklerinin çizgisinde, halkına ve kendine güvenen bir öncü güç doğdu; devrim ve sosyalizm iddiasının bayrağı oldu DHKP-C. Emekçi halkların umudu, bağımsızlık, de-

mokrası ve sosyalizm yürüyüşümüzün kurmay öncüsü oldu.

SON SÖZ YERİNE: BAYRAĞIMIZ DÜNYANIN HER TARAFINDA DALGALANACAK !...

“... Emperyalizmin, sosyalist sistemi yıktığı, sosyalizmin yenildiği masallarını anlattığı bir dünyada, kendisine “devrimci-komünist” diyen birçok örgütün emperyalizmle uzlaşmak ve silah bırakmak için kuyruğa girdiği bir dünyada, “M-L’yiz” diyerek tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine meydan okuyarak, silahlı mücadele bayrağını kaldırmak, deli damgasını yemekle özdeşti. (Dursun Karataş, Kongre Rapor-1, syf:134)

Dayı’nın yoldaşları olarak büyük bir coşkuyla karşıladık “deli” damgasını. Emperyalizme boyun eğmenin akıllı solculuk sayıldığı bir dünyada bizim devrimci solculuğumuz, elbette “delilik” sayılacaktı. Öyle de oldu. Ne olursa olsun diyerek devrimcilikten, deyim yerindeyse “delilik”ten vazgeçmedik.

“Delilik” kanımızla yazılmasıydı tarihin. Yazdık.

“Delilik” sınıf bilincini emperyalistlere ezdirmemek, sınıf kininin gereğini yapmaktan vazgeçmemekti. Kesip attığımız tırnağı bile halk düşmanlarına çiğnetmedik. Dahası silahımız olmasa bile dişimizle, tırnağımızla, taşımızla, fedamızla hesap sormaktan asla vazgeçmedik.

“Delilik” Marksizm-Leninizm bayrağını yükseklerde taşımaktı. Taşıdık.

Çünkü biliyorduk, onların “delilik” dediği her şeyin, devrimcilik olduğunu ve her koşulda, tek kişi olsak bile devrimciliğin gereğini yapmaktan geri durmadık.

“... Çürümenin, kokuşmanın doruğa tırmandığı, ihanetin alabildiğine ucuzladığı bu sol dünyada, namussuzların, hainlerin, ülkelerini emperyalistlere satanların yanı sıra, bütün dünyanın düşmanlığını ka-

zanma pahasına bile olsa, proletaryanın, halkın, adaletin, özgürlüğün, sosyalizmin savunucusu olmalıydık.” (Dursun Karataş, Kongre Rapor-1, syf:135)

Revizyonist ihanetin galip geldiği o günün dünyasında kuşandığımız tarihsel görev buydu. İşte bu görevi yerine getirmek için her şeyi göze aldık ve bedelini de ödedik. Proletaryanın, halkın, adaletin, özgürlüğün, sosyalizmin savunucusu olmaktan bir an için bile olsa asla vazgeçmedik. Geri adım atmadık, İhtilalin Yolu’ndan çıkmadık. Devrim yürüyüşümüzü her koşulda ve direne direne, savaşa savaşa sürdürdük. Öyle ki, emperyalizme “yedi yıl direniş mi olur, bunlar direndi” dedirten Büyük Direniş dünya halklarının tarihine kanımızla yazdık. Emperyalizmin eli kanlı uşakları, efendilerinden aldıkları emirle “DHKP-C’ye zafer kazandırtmayacağız” dediler. Ama başaramadılar. Çünkü, direnişin kendisi moral üstünlüğümüzdü. Ve moral üstünlük demek, zaferin ta kendisi demektir.

“... On yıllardır solu içten içe çürüten, kendi denetimi altında tutan revizyonizm, ihanet bayrağını kaldırdığında bu bayrağın arkasından dünya solunu da sürükleyebilmişti. Sosyalist sistem yıkılmış ve bu sistemin pragmatizmine göre şekillendirilmiş birçok ülke ve kurtuluş hareketleri bir anda kendilerini boşlukta buluvermişlerdi. Halkların mücadelesini kendi özgüçlerine dayanarak yükseltme bilinci geliştirilmediğinden, emperyalistlerle anlaşp, emperyalist saldırıdan en az zararla kurtulma ve uzlaşma, tercih edilen yol oldu. (Dursun Karataş, Kongre Rapor-1, syf:136)

Bu yol dünya solunu dönecliğin çukuruna götürdü. Aradan geçen yıllar içinde çoğu o çukurda boğularak halklara ihanet ettiler. Tasfiyeci solculuk yaparak, emperyalistlerin solu solla vurma politikasının mızrak ucu oldular. Ve dahası, ülkemiz solunun ağırlıklı bir kısmı Kürt Milliyetçi Hareketi’nin kuyruğuna takılıp Amerikan emperyalizminin Suriye’deki kara gücüne dönüştüler. Ülke içinde ise, tasfiyeci solculuk, direnen emekçilere, Yüksel Direnişçileri’ne saldırıp üyesi oldukları sendikadan atabilecek kadar düşkünleşti. İçine düşülen ihanet çukurunun bir dibi yok. Emperyalizmin solu solla vurma politikasının tetikçisi olan tasfiyeci solculuk, bu çukurda düşkünleşmeye devam

ediyor.

Biz ise, Parti-cephe olarak uzlaşma yolu”nu değil, Mahirler’den bu yana hep olduğu gibi İhtilalin Yolu’nda yürümeye devam ettik. Halkların mücadelesini kendi özgücümüze güvenerek yükseltme bilincimizin gereğiyle davrandık. Söz konusu olan devrimci bilinçtir ve kaynağı Marksizm-Leninizm’dir. Bir diğer ifadeyle, Marksizm-Leninizm’i kuşandığımız için halk düşmanlarına yenilip tasfiyeciliğin ihanet çukuruna düşmedik.

“... Emperyalizme teslimiyet yarışına girildiği, çıkarlardan oluşmuş ve bataklık haline gelmiş bu sol içerisinde boğulmayacak, ayakta kalacak, sosyalizmi yeniden yükseltecek siyasal bir çizginin, M-L’nin yalnız ülkemizdeki değil, dünyadaki temsilcilerinden olmalıydık. (Dursun Karataş, Kongre Rapor-1, syf:136)

İdeolojik sağlamlığımızdan kaynaklanan uzlaşmazlığımızla, bunu başardık. Nasıl ki, geçen yüzyılda Bolşevik demek aynı zamanda devrimci demek anlamına geldiyse, bugünün dünyasında da Parti-Cepheli demek artık devrimcilik demektir. Bir diğer ifadeyle devrimci olmak, Parti-Cepheli olmaktır.

“... Tüm emekçi halklarımızın, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin, yurtseverlerin, aydınların, tüm dünya halklarının huzurunda bir kez daha yineliyoruz ki, yeryüzünde halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunan tek bir ülke, tek bir örgüt kalmasa dahi kurtuluş bayrağını taşımaya devam edeceğiz. Ne iç, ne de dış düşmanlarımız o bayrağı yere indiremeyecektir.(Dursun Karataş, Kongre Rapor-1, syf:7)

Tarihin ve o tarihi kanlarıyla yazan halkımız ve dünya halklarının huzurunda söylüyoruz ki, “yeryüzünde halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunan tek bir ülke, tek bir örgüt kalmasa dahi kurtuluş bayrağını taşımaya devam edeceğiz” değişimizin gereğini her koşulda yaptık. Yeryüzünde bugün bizim dışımızda Marksizm-Leninizm bayrağını yükseklerde taşıyan silahlı bir hareket kalmamıştır. Ama bizi teslim alamadılar. Tasfiyeciliğin ihanet bataklığına çekemediler.

Düşünce değişikliği dayatmasını en kanlı biçimlerde uyguladılar ama sonuç alamadılar. Bütün saldırılar karşısında dün olduğu gibi bundan sonrada Marksizm-Leninizm bayrağının rehberliğinde “Sonuna Sonuncumuza Sonsuza Kadar” irademizle “Kurtuluşa Kadar Savaş”maya devam edeceğiz. Emperyalistleri sevindirmeyeceğiz, emperyalizmin celladı olacağız.

Bayraklardan orak-çekiçlerin çıkartıldığı ‘90’lı yılların hemen başında orak-çekiçli kıvı bayrağımızı dalgalandıran Sabo’lar demişti ki; “Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak !..” O bayrak, Marksizm-Leninizmin bayrağıdır. Ve şimdi Sabo’nun diliyle diyoruz ki; BAYRAĞIMIZ DÜNYANIN HER TARAFINDA DALGALANACAK !..

..... O

ZAFERE DAİR

Korkunç ellerinle bastırıp yaralı
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.

Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çığlık oldu ümid...

Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp koparılacaktır...

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.

Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.

Ölüyor çarpışarak insanlarımız
halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı
ölüyor insanlarımız
ne kadar çok
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.

En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı :
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.

Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

(Nazım Hikmet)